ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Ed_McBain-Vdovy.pdb

PDB Name: Ed McBain-Vdovy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vdovy
Ed McBain
(87.revír)
****

1

Někdo ji brutálně pobodal a pořezal víckrát, než měl Carella chuť si jen představit. Nůž byl zřejmě zbraní, která byla právě po ruce, nožík, který někdo vzal z likérníku, na němž vedle napůl prázdného džbánu martini ležela vývrtka se stejnou dřevěnou rukojetí jako nůž a stál kbelík s ledem vedle citrónu, z něhož chyběl úzký proužek kůry.

Někdo tam popíjel martini. S citrónem. Nožíkem zřejmě někdo nejdřív loupal citrón a pak teprve pobodal oběť. Na nízkém stolku, vedle něhož ležela, stála dosud sklenice martini, na jejím dně zkroucený plátek citrónu. Nožík ležel na podlaze vedle oběti, ostří bylo od krve. Oběť krvácela z bezpočtu bodných a řezných ran.

"Neodbarvená blondýnka," řekl Monoghan.

Měla na sobě černé hedvábné kimono potištěné nepřirozeně velkými vlčími máky. Kimono bylo přepásané, někdo ho však roztrhl, takže se odhalily dlouhé štíhlé nohy a světlé chmýří mezi nimi - odtud Monoghanova inteligentní dedukce. Modré oči byly otevřené, hrdlo rozpárané. Obličej byl plný řezných ran, ale ani ty nemohly zmařit jeho krásu. Mohlo jí být devatenáct nebo dvacet let, měla dlouhé světlé vlasy a modré, doširoka rozevřené oči, civějící teď do stropu luxusního bytu v nadstavbě. Pod rozřezaným černým kimonem s vlčími máky barvy krve krásné mladé tělo.

Muži v oblecích a sakách, se štítky v průhledném obalu připíchnutými na klopě, stáli kolem a dívali se na ni. Monoghan a Monroe z oddělení pro vraždy - sever, detektiv 2. třídy Carella z 87. revíru, detektiv 3. třídy Arthur Brown z téže pátrací skupiny. Takový milý sraz po osmé hodině za teplého, vlhkého a dusného večera ke konci července. Monogham a Monroe poulili oči na mrtvolu na podlaze, jako by uvažovali, co se to tu událo za záhadu. Řezné a bodné rány měla na prsou i na břiše, ty rány křičely mlčky do noci. Pořezána byla i na vnitřní straně stehen. Krev byla všude, kam se jen člověk podíval. Rozervané bílé maso a jasně červená krev. Křičelo to. Muži čekali na příchod policejního lékaře. Při tom počasí a ulicích plných lidí a automobilů nebylo snadné se někam rychle dostat. Carella měl bolestně stažený obličej, Brown se tvářil rozzlobeně jako vždycky, vypadal tak, i když byl bez sebe blahem.

"V tomhle městě takovýhle děvčata lehko přijdou k maléru," řekl Monroe.

Jaký takovýhle, myslel si Carella.

"Vem si hezkou mladou holku, jako je tahlenta," řekl Monoghan, "ta nemá ponětí, jak to v městě chodí."

"Co jí město může udělat," dodal Monroe.

"Tohle město dokáže províst mladejm holkám hrozný věci," řekl Monoghan.

Stáli tam s rukama v kapsách a s palci ven, oba v tmavomodrém, v bílých košilích s modrou kravatou, a dívali se dolů na mrtvou ženu. Holka, jak ji nazvali. Devatenáct, nanejvýš dvacet. Carella uvažoval, jestli se pokládala za ženu. Na všech zprávách, které budou následovat, bude označena prostě Ž. Podle pohlaví. Jakmile jde o oběť, je konec s feministickými dohady o přesné rozlišení, je konec s hádkami, zda jde o dívku nebo o ženu, se všemi těmihle nesmysly je konec. V okamžiku, kdy zemře, stane se z ní Ž a tečka.

Bolestný výraz v očích ho neopouštěl.

Ty tmavohnědé šikmé oči dodávaly jeho obličeji mírně orientální vzhled. Vysoký a štíhlý. Nos mokrý od senné rýmy. Vytáhl kapesník, vysmrkal se a podíval k předním dveřím. Kde ksakru je ten doktor? Vlhký vzduch v bytě se lepil, narušuje snad klimatizaci nějaké otevřené okno? Ale okna tu nebyla. Všechno skryté, zabudované, byl to drahý byt. Obytný věžák, byty s vysokou činží ve čtvrti, která ve zdejším revíru představuje Zlaté pobřeží, pokud se to tak dá nazvat, vyhlídka na řeku Harb a na sousední stát. Jen o dva bloky na jih už máte obecní chudinské domy a hodinové hotýlky. Tady, na podlaze jediného luxusního apartmá v nástavbě, leží na tlustém huňatém koberci mladá žena v drahém hedvábném kimonu, pořezaná a krvácející, na nízkém stolku vedle ní martini ve skleničce na vysoké nožce. Tekuté stříbro ve skle. Žlutá zkroucená kůra citrónu. Na okraji sklínky stopa po rtěnce. Ve džbánu na likérníku ještě dost na další půltucet podobných skleniček. Čekala společnost? Pustila vraha do bytu dobrovolně? Anebo je přece jen někde otevřené okno?

"Oni říkaj, že zejtra bude ještě větší vedro než dneska," řekl Monoghan mimochodem a odvrátil se od oběti, jako by ho její nehybnost už nudila.

"Kdo to říká?" zeptal se Monroe"

"Ty přes počasí."

"Tak co to neřekneš hned? Proč lidi vždycky říkaj Oni tohle, oni tamhleto, místo aby řekli kdo?"

"Co je s tebou dneska?" zeptal se překvapený Monoghan"
"Prostě nemám rád, když lidi pořád říkaj Oni."
"Já nejsem žádný lidi," řekl Monoghan a tvářil se uraženě a oblíženě"
"Já jsem tvůj kolega."
"Tak přestaň už jednou říkat Oni."
"Jak račte," řekl Monghan a přešel k druhé černé pohovce, která stála na druhém konci pokoje. Zlověstně se na pohovku podíval a pak na ni těžce dosedl.

Brownovi se nechtělo věřit, že se M + M hádají. Monoghan a Monroe? Známá siamská dvojčata? Štěkají na sebe? Vyloučeno. Ale Monoghan sedí a trucuje na kanapi a Monroe nemá v úmyslu přestat. Brown se radši držel v povzdálí.

"Lidi to dělaj pořád," řekl Monroe"
"Mě to štve. Tebe to neštve?" obrátil se k Brownovi:
"Já si toho moc nevšímám," řekl Brown. Chtěl zůstat neutrální"
"Štve tě ten hic," ozval se Monoghan přes celý pokoj.
"Ten zatracenej hic mě neštve," řekl Monroe"
"Štve mě, že lidi vždycky říkají Oni tohle a oni tamto."
Brown se snažil tvářit nezúčastněně.

Při svých 194 cm a 100 kg byl větší a v lepší kondici než ti dva detektivové z mordparty, ale vycítil, že hádka mezi nimi by se snadno mohla obrátit proti němu, nedá-li si pozor. V tomhle městě si musí dneska černý člověk dávat moc pozor, pokud nemluví s lidma, kterým naprosto důvěřuje. Takhle důvěřoval Carellovi, ale o náboženském nebo politickém přesvědčení dvojice M + M neměl ponětí, a tak usoudil, že bude nejlepší, kdy se nezamíchá do něčeho, co bylo zřejmě rodinnou hádkou. O rvačku v horké letní noci opravdu nestál.

Brownova kůže měla barvu husté kolumbijské kávy. Měl hnědé oči a kudrnaté černé vlasy a široké nozdry a masité rty, byl tedy černoch, jak zákon káže. Během let si zvykl myslet na sebe jako na černocha, i když vlastně černý nebyl, ale přece - ať ho veme čert, jestli si začne říkat Afroameričan, pokládal to za falešnou nálepku vymyšlenou lidmi, kteří si nejsou jistí sami sebou a podobnými nálepkami ze sebe dělají někoho jiného. Vymýšlením nálepek člověk nepřijde na to, kdo vlastně je. To si zjistí, když se každé ráno koukne do zrcadla, jak to dělá Brown, a vidí tam vždycky toho hezkýho černýho sekáče. A pak se člověk může zasmát, víme?

"Máš lidi, co říkaj něco jako Oni povídají, že budou zas vyšší daně," řekl Monroe, který se dostával do varu, "a když se jich zeptáš, koho myslej těma oni, řeknou ti, že burziány nebo berňáky."
"A teďkas to udělal ty," řekl Monoghan.
"Co jsem udělal?"
"Řek jsi, že ses zeptal, koho myslej tím oni, a oni ti řeknou, že bur-"
"O čem to ksakru mluvíš," řekl Monroe.
"Řek nebo neřek?" obrátil se na Browna, aby ho zatáhl do řeči"

"Zdravíčko, zdravíčko, zdravíčko," řekl policejní lékař bujaře ode dveří do bytu a zachránil Browna před odpovědí. Odložil tašku, otřel si čelo už tak vlhkým kapesníkem, a řekl: "To je učiněná Sahara venku, promiňte, že jdu pozdě." Vzal zase tašku, přistoupil k mrtvole ležící na koberci, řekl: "A jéje!" a hned si klekl vedle ní. Monoghan vstal z pohovky a šel k ostatním stojícím mužům.

Všichni se mlčky dívali, když lékař začal s vyšetřením.

Tady ve městě se policista nedotkne těla, dokud někdo z lékařových lidí neprohlásí oběť za mrtvou. Vyšetřující detektivové obvykle výklad toho pravidla rozšířili, a dokud policejní lékař nevyřkl svůj ortel, nedotkli se ničeho. Detektiv mohl vejít do bytu a najít tam ve vaně neoblečenou stařenku, mrtvou už kolikátý měsíc a změněnou v rosol, ale počkal, až ji policejní lékař prohlásí za mrtvou. Teď taky čekali. Prohlédl mrtvou ženu, jako kdyby dosud žila a přišla na obvyklou roční prohlídku, přiložil jí stetoskop k hrudi, nahmatal puls, spočítal řezné a bodné rány - bylo jich všehovšudy dvaatřicet včetně těch v kříži - a udržoval detektivy v napětí, jestli je nebo není opravdu mrtvá.

"Sakramentský dílo pro vás, co, doktore?" zeptal se Monoghan a k Brownovu překvapení mrkl na Monroea"
"Příčina smrti, chce říct," řekl Monroe a oplatil Monoghanovi mrknutí.
Brown usoudil, že škorpení je zapomenuto.
Policejní lékař se na ně mrzutě podíval a pak se zase sklonil k mrtvole.
Konečně se zvedl a řekl: "Je vaše." Detektivové se pustili do práce.
*****

Hodiny na stěně kanceláře ukazovaly 20.30. Na stěnách nebylo nic jiného. Dokonce ani okno. Byl tu obyčejný dřevěný psací stůl, zachráněný nejspíš z některého staršího revíru, když je začali zařizovat novým kovovým nábytkem. Před stolem stála dřevěná židle s postranními opěradly a za ním další židle, rovná. Za stolem seděl Michael Goodman. Dr. Michael Goodman, kterému na kriminální ústředně ve městě náležela jenom tahle kancelářská díra. Na Eileen Burkeovou to neudělalo vůbec žádný dojem.

"Detektiv druhé třídy, že?" zeptal se"
"Ano," řekla.
"Jak dlouho už jste detektivem?" Málem řekla, že až příliš dlouho"
"Všechno máte v dotazníku."

Začínala si myslet, že je to všechno hrozný omyl. Jít za psychiatrem na doporučení jiného psychiatra. Ale Karin důvěřovala. Ta uhodla všechno.

Goodman se podíval na papíry na stole. Byl to veliký muž s kudrnatými černými vlasy a modrýma očima. Nos, trochu tlustý a dlouhý, trčel z obličeje, pod ním knírek, snad aby zmírnil jeho délku. Silné brýle s rámečky barvy vlasů.

Pročítal papíry.
"Jak vidím, strávila jste hodně času u speciální jednotky," řekl"
"Ano."
"Jako návnada?"
"Ano."
"Většinou případy znásilnění," řekl"
"No."
Teď se dostane k znásilnění. K té části, kde se říká, že byla ve službě při plnění povinnosti znásilněna. V dotazníku je všechno, myslela si.
"Tak," řekl a s úsměvem vzhlédl"
"Proč si myslíte, že byste ráda pracovala s rukojmími?"
"Já si nejsem jista, že bych to chtěla dělat. Ale Karin... doktorka Karin Lefkowitzová..."
"Ano."
"Chodila jsem teď nějakou dobu k ní..:"
"Ano."
"Do Pesepesu. Nahoru..."
Pomocná sekce psychologických služeb. Zkráceně Pesepes. Policejní hantýrka, která polidšťuje psychologickou pomoc, trošku ji zlehčuje. Pesepes. Až nahoře v pátém patře budovy. Kancelář jednotky pro znásilnění, vedené Annie Rawlesovou, byla na šestém poschodí. Člověk začne u jednotky pro znásilnění v šestém patře a skončí v Pesepesu v pátém, říkala si Eileen. Kdo se škrábe nahoru, spadne dolů.
"To ona řekla, že by pro mě práce s rukojmími byla třeba zajímavější." Ve skutečnosti řekla méně nebezpečná.
"Co myslela tím zajímavější?"
Trefil se hned napoprvé. Chytřejší, než si myslela.
"Já jsem v poslední době dost prodělala," řekla Eileen"
"Myslíte tu střelbu?" zeptal se Goodman.
Už je to tady, řekla si.
"To střílení, ano, a složité následky..."
"Kdy jste zabila toho muže?" Takhle rovnou. Zabila jste toho muže. Což ona skutečně udělala. Zabila muže, který zavraždil tři prostitutky a hnal se na ni s nožem. Napálila to do něj. První výstřel ho zasáhl do prsou a mrštil jím pozpátku na postel. Téměř okamžitě vystřelila podruhé a tentokrát ho trefila do ramene, on se otočil, tak vystřelila potřetí a zasáhla ho do zad, takže se svalil na postel. Tenkrát nechápala, proč pálí dál do nehybného těla, dívá se, jak mu podle páteře prýští krev a opakuje pořád dokola "Dala jsem vám možnost, dala jsem vám možnost", dokud nebyla pistole prázdná. Karin Lefkowitzová jí pomáhala pochopit, proč si tak počínala.
"Zabila jsem ho v říjnu před rokem," řekla"
"Vloni v říjnu?"
"Ne, rok předtím, na Dušičky," řekla. Každý chvilku tahá pilku, myslela si. Dala jsem vám možnost.
Ale dala mu ji doopravdy?
"Proč chodíte k doktorce Lefkowitzové?"
Byla by ráda věděla, jestli ji zná. Znají všichni zdejší psychiatři všechny ostatní psychiatry? Jestli ano, mluvil s ní o tom, co spolu probíraly v posledních měsících?
"Chodím k ní, protože se bojím střílet," řekla"
"Hm," řekl.
"Nechci, abych musela ještě někoho zabíjet," řekla"
"V pořádku," řekl.
"Taky už nechci nikoho sledovat, a to je u příslušnice zvláštní jednotky nedostatek."
"Dovedu si představit."
"Jen tak mimochodem," řekla, "já si moc nepotrpím na psychiatry."
"Já jsem naštěstí jen psycholog," řekl a usmál se"
"Na ty taky ne."
"Ale Karin máte ráda."
"Ano," řekla a odmlčela se"
"Pomohla mi." To už je nějaké přiznání!
"Jak?"
"Mám vedle zaměstnání ještě jiné problémy."
"Nejdřív mi řekněte, jaké máte problémy se zaměstnáním."
"Právě jsem vám to řekla. Nechci se octnout v situaci, kdy bych zase musela někoho zastřelit."
"Muselo to být hrozné."
"Bylo."
"Ještě se bojíte?"
"Ano."
"Jak moc, slečno Burkeová?"
"Strašně moc."
Teď už to dokáže přiznat, s Karin se uvolnila tak, že to jde"
"Protože jste zabila toho člověka?"

"Ne. Protože mě znásilnil. Nechci, aby mě zas někdo znásilnil. Kdyby se mě někdo znova pokusil znásilnit, zabila bych ho. A tak nechci... nechci se pořád dostávat do situací, že se někdo může pokusit mě znásilnit. Musela bych ho zabít a... z toho mám taky strach, aspoň myslim. Že bych musela zase někoho zabít."

"Bludný kruh, že ano?"

"Jestli zůstanu u zvláštní jednotky, tak ano."

"Proto vás napadla práce s rukojmími?"

"Ano. Karin si myslela, že bych měla jít a promluvit si o tom s vámi. Abych viděla, oč vlastně jde."

"O zabíjení v žádném případě," řekl Goodman a znova se usmál"

"Povězte mi o těch ostatních problémech. O těch, které nesouvisejí se zaměstnáním."

"Ty jsou ale osobní."

"Ano, práce s rukojmími je taky osobní."

"To chápu. Ale nechápu, co mají moje osobní problémy společného s..."

"Právě jsem hovořil s detektivem, který pracoval deset let v oddělení narkotik. Hovořím s lidmi celý den. Spousta jich odpadá, je to obrovský stres. Když mně a inspektorovi vydrží dobrý vyjednávač osm měsíců, je to dlouho. Tak tedy tenhle detektiv nenávidí dealery, nejraději by ze všech měl mrtvoly. Zeptal jsem se ho, co by udělal, kdyby vyjednával s někým, kdo drží rukojmí a je přitom známý překupník drog. Řekl, že by se snažil zachránit život rukojmích. Zeptal jsem se, kdo je podle něho důležitější, rukojmí, nebo dealer. Řekl, že si myslí, že důležitější je rukojmí. Zeptal jsem se, jestli by zabil překupníka, aby zachránil rukojmí. Řekl Ano, zabil by ho. Řekl jsem mu, že se podle mého soudu pro tu práci nehodí."

Eileen se na něho podívala.

"Tak co je s těmi osobními problémy, které vás trápí?" zeptal se.

Zaváhala"

"Jestli nechcete..."

"Tu noc, kdy jsem zabila Bobbyho... tak se jmenoval," řekla"

"Bobby Wilson. Tu noc, co jsem ho zastřelila, jsem měla dva ochránce, šli za mnou. Ale můj přítel..."

"To je ten osobní problém? Váš přítel?"

"Ano."

"Co je s ním?"

"Myslel si, že mi taky pomůže, a v důsledku toho..."

"Pomůže?"

"Je policista. Promiňte, to jsem měla říct hned. Je detektiv ze sedmaosmdesátky."

"Jak se jmenuje?"

"Proč to musíte vědět?"

"Nemusím."

"Prostě vlítl do toho v nejlepším, nastal chaos a já jsem přišla o své dva ochránce. Proto jsem zůstala sama s Bobbym. A jeho nožem."

"Tak jste ho zabila."

"Ano. Hnal se na mě."

"Myslíte, že je to vina vašeho přítele?"

"To právě teď probíráme."

"Vy a doktorka Lefkowitzová?"

"Ano."

"A co vy a váš přítel? Probíráte to taky s ním?"

"Od té doby, co se léčím, jsem s ním nemluvila."

"Co tomu říká on?"

"Je mi úplně jedno, co tomu říká."

"Chápu."

"Topím se já, ne on," řekla Eileen"

"Chápu."

Seděli několik minut mlčky"

"Konec rozhovoru, že?" zeptala se.

*****

Našli ty dopisy v kazetě na šperky na toaletním stolku mrtvé. Mezitím si už zjistili - z řidičského průkazu v její kabelce na stolku hned vedle vstupních dveří, že se jmenuje Susan Brauerová a že je stará dvaadvacet let. Fotografie na průkazu ukazovala svěží blondýnku usmívající se do aparátu. Pozadí z modré látky prozradilo detektivům, že řidičský průkaz platí pro jízdu s brýlemi. Než lékař odešel, zeptali se ho, jestli nosila kontaktní čočky. Řekl, že ne.

Kazeta s dopisy byla taková ta ručně zpracovaná kožená věcička, které přitahují lupiče, jako sklenice s marmeládou přitahuje včely. Tahle by však byla lupiče zklamala, protože v ní nebylo nic než svazeček dopisů v obálkách, svázaný bledě modrou saténovou stužkou. Dopisů bylo všehovšudy dvaadvacet a byly seřazeny chronologicky. První měl datum 11. června letošního roku, poslední byl z 12. července. Všechny dopisy byly psány rukou a všechny začínaly oslovením Moje nejmilejší Susan. Žádný nebyl podepsaný. Všechny byly erotické.

Pisatelem byl zřejmě muž.

V jednom dopise po druhém - počítali, že psal průměrně každý druhý den nebo tak něco - pisatel popisoval dopodrobna všechno, co hodlá Susan udělat... ... stojím za tebou v přeplněném výtahu, ty máš sukni vzadu zdviženou

a zastrčenou za pásek, pod ní jsi nahá a mé ruce volně bloudí po tvé... ... a všechno, co očekával, že Susan udělá jemu... ... a ty se nade mnou rozkročíš, tváří proti zrcadlu. A pak chci, aby ses pomalu posadila na můj... Jak detektivové četli ty dopisy po řadě za sebou, zdálo se pravděpodobné, že Susan mu na oplátku taky psala a že její dopisy byly stejné povahy, často se zmiňoval o jejích požadavcích... ... když říkáš, že mě chceš přivázat k posteli a přinutit mě, abych žadonil o tvé doteky, máš na mysli... ... které svědčily o stejně živé erotické představivosti jako byla ta jeho. Mimoto bylo jasné, že nejde jen o nesplněné fantazie. Ti dva to, co slibovali, skutečně dělali, a dělali to až kupodivu často. ... ve středu, když sis rozhalila kimono a stála v tom černém prádle, které jsem ti koupil, nohy lehce rozevřené, podvazky těsně přilnuté k tvým... ... ale minulý pátek, když ses nade mnou sklonila, abys mě přijala, rád bych věděl, jestli se ti opravdu líbilo... ... často sám. A když jsi mi řekla, že v pondělí jsi na mě myslela, zatímco sis to dělala, bublinky koupelové pěny okolo sebe, tvá ruka zaneprázdněná pod zpěněnou hladinou, nalézající tu sladkou přilnavou... ... znám tě jen od Nového roku a přesto na tebe pořád myslím. Viděl jsem tě včera, uvidím tě zítra, ale všude chodím v nesmírných rozpacích, protože vím, že si každý musí všimnout boule na mých... A tak to šlo dál a dál.

Všehovšudy dvaadvacet dopisů.

Ten poslední jim řekl snad nejvíc. V první části, než vzlétl do obvyklé erotické stratosféry, zabýval se tak říkajíc obchodními záležitostmi.

Má nejmilejší Susan,

jsi už netrpělivá, že jsem Ti ještě nesehnal nový byt, já vím. Jistě se Ti to zdá nekonečné protahování. Já sám se necítím dobře, když odcházím pozdě večer a sháním taxík, protože vím, že ulice na jih od Oválu nejsou ani dobře osvětlené, ani tam nehlídkuje policie. Budu mnohem šťastnější, až se usadíš v centru města, blíž k mé kanceláři, v bezpečnějším okolí a v luxusním prostředí, které jsem Ti slíbil.

Jen Tě prosím, nepokládej to zdržení za příznak mé lhostejnosti nebo změny mých citů. A prosím Tě, nebuď netrpělivá a zapomnětlivá. Nerad bych přišel o tenhle byt, než se uvolní ten druhý

- má k tomu dojít každý den, jak mě ujistili. Postarám se, abys měla peníze na všechny šeky, které napíšeš, ale buď tak hodná a všechny účty za byt plať okamžitě. Nemůžeš riskovat ztrátu bytu pro neplacení.

Chodím do své poštovní schránky každý den, ale nic od Susan. Bojí se má malá Susan psát? Ztrácí má malá Susan zájem? Proboha, to snad ne! Nebo chce má sladká Susan, abych jí připomněl, že je moje? Myslím, že Tě budu muset potrestat, až se příště uvidíme. Myslím, že si Tě budu muset přehnout přes koleno, stáhnout Ti kalhotky a naplácat Ti, až Ti obě tvářičky zrůžoví a já se budu dívat na Tvou prdelku, jak se mi svíjí pod rukou, poslechnu si, jak naříkáš... Ani tenhle dopis nebyl podepsaný.

Škoda. Jejich práce bude o to nesnadnější.

*****

Nástěnné hodiny ukazovaly dvanáct minut před půlnocí. Noční služba právě odešla a Hawes se přel s Bobem O'Brienem, který nechtěl být tím, kdo to řekne Carellovi. Naváděl Hawese, ať tu zůstane a řekne mu to sám, i když oficiálně má po službě.

"Jeho sestra mluvila s tebou," řekl O'Brien"

"Stevovi bys to měl říct ty..."

Hawes řekl, že má naléhavou záležitost, a co chce O'Brien, aby udělal, má nechat Carellovi na stole vzkaz? Ta naléhavá záležitost byla schůzka s detektivem 1. třídy jménem Annie Rawlesová. Červené ponožky, které měl na sobě, byly od ní. Ponožky se hodily Hawesovi k vlasům a ke kravatě, kterou měl právě na sobě. Kromě ní měl i bílou košili a ta se zase hodila k bílému prameni vlasů nad jeho levým spánkem. Hawes se oblékl s ohledem na letní vedro. Lehká modrá bunda přes šedivé tropikové kalhoty a červené ponožky od Annie.

Bylo 17. července, úterní noc, a mimo služebnu ukazoval teploměr 86 stupňů F. Podle Hawesova výpočtu to bylo 30 stupňů C, což je svinský vedro ve všech jazycích. Nenáviděl léto a obzvláště tohle léto, protože začalo, jak to vypadalo, už v květnu a pořád ještě trvalo, den po dni tropické vedro a těžká vlhkost, takže se člověk měnil v mokrý žvanec.

"Nemohl bys mi udělat aspoň tuhle laskavost?" zeptal se"

"To není tak jednoduchá laskavost," řekl O'Brien"

"Nic horšího už se člověku ani nemůže stát, to nevíš?"

"Ne, to nevím," řekl Hawes.

"Mimoto," řekl O'Brien, " já tu mám pověst jako polda smolař..."

"Kdes tohle sebral?" řekl Hawes.

"Sebral jsem to tam, kde se střílí, sotva tam přijdu, a vím, že nikdo nechce se mnou do party."

"To je hovadina," zalhal Hawes.

"A když teď na mně chceš, abych řekl Stevovi tu strašnou věc, splete si mě s tou věcí a řekne si Už zase ten smolař a nese mi neštěstí!"

"Steve si nic takového neřekne," řekl Hawes.

"Neřeknu si co?" zeptal se Carella z dvířek v brlení a svlékal si přitom sako. Brown šel hned za ním. Oba vypadali sklíčeně"

"Co si neřeknu?" zeptal se Carella ještě jednou.

O'Brien a Hawes se na něj dívali"

"Co je?" řekl Carella.

Oba mlčeli.

"Cottone?" řekl"

"Bobe? Co je?"

"Steve...
"Co?"
"Radši bych si ukous jazyk, ale..."
"Co, Bobe?"
"Před chvílí volala tvoje sestra," řekl O'Brien"
"Tvůj otec je mrtev," řekl Hawes.
Carella na ně civěl. Pak přikývl.
Pak řekl: "Kde je?"
"U vás doma."
Přistoupil k telefonu a zpaměti vytočil číslo. Sestra zvedla sluchátko po třetím zazvonění.
"Angelo," řekl, "tady je Steve." Plakala, bylo jí to poznat na hlase.
"Zrovna jsme se vrátily z nemocnice," řekla"
"Co se stalo?" zeptal se"
"Zas to jeho srdce?"
"Ne, Steve, srdce ne."
"Tak co?"
"Šly jsme tam kvůli identifikaci."
Na okamžik nechápal. Nebo nechtěl chápat"
"Co to povídáš?" řekl.
"Musely jsme identifikovat mrtvolu."
"Proč? Angelo, co se stalo?"
"Zabili ho."
"Zabili? Co...?"
"V pekařství."
"Ne..."
"Steve..."
"Ježíši, co...
"Přišli tam dva chlapi. Tatínek byl sám. Vybrali kasu..."
"Angelo, neříkej mi to, prosím tě..."
"Odpusť," řekla
A on se najednou rozplakal.
"Kdo.:. kdo je... je to... Je to pětačtyřicítka, že? Tam nahoře? Kdo tam pracuje... víš, kdo tam... Angelo," řekl, "sestřičko? Ubli... ublížili mu? Myslím jako... bolelo ho to? Ach Bože, Angelo," řekl, "ach Bože, ach Bože, ach Bože..."
Odtrhl telefon od úst a přitiskl si ho k prsům, slzy mu tekly po tvářích, dusil se mučivými vzlyky"
"Steve?" řekla Angela, "jsi v pořádku?" Hlas se mu dusil v košili, jak k sobě křečovitě tiskl sluchátko. Až ho konečně přiložil opět k ústům a s pláčem řekl: "Sestřičko?"
"Ano, Steve?"
"Řekni mamince, že jsem co nejdřív u vás."
"Jeď opatrně."
"Volalas Teddy?"
"Je na cestě."
"Je tam s vámi Tommy?"
"Ne, jsme tu samy. Maminka a já."
"Co prosím tě... Kde je Tommy?"
"Nevím," řekla"
"Buď tak hodný, pospěš si!" A zavěsila.
2
Těm dvěma detektivům z 45. pátrací skupiny v Riverheadu nebylo zrovna hej, když mluvili s detektivem, jehož otec byl zabit. Ani jeden, ani druhý Carellu neznal, 87. revír byl od nich daleko. Nadto byli oba černí, a ti dva chlapi, kteří vyloupili pekařství Tonyho Carelly a pak starého pána zamordovali, byli podle všeho taky černí.
Ani jeden, ani druhý nevěděl, jak se Carella dívá na černochy všeobecně, jenže ti vrazi nebyli černoši všeobecně, nýbrž jednotlivci, a když oba riverheadští detektivové uvážili, jak se v tomhle městě mají věci mezi černými a bílými, měli pocit, že jsou na horké půdě. Ale Carella byl profesionál, a tak věděli, že můžou vynechat spoustu žvástů kolem. On přece ví, co se dělá, aby vrazi jeho otce byli dopadeni. Nemusejí mu vykládat celý postup krůček po krůčku, jako kdyby mluvili s civilistou.
Ten větší z obou policistů se jmenoval Charlie Bent a byl detektiv 2. třídy. Měl na sobě sportovní sako, modré džíny a rozhalenou košili. Na pravé straně, jak Carella viděl, se mu rýsovalo ramenní pouzdro s pistolí. Je levák, usoudil. Bent mluvil tiše, buď byl takový od přírody, nebo se mírnil v přítomnosti nebožtíka.
Druhý policista byl detektiv 3. třídy, povýšený právě minulý měsíc, jak jen tak mimochodem sdělil Carellovi. Byl taky velký, ale ne tak ramenatý jako Bent. Jmenoval se Randy Wade, Randy jako zkratka pro Randalla, nikoliv Randolpha. Obličej měl ošklivě poďobaný od neštovic a nad levým okem starou jizvu po noži. Vypadal, jako by patřil k sobotním nočním výtržníkům, ale teď bylo deset hodin ve středu dopoledne a byli v místnostech Domu posledního odpočinku bratří Lorettiů na Vandermeer Hillu, takže se choval taky tiše.
Tiše mluvili i ostatní a kolem Carelly chodili po špičkách. Všichni tři detektivové stáli ve velké vstupní síni, která

oddělovala východní a západní křídlo. Carellův otec ležel v rakvi ve východní kapli.

V Domě posledního odpočinku vládlo ticho.

Carella si pamatoval, že když byl dítě, přejelo otcovu sestru auto. Tetičku Katii. Byla na místě mrtvá. Carella ji měl strašně rád. Ležela tady, ve stejném Domě posledního odpočinku v kapli v západním křídle.

Tenkrát, když tetička Katie zemřela, patřili do rodiny ještě starší lidé, kteří přišli "odtamtud", jak se všeobecně říkalo Evropě. Někteří se sotva dokázali anglicky vymáčknout. Carellova maminka a někdy i otec - ne příliš často, protože i na jejich angličtině bylo patrné, že vyrostli v emigrantské rodině - se často smáli hatmatilce, jíž mluvili někteří starší příbuzní. Nikdo se nesmál, když tady ležela tetička Katie. Když tetičku Katii porazilo a zabilo auto, bylo jí dvacet sedm let.

Carella si ještě pamatoval, jak ji oplakávaly plačky.

Jejich kvílení bylo ještě horší než to, že jeho milovaná tetička leží v rakvi v západním křídle, mladá a mrtvá.

Tentokrát se nekvílelo. Staré způsoby se zamerikanizovaly a Američané plačky nemají. Tentokrát vládlo v tom tichém místě jen ticho smrti, a dva černí policisté tu chodili po špičkách kolem bílého policisty, protože jeho otce zabili dva lidé, černí jako oni.

"Ten svědek se zdá spolehlivý," řekl Bent tiše"

"Ukázali jsme mu..."

"Kdy viděl ty dva?" zeptal se Carella"

"Když šli ven," řekl Wade.

"Byl vedle v obchodě s lihovinama. Zdálo se mu, že slyší výstřely, tak se otočil, aby se podíval, a viděl ty dva chlapy..."

"V kolik to bylo?"

"Kolem půl desátý. Tvoje sestra nám řekla, že otec často pracoval do noci."

"Ano," řekl Carella"

"Sám," řekl Bent.

"Ano," řekl Carella"

"Pekl."

"V každým případě," řekl Wade, " je vidět pod pouliční lampou jako na dlani..."

"Jak lezou do auta nebo co?"

"Ne, šli pěšky."

"Myslíme si, že obcházeli kolem a hledali nejpříhodnější cíl."

"A museli si vybrat zrovna mýho tátu..."

"Jo, ano," řekl Bent s účastí a potřásl hlavou"

"Dali jsme svědkovi policejní album zločinců, ať si ho prohlídne, a kreslíř nám dělá jeho portrét, takže by se nám mohlo podařit někoho identifikovat. Hledáme taky v kartotéce podle způsobu loupeže, ale na týhle není nic specifickýho, takže si myslíme, že jsou to dva feťáci, který hledali, jak snadno přijít ke cracku."

Nic specifickýho, říkal si Carella. Až na to, že jde o jeho otce.

"Oba jsou černý," řekl Bent"

"Sestra ti to už asi řekla."

"Řekla."

"Chceme, abys věděl, že to, že jsme černý..."

"To ani nemusíte říkat," řekl Carella.

Oba muži se na něho podívali"

"Není třeba," řekl.

"Uděláme, co můžeme," řekl Wade"

"To vím."

"Budeme tě informovat o každým kroku," řekl Bent"

"Byl bych rád."

"Mezitím, jestli můžeme udělat něco pro vaši rodinu, zajít za vaší maminkou, cokoliv potřebujete, stačí říct."

"Děkuju," řekl Carella"

"Když na něco přijdete..."

"Dáme ti vědět."

"I kdyby se to zdálo nedůležitý..."

"Jakmile něco zjistíme."

"Děkuju," řekl Carella.

"Mýho tátu taky přepadli a zabili," řekl zčistajasna Wade"

"To je mi lito," řekl Carella.

"Proto jsem se dal k policajtům," řekl Wade a najednou se zatvářil rozpačitě.

"Tohle město..." začal Bent a nechal větu nedokončenou.

*****

Brown byl v bytě už hodinu, než mu přišel Kling píchnout. Kling se omluvil, že jde tak pozdě, ale poručík mu zavolal teprve před půl hodinou, byl ještě v posteli. Měl mít dneska volno, ale když Carellovi zastřelili tátu a vůbec

"Ty chlapi tam - jsou k něčemu?" zeptal se Browna"

"Ty z pětačtyřicítky?"

"Já o nich nic nevím," řekl Brown"

"Jsou to asi pěkný burani, co?"
"Já myslím, že zločiny se vyskytují i u nich," řekl Brown suše"
"To jistě, ale jakej zločin? Mají tam vůbec někdy vraždy?"
"Řek bych, že mají," řekl Brown.
Kling si svlékl sako a koukal, kam by ho pověsil. Věděl, že kolegové z technického tady už skončili a že může sahat, nač chce. Ale dát si šaty do skříně, kde visí šaty mrtvé ženy, se mu moc nezdálo. Nakonec hodil sako přes pohovku v obýváku.
Měl na sobě letní kalhoty z lehké látky a hnědou sportovní košili, která ladila s jeho hnědýma očima a světlými vlasy. A mokasíny, jak si Brown všiml. Študovanej hejsek! Ti dva byli dobrá dvojice. Zloději většinou pokládali Klinga za nevinného zelenáče, který získal zlatý odznak teprve minulý týden. Ty blond pačesy a to nedbalé chlapecké vystupování jim neumožňovalo poznat, že jde o ostříleného policistu, který už toho zažil ažaž. Průměrný zloděj ho pokládal za jelimánka, který se dá oblafnout, kterého lze získat a ukecat tak, že přimhouří oči. Kling s Brownem si osvojili hru na hodného a zlého policajta a dovedli ji perfektně používat. Kling bránil Brownovi, aby nespáchal vraždu holýma rukama, a Brown se choval jako zvíře, právě vypuštěné z klece. Fungovalo to stoprocentně.
Ano, ovšem - jednou ne.
"Jak se na to tváří Steve?" zeptal se Kling.
"Já ho dneska ráno neviděl," řekl Brown"
"Včera to s ním pořádně zamávalo."
"Jo, to si dovedu představit," řekl Kling"
"Ty máš ještě tátu?"
"Jo. Ty taky?"
"Ne."
"Tak to asi znáš."
"Jo."
"Neříkal poručík, jak dlouho tě nechá na tomhle?"
"Dokud Steve nevyřídí pohřeb a tak, dýl ne. Odvolal mě z jedný velký věci na Culverový, děláme na ní s Generem. Loupežný přepadení. Obchod s potravinama."
"Aha," řekl Brown.
"Co vlastně hledáme?" zeptal se Kling.
"Cokoli, co nám pomůže najít chlápka, kterej psal tyhle dopisy," řekl Brown a hodil Klingovi balíček. Kling se posadil na pohovku a rozvázal modrou stužku, kterou byly obálky ovázány. Rozevřel první dopis a pustil se do čtení.
"Moc se do toho nezačti," řekl Brown"
"Sakra, to je ale věc, Artie."
"Třeba jsi na to moc mladej."
"Jo, to souhlasí," řekl Kling. Odmlčel se a četl dál"
"To je teda pošušňání."
"Bude ještě lepší."
"Ty běž a dělej si svý. Uvidíme se příští tejden."
"Přečti si jen ten poslední."
"Já myslel, že si můžu přečíst všecky."
"V posledním je všechno, co potřebuješ vědět." Kling si přečetl poslední dopis.
"Tak on platil za tenhleten byteček?" řekl"
"Vypadá to tak."
"Zdá se dost starej, nemyslíš?"
"Co je pro tebe starej?"
"Tak kolem padesátky, řek bych. Tobě nevypadá na padesátníka?"
"Může bejt."
"Už ty slova, který užívá. A ten tón. Kolik roků bylo tý holce?"
"Dvaadvacet."
"Moc mladá na tohohle páprdu, řek bych."
"Třeba aby ses podíval do jejího psacího stolu, jestli tam nenajdeš něco o někom, kdo se jmenuje Arthur. Myslím, že by se moh jmenovat Arthur."
"Tak se jmenuješ ty," řekl Kling"
"Nepovídej!"
"Nenapsals náhodou tyhle dopisy ty? Poslouchej tohle," řekl Kling a začal citovat: "A pak naleju olej na ty planoucí tvářičky a jestli trošku toho oleje náhodou zateče do..."
"Jo," řekl Brown.
"Má fantazii, ten chlap."
"Prohlídni psací stůl, buď tak laskav."
Kling složil dopis, strčil ho zpátky do obálky, balíček zase převázal a hodil na stolek. Psací stůl stál u zdi naproti pohovce. Prostřední zásuvka byla odemčená. Sáhl do ní a vytáhl šekovou knížku v zeleném průhledném obalu.
"Proč si myslíš, že se jmenuje Arthur?" zeptal se.
"Prošel jsem kalendář, kam si zaznamenávala schůzky. Je tam toho spousta o Arthurovi. Arthur tohle, Arthur tamto. Arthur tady v devět, Arthur u Sookieho, zavolat Arthura..."

"To je restaurace na Stemu," řekl Kling"
"Sookieho restaurace. Asi si myslel, že u Sookieho bude v bezpečí."
"Jak v bezpečí?"
"Já nevím," řekl Kling a pokrčil rameny"
"Říká, že má kancelář v centru, tak si myslim, že tam asi zná dost lidí. A tady u nás by byl v bezpečí. Možná že v centru dokonce bydlí, co my víme? A tady by byl v bezpečí i před manželkou. Bude ženatej, nemyslíš?"
"Jaks na to přišel?"
"Nijak. Ale jestli je svobodnej a bydli v centru..."
"Nikde se neříká, že bydli v centru."
"Tak proč si bere taxíka, když odjíždí pozdě v noci?"
"To ještě neznamená, že bydli v centru."
"Prosím, nechme centrum plavat. Ale když není ženatej, proč si vydržuje holku v nějakým bytě? Proč spolu prostě nežijou?"
"No... na tom něco je."
"Takže tenhle starej ženáč si vydržuje mladou holku v nóbl bytečku, dokud jí neopatří ještě nóblesnější."
"Je Phil taky restaurace?"
"Phil? Restauraci, která se jmenuje Phil, neznám."
"Tady stojí Arthur u Phila, 20.00."
"Kdy to bylo?"
"Minulou středu večer."
"Třeba je to jejich kámoš. Phil."
"Třeba."
"Víš, na kolik přijde každej měsíc činže za takovejhle bejváček?" řekl Kling a zdvihl oči od šekové knížky.
"Na kolik?"
"2.400 doláčů."
"Nekecej, Berte."
"Vážně. Tady máš ústřižky. Šeky jsou vystavený na nějakou Phylis Brackettovou, dva tisíce pět set jen to hvízdne, a je na nich napsáno činže. Činže za březen, činže za duben, činže za květen atakdál. Dva tisíce čtyři sta, milej Artie."
"A on se snaží najít jí něco lepšího, že jo?"
"Ten dědek musí bejt pěknej pracháč."
"Tady ho máš zas," řekl Brown a poklepal prstem na kalendář. ‚Arthur u mě 21.00."
"Kdy?"
"V pondělí."
"Den předtím, než to slízla."
"Jestlipak tady zůstal přes noc?"
"Nezůstal, bere si přece taxíka domů k milovaný ženušce."
"Nevíme určitě, jestli je ženatej," řekl Brown.
"Musí bejt," řekl Kling"
"A prachatej. Tuhle máš vklad pět tisíc dolarů prvního každej měsíc. Tady, mrkni se," řekl a podal Brownovi šekovou knížku. Brown v ní zalistoval. Na mou duši, každého prvního v měsíci vklad pět tisíc dolarů.
"To nám asi nepomůže," řekl Brown"
"Jeho dopis..."
"Hotovost, já vím," řekl Kling.
"I kdyby ty vklady byly udělaný šekem, potřebujeme soudní povolení, aby nám banka vydala kopie."
"Třeba by to stálo za to."
"Zeptám se poručíka. Jakže se ta ženská jmenuje?"
"Brackettová. Phylis Brackettová. S dvěma t."
"Koukni se na tohle," řekl Brown a podal Klingovi kalendář. V čtverečku pro pondělí, 7. července, Susan načmárala jméno Tommy!!!!
"Čtyři vykřičníky," řekl Kling"
"Něco naléhavýho."
"Mrknem se, co tu máme," řekl Brown a vzal notes se spirálou v černých deskách. Osobní adresář Susan Brauerové.
Jediný možný Tommy, kterého tam našli, byl pod písmenem M: Thomas Mott, Starožitnosti. Brown si opsal adresu a telefonní číslo a pak zalistoval zpátky na adresu pod B. Našel Phyllis Brackettovou, 274 Sounder Avenue. Telefonní číslo bylo napsané pod adresou. Opsal si oboje a pak prošli kalendář i adresář a šekovou knížku ještě jednou a dělali si poznámky a vypisovali jména, data a místa, která mohla Susan Brauerová navštívit se záhadným Arthurem X. v týdnech a dnech před svým zavražděním.
Prohledali všechny zásuvky v psacím stole, pak převrátili koš na papír stojící pod stolem a prošťárali všechny útržky papíru a nejrůznější zbytky všeho možného, které se vysypaly na koberec. V kuchyni prostřeli na podlahu noviny a prohledali odpadky v kbelíku pod dřezem. Nenašli nic, co by jim prozradilo příjmení muže, který platil činži za tenhle byt.
Ve skříni v Susanině ložnici našli dlouhý norkový kožich a paleto z lišky...
"Ten chlap je čím dál tím zazobanější." řekl Kling.
... m tucty střevíčků...

"Hotová Imelda Marcosová," řekl Brown.
", osmnáctery šaty ze salónů jako Adolfo, Chanel, Calvin Klem, Christian Dior...
"Copak asi nosí jeho manželka?" řekl Kling. ... tři luxusní kufry značky Louis Vuitton.."
"Někam se chystali?" řekl Brown.
... a ocelový trezorek.
Brown ho vypáčil za třicet vteřin.
V trezorku bylo dvanáct tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách.
*****
Vrátný byl muž s pletí barvy prachu a s tenkým knírkem pod nosem. Měl na sobě šedivou uniformu s červenými prýmky a špičatý šedivý klobouk s červeným lemováním a mluvil s téměř nesrozumitelným přízvukem, ze kterého usoudili, že pochází ze Středního východu. Trvalo jim deset minut, než zjistili, že včera večer byl ve službě od 16 hodin odpoledne do půlnoci. Chtěli vědět, jestli poslal někoho nahoru do bytu slečny Brauerové nebo ne.
"Ne pámatóvam," řekl.
"Do toho bytu nahoře," řekl Kling"
"Je tam jen jeden, ten luxusní. Poslal jste tam někoho včera večer?"
"Ne pámatóvam," řekl znova.
"Šel tam vůbec někdo?" ptal se Brown"
"Například dodavatel whisky nebo tak?"
Šlo mu o martini. Vrátný zavrtěl hlavou"
"Báličeky jénom."
"Myslíte jako balíčky?"
"Báličeky, áno."
"Dodavatelé s balíčky?"
"Áno, jénom."
"Ale tohle nemusel být dodavatel," řekl Kling"
"Nahoru do bytu mohl jít kdokoli. Nevzpomínáte si, jestli tam někdo nešel? Nezazvonil jste na slečnu Brauerovou a neřekl jí, že někdo chce jít nahoru?"
"Ne pámatóvam," řekl"
"Báličeky jénom." Brown měl tisíc chutí mu jednu vrazit.
"Heleďte se, člověče," řekl"
"Nahoře byla zavražděna jedna slečna a vy jste v době, kdy se to stalo, měl tady službu. Pustil jste někoho dovnitř? Poslal jste někoho nahoru?"
"Ne pámatóvam."
"Neviděl jste, že by se kolem budovy potuloval někdo podezřelý?"
Vrátný nechápal"
"Podezřelý," řekl Kling.
"Někdo, kdo vypadal, jako že sem nepatří," vysvětlil Brown"
"Nikdo," řekl vrátný.
Když toho konečně nechali, měli pocit, že s ním mluvili půldruhého dne. Ale bylo teprve něco málo po třetí.
*****
Číslo 274 na Sounderově ulici byl dům z tradičního hnědého pískovce, ulici lemovaly stromy obalené letní zelení. V hustém pouličním provozu jim trvalo skoro hodinu, než dojeli z bytu Susan Brauerové na Oválu až sem na dolní konec Isoly, a tak zazvonili u dveří Phyllis Brackettové skoro ve čtyři hodiny.
Paní Brackettová byla žena něco málo přes padesát, jak usoudili, prošedivělé vlasy si nebarvila a nebyla nalíčená. Jinak byla vysoká a štíhlá a slušelo jí to v široké modré sukni, řemínkových sandálech, bílé blůze bez rukávů a se šňůrou jasně červených korálů. Zatelefonovali jí, než přišli, takže je nejen čekala, ale v očekávání jejich příchodu připravila džbán studené limonády. Brown a Kling jí málem políbili osandálované nohy, oběma bylo vedro, všechno se na ně lepilo a byli uchození až běda.
Seděli v kuchyni zastíněné javorem, který rostl na zadním dvoře. Pod stromem si v gumovém bazénu s vodou hrály dvě děti. Paní Brackettová vysvětlila, že to jsou její vnoučata. Dcera a zeť odjeli na dovolenou a ona hlídá ty dvě blonďaté holčičky, které se vesele cachtají venku před francouzským oknem.
Brown jí řekl, proč jsou tady"
"Ano," řekla okamžitě.
"Vy jste pronajímala ten byt Susaně Brauerové?"
"Ano, správně," řekla paní Brackettová.
"Takže ten byt patří vám..."
"Ano. Donedávna jsem tam bydlela," řekla. Podívali se na ni.
"Já jsem se nedávno rozvedla," řekla"
"Jsem, abych tak řekla, něco jako slaměná vdova."
Kling tenhle význam neznal. Brown taky ne. Oba usoudili, že to může znamenat i rozvedenou ženu. Člověk žije a učí se"
"Nechtěla jsem alimenty," řekla"
"Připadl mi byt a velice slušné peníze na hotovosti. Koupila jsem si za ně tenhle dům a za pronájem bytu jsem dostávala 2.400 dolarů měsíčně. Myslím, že to byl dobrý obchod," řekla a usmála se.

Přisvědčili, že to byl velmi dobrý obchod.
"Jednal někdo v téhle věci za vás?" zeptal se Brown"
"O tom pronájmu? Nějaká realitní kancelář nebo agent?"
"Ne. Dala jsem si inzerát do novin."
"A odpověděla vám na něj Susan Brauerová?"
"Ano."
"Myslím osobně ona," řekl Brown"
"Ona napsala... nebo zavolala?"
"Zavolala mě, ano."
"Ona sama? Ne někdo za ni? Nebyl to muž, kdo volal?"
"Ne, byla to slečna Brauerová."
"A co se dělo pak?" zeptal se Brown.
"Dohodly jsme se, že se sejdeme přímo v bytě. Ukázala jsem jí ho a jí se líbil, dohodly jsme se na činži a tím to skončilo."
"Podepsala vám nájemní smlouvu?"
"Ano."
"Na jak dlouho?"
"Na rok."
"A kdy to bylo?" zeptal se Kling"
"V únoru."
Vzal to hopem, říkal si v duchu Kling. Seznámí se s ní na Silvestra a už za měsíc ji usadí v najatém bytě. Brown si říkal totéž"
"Nevím, co mám dělat teď, když... je to prostě hrozná tragédie,
že?" řekla paní Brackettová"
"Myslím, že se budu muset spojit se svým advokátem. S tím, který sepsal nájemní smlouvu. To bude asi nejrozumnější."
"Ano," řekl Kling.
"Ano," řekl Brown"
"Paní Brackettová, chtěl bych to mít docela přesně. Pronajala jste ten byt přímo slečně Brauerové, je to tak?"
"Ano. Každý měsíc mi posílala šek. Na tuto adresu."
"Žádný prostředník?" řekl Brown.
"Žádný prostředník. To je snad nejlepší, ne?" řekla a zase se . usmála.
"Znáte někoho, kdo se jmenuje Arthur?" zeptal se Kling"
"Ne, bohužel, neznám."
"Představila vám slečna Brauerová někdy někoho, kdo by se jmenoval Arthur?"
"Ne. Já jsem ji vlastně viděla jen jednou, ten den, jak jsme se sešly v bytě. Od té doby se všechno dálo jen písemně. Vlastně, několikrát jsme spolu mluvily telefonicky, když ona..."
"Opravdu? Co chtěla?"
"Chtěla vědět, jak se zachází s tím odpadkovým... na stěně je vypínač... a chtěla kombinaci k sejfu ve zdi, ale tu jsem jí nedala."
"Neřekla, proč ji chce?"
"Ne, ale předpokládala jsem, že si chce dát něco do sejfu, to by vás asi taky napadlo, že?"
Něco by mě napadlo, myslel si Kling.
Například dvanáct tisíc dolarů, myslel si Brown.
"Děkujeme mockrát, že jste nám věnovala tolik času," řekl Kling"
"Jsme vám velice vděčni."
"Nechcete se ještě napít?" zeptala se.
Venku se děvčátka pořád ještě šplíchala v bazénu.
Thomas Mott se padesátce buď blížil, nebo už mu minula. Měl oslnivě bílé vlasy, hluboko posazené hnědé oči a obličej jako vyřezaný z alabastru. Jeho výšku odhadl Brown na 165 cm, váhu na 70 kg. V těsných džínech a bavlněném červeném svetru byl štíhlý a drobný, na bosých nohou měl černé mokasíny a mezi poklady ve svém krámě na Drittel Avenue poletoval jako tanečník z ruského baletu. Brown uvažoval, jestli je teplý. Způsob, jak se pohyboval, byl až přejemnělý. Ale na prstě měl úzký zlatý kroužek.
Kling by byl nedokázal pojmenovat žádnou ze starožitností, i kdyby ho natahovali na skřipec nebo pekli na rožni, ale chápal, že má před sebou mimořádně krásné předměty. Mosaz a dřevo naleštěné do lesklé patiny, malinké hodinky, které tikaly jako cikády, důstojné orloje, které odměřovaly čas v kontrapunktu, skvostné láhve rubínové nebo smaragdové barvy, stříbrné filigránové krabičky a bronzové lampy z barevného skla, které zářily měňavými barvami. V krámě panovalo ticho. Měl pocit, že se octl v starobylé katedrále.
"Ano, ovšem že jsem ji znal," řekl Mott"
"Je to neslýchané, co se jí stalo. Takový báječný člověk!"
"Proč tu byla devátého?" zeptal se Brown.
"Byla můj zákazník, víte. Občas se tady stavovala."
"Ale proč zrovna toho devátýho?" ptal se Kling. Měl na mysli ty vykřičníky.
"Nevím, nepamatuju se."

"Protože v jejím kalendáři to vypadá jako důležitá schůzka."
"Počkejte, budu vzpomínat," řekl Mott.
"Jak dobře jste ji znal?" zeptal se Brown, rozhodnut šlápnout do toho rovnou.
"Tak jako své ostatní zákazníky."
"A jak to bylo?"
"Jak už jsem řekl, občas sem zašla a..."
"Tak dobře, že vám říkala Tommy?"
"Tommy mi říkají všichni zákazníci."
"Kdy tu byla naposledy?"
"Někdy minulý týden, aspoň myslim."
"Mohlo to být v pondělí?"
"Víte, já.."
"Devátýho?"
"Snad ano."
"Pane Motte," řekl Kling, "my si myslíme, že slečna Brauerová pokládala za důležité zajít sem v pondělí. Nevěděl byste náhodou, proč?"
"Počkejte," řekl.
Začíná svítat, myslel si Brown.
"Ano, už si vzpomínám," řekl Mott"
"Ten stůl."
"Stůl?"
"Řekl jsem jí, že čekám z Anglie stůl z přípravny..."
"Kdy jste jí to řekl, pane Motte?"
"No... někdy minulý měsíc. Byla tu někdy minulý měsíc. Jak jsem vám už řekl, stavovala se tu každou..."
"Každou chvíli, v pořádku," řekl Brown"
"Tak když tu byla minulý měsíc, vy jste se jí zmínil o stolu z přípravny..."
"Ano, že přijde z Anglie asi tak kolem devátého, to jsem jí řekl."
"Co je to za stůl?" zeptal se Kling"
"Stůl z přípravny?"
"No, to je... Ukázal bych vám ho, ale je už bohužel pryč. Byla to pravá třešeň, docela dobrá koupě za sedmnáct set dolarů. Myslel jsem si, že by se jí hodil do bytu. Zapsala si datum, kdy ho čekám, a řekla, že mě zavolá."
"Ale místo toho přišla sem do krámu."
"Ano."
"V pondělí devátýho," řekl Kling"
"Ano."
"Tak proto to bylo tak nutný," řekl Brown"
"Stůl z přípravny z třešňovýho dřeva."
"Nádherný kus," řekl Mott"
"Nemohla ho potřebovat... aspoň jsem to vyrozuměl, měla pronajatý zařízený byt... ale zmizel natotata. Co chcete, jen sedmnáct set dolarů," řekl, povytáhl obočí a doprovázel to extravagantními gesty.
"V kolik hodin přišla?" zeptal se Kling"
"To pondělí."
"Kolem poledne. Krátce před polednem. Asi tak mezi půl jedenáctou a dvanáctou."
"Vzpomínáte si na to?" řekl Brown.
"Ano. Asi v tu dobu to bylo." Jakoby načasované, začaly někde v krámě odbíjet hodiny"
"Joseph Knibb, knibbovky," řekl Mott jen tak mimochodem"
"Vzácné, cenné, nádherný zvuk."
Hodiny odbily šestou. Mott se podíval na své hodinky.
"Tak to bude všechno," řekl Brown"
"Mockrát děkujeme, pane Motte."
"Díky," řekl Kling.
Sotva se octli na ulici, řekl Brown: "Myslíš, že je teplej?"
"Měl snubní prsten."
"Všiml jsem si. To nic neznamená."
"Co je stůl z přípravny?"
"Nevím," řekl Brown a podíval se na oblohu"
"Doufám, že Carella bude mít zítra hezky," řekl.
*****
Zástupce inspektora William Cullen Brady právě vykládal účastníkům kursu, že na organizování skupiny vyjednavačů o rukojmí nemá on žádnou zásluhu. Eileen ho poslouchala a necítila se ve své kůži, připadala si příliš naparáděná.
Byla to první schůzka účastníků kursu. Čtvrtek 19. července, v 9 hodin ráno.
Do práce by si normálně vzala kalhoty nebo širokou sukni, pohodlné střevíce a tašku přes rameno - pokud by se nemusela vyfiknout a jít na ulici. Ale nevyfikla se jako volavka od toho " večera, kdy zabila Roberta Wilsona.

Bobbyho. Zřejmě nedostála svému úkolu. Neudělala to, zač byla placena. A proto je teď tady, aspoň si to mysli. Aby se mohla vrátit k poctivé práci někde v nějakém jiném oddělení.

Měla na sobě jednoduchý kostým, hnědý, aby jí šel k ticiánovým vlasům a hnědým očím, rudohnědou blůzičku s šálovým límečkem, světlé punčocháče, lodičky na nízkém podpatku a falešnou krokodýlí kabelku. Vedle rtěnky služební pistoli. Docela určitě příliš naparáděná. Jediná další žena v místnosti, maličká brunetka s tvrdým a nepříjemným výrazem, byla v džínech a bílém bavlněném tričku. Rovněž muži byli ve sportovním. Kalhoty, džíny, košile. Jen jeden měl na sobě sako.

Bylo jich celkem pět. Tři muži a dvě ženy. Brady jim vykládal, že jednotku ustavil bývalý šéf patroly Ralph Mac Cleary někdy před dvaceti lety.."

"... bez něho by to nebyla jednotka," říkal"

"Ještě bychom vyráželi dveře a řítili se. dovnitř s pistolí. Tenkrát se jeho názory osvědčily a osvědčují se dodnes. Mojí zásluhou je jen jeden nápad. Přibral jsem do jednotky ženy. Už jsme si vyškolili dvě a doufáme, že k nim přibyde ještě jedna nebo dvě další..."

Ukázal hlavou směrem k Eileen a brunetce a usmál se na ně"

"... než náš kurs skončí."

Bradymu mohlo být něco přes padesát, odhadovala Eileen. Byl to vysoký, pohledný muž s jasnýma modrýma očima a holou lebkou, kolem níž se ovíjel věneček bílých vlasů. Nos trochu příliš vyčníval z jinak drobných rysů. Jako jediný z mužů v místnosti měl kravatu. Dr. Goodmann, který seděl vedle něho za stolem naproti kursistům, byl ležérně oblečený do kostkované sportovní košile a tmavomodrých lehkých kalhot.

"Než začneme," řekl Brady, "rád bych vás všechny navzájem představil. Začnu tady vlevo... tedy ode mne vlevo... s detektivem 1, třídy Anthonym... vyslovuju to správně?... Pellegrinem."

"Ano, správně, Pellegrino, jako ta minerálka."

Krátký a houževnatý, s tmavýma očima a kudrnatými hnědými vlasy, Obličej podobaný od neštovic. Olivová pleť. Eileen nechápala, proč Brady pochyboval o výslovnosti tak snadného jména, jako je Pellegrino, obzvlášť, když je to značkové jméno proslulé minerálky. Copak Brady nebyl nikdy v italské restauraci? Ale v tomhle městě jsou lidi, které vyvede z míry, když něčí jméno končí na o, a nebo i. Třeba k nim Brady patří. Doufala, že ne"

"Detektiv 1. třídy Marta Halsteadová..."

Ta drobná brunetka s výrazem "Vlezte mi všichni na záda". Ňadra hezká, boky jako chlapec.

"Marta patří k jednotce pro krádeže," řekl Brady. To sedí, myslela si Eileen.

"Zapomněl jsem říct, že Tony má co dělat se sejfy, půdami a nákladními auty."

Pokračoval po řadě. Detektiv 3. třídy Daniel Riley z devětačtyřicítky, detektiv 2. třídy Henry Materasso - tohle jméno mu potíže nedělalo - ze sedmadvacítky, a sice poslední, ale neméně důležitá - detektiv 2. třídy Eileen Burkeová...

"Eileen je u jednotky zvláštního nasazení." Marta Halsteadová si ji prohlídla.

"Nejsem si jistý, jestli vám doktor Goodman..."

"Mike, prosím," řekl Goodman a usmál se.

"Nejsem si jistý, jestli vám Mike" - úsměv a přikývnutí - "při rozhovorech vysvětlil, že při práci v jednotce pro rukojmí budete dál plnit své normální policejní povinnosti..."

To tedy jásáme, myslela si Eileen.

"...ale budete připraveni se sem dostavit kdykoli během čtyřiadvaceti hodin. Jak jistě víte, k únosům rukojmích dochází, když to nejmíň čekáme. Naší první povinností je dostat se tam rychle, než se někomu něco stane. A když už jsme tam, je na nás, aby se nikomu nic nestalo. Doslova nikomu. Rukojmím, ani tomu, kdo je zadržuje."

"A co nám, pane inspektore?"

Henri Materasso ze sedmadvacítky. Ramenaté chlapisko s mohutnou hrudí a planoucími červenými vlasy. Ne rudohnědými, jako Eileeniny, které připomínaly vyleštěný bronz, ale červenými jako mrkev. Pod sportovním sakem se rýsovala rukověť služební pistole v ramenním pouzdře. Pro Eileen bylo ramenní pouzdro znakem okázalého chlapáctví. O co, že Materassovi říkali Zrzek od chvíle, kdy poprvé vyběhl na ulici hrát si s dětmi? Zrzavej Materasso. Zrzavá matrace. A třídní šašek.

Všichni se zasmáli.

Včetně Bradyho, který řekl: "To je přece samozřejmé, že chceme, aby se nic nestalo ani nám."

Smích ustal. Materasso se tvářil potěšeně, Marta Halsteadová, jako že ji nemůže potěšit nic. Bezpochyby jedna z lidí, co spolkli pravítko. Eileen by bylo zajímalo, kolik ozbrojených kovbojů odpráskla v tom svém oddělení. Taky ji zajímalo, co detektiv 1. třídy Marta Halsteadová dělá tady, kde jde o to, aby se nikomu nic nestalo. Uvažovala i o tom, co tady dělá ona sama. Jestli tohle bude zaměstnání na celý úvazek a jestli ji ještě pošlou na ulici dělat volavku.

"Jak často dochází k únosům rukojmí, pane inspektore?" Halsteadová. Čte Eileen myšlenky. Jak často dochází k únosům? Jak často nás odvoláte z našich obvyklých povinností? V Eileenině případě znamenaly obvyklé povinnosti potloukat se po ulicích a čekat, až ji přepadne vrah nebo násilník. Prácička jedna radost a plat přitom nestál za moc. Tak tedy, jak často, inspektore? Bude to něco jako rozvážet ve volném čase nákup z místního supermarketu? Nebo se budu pravidelně zabývat něčím, při čem důsledkem služební povinnosti není znásilňování nebo vražda?

Já už nechci zabíjet, říkala si.

Já nechci, aby se ještě vůbec někdy někomu něco stalo. Hlavně mně.

Jak často mě necháte si oddychnout, pane inspektore? "Nebudeme se teď zabývat těmi nejsenzačnějšími případy," řekl Brady, "například když skupina teroristů obsadí ambasádu nebo letadlo nebo loď nebo něco takového. Máme štěstí, že ve Spojených státech jsme nic takového neměli - aspoň prozatím. Mluvím o situacích, ke kterým může dojít jednou týdně, nebo jednou měsíčně, nebo jednou za půl roku, průměr je těžké vyčíslit. Vypadá to, že v horkých letních

měsících jich bylo víc, ale všechny statistiky zločinů stoupají v létě..."

"A při úplňku," řekl Riley.

Šlachovitý Ir z devětačtyřicítky, rovný a úzký a tvrdý jako telefonní sloup. Ústa s tenkými rty, rovné černé vlasy, hluboké modré oči. Stejně modrá košile. Těsné modré džíny. Pouzdro na opasku na levé straně, aby se pistole dala rychle vytáhnout. Postavit jeho a tu ženštinu z krádeží do tmavé uličky - a žádný zloděj na světě si netroufne tam strčit nos. Eileen uvažovala, jak asi byli lidé v téhle místnosti vybíráni. Byl jedním z rozhodujících faktorů soucit? Jestliže ano, tak proč Halsteadová a Riley - kteří vypadali stejně nesmiřitelně jako Bonnie a Clyde, i když na straně zákona?

"Ono je to statisticky prokázané, víte," řekl Goodman"

"Za úplňku se skutečně páchá víc zločinů."

"Povězte nám o tom," řekl Materasso. Ušklíbl se a rozhlédl, jestli s ním ostatní souhlasí.

Všichni se zase zasmáli.

Eileen napadlo, že jedinou osobou v místnosti, která až dosud nepronesla ani bú, je detektiv 2. třídy Eileen Burkeová. Ze zvláštní jednotky.

Ostatně, Pellegrino toho taky moc neřekl.

"Teď je vhodná chvíle, aby se slova ujal Mike," řekl Brady. Goodman se zdvihl z místa, kde seděl, přikývl, řekl Díky, inspektore, a šel k tabuli.

Tabule nebyla černá, ale zelená. Vyrobená z jakési zelené umělé hmoty, ale v žádném případě ne z břidlice. Jestlipak by z ní ten film, který viděla minulý týden v noci v televizi, udělal Zelenou tabuli džungle, myslela si Eileen. Taky by ji bylo zajímalo, proč se každému v místnosti říkalo křestním jménem, s výjimkou inspektora Williama Cullena Bradyho, který nebyl zatím ani William, ani Cullen nebo Bill nebo Cully, ale prostě a uctivě pan inspektor jako všichni ostatní policejní inspektoři.

Goodman vzal do ruky křídu.

"Rád bych začal různými typy únosců rukojmích, s kterými se setkáváme," řekl.

Jeho oči se setkaly s Eileeninými"

"Inspektor Brady se už zmínil..." Nebo se mýlí?

"... o teroristech, politických fanaticích, kteří jsou ze všech nejznámější," řekl Goodman a napsal to slovo křídou na tabuli:

"Ale jsou tu ještě dva další typy, které nazveme... zapamatujeme si tyhle termíny, ano?" řekl a napsal na tabuli další slovo:

"Únosci, s kterými se setkáváme nejčastěji..." Ne, nemýlila se.

"... se dělí do tří kategorií. První, jak jsme viděli, jsou teroristi. pále zločinci při..."

*****

Jel v limuzíně se všemi třemi ženami oblečenými ve smutku. Seděl mezi matkou a svou ženou, sestra na sedátku před nimi, všichni zamlklí. Velký vůz se sunul čtvrtečním ranním vedrem a vlhkem a pomalu se pohyboval v průvodu ke hřbitovu, kde byla pochována tetička Katie. Otec ležel na márách vpředu. Ode dne, kdy s ním mluvil po telefonu, uplynul jenom týden. Už s ním nebude mluvit nikdy.

Teddy ho vzala za ruku. Pokyvoval hlavou.

Vedle něj plakala matka do kapesníku lemovaného kraječkou. Sestra Angela se upřeně dívala okýnkem, kolem něhož pomalu míjela sluncem zalitá krajina.

Ve smutečních šatech bylo horko.

Stáli tam ve žhnoucím slunci, zatímco kněz se loučil s mužem, který vychoval Carellu k pravdě a cti podle přikázání, jimiž se řídil celý život. Rakev byla lesklá a černá a slunce se od ní odráželo oslnivými záblesky světla.

Až příliš brzy bylo po všem.

Začali spouštět rakev do země. Málem napřáhl ruku, aby se jí dotkl. A pak byl otec ten tam. Zmizel jim z očí. Do země. A oni odcházeli od hrobu. Objal matku kolem ramen. Teď už vdovu. Louisa Carellová, vdova. Za jejich zády hrnuli hrobníci lopatami hlínu na rakev. Slyšel hroudy hlíny dunět na horkém lesklém kovu. Doufal, že matka neslyší, jak hlína dopadá na rakev a přikrývá otce.

Na okamžik matku pustil a šel k travnaté vyvýšenině, kde stál kněz s Teddy a Angelou. Angela mu říkala, jak krásně promluvil, a Teddy hlídala její rty pozornýma očima, obě tmavovlasé a tmavooké - a jeho najednou napadlo, jestli tenkrát před léty si nevybral Teddy Franklinovou za manželku právě proto.

Angele bylo teď něco málo přes třicet, byla ve vysokém stupni těhotenství druhé dítě se jí mělo narodit co nevidět. Hnědé vlasy nosila pořád ještě dlouhé, visely jí rovně po obou stranách očí, překvapivě orientálních v obličeji s vysokými lícními kostmi. Ten hezký obličej byl něžnější verzí obličeje Carellova a měl exotický nádech, který prozrazoval, že kdysi v dávnověku navštěvovali Sicílii Arabové.

Teddy byla mnohem krásnější. Byla vyšší, kadeř vlasů černých jako uhel jí spadala do čela, z tmavých očí zářila inteligence, když se otočila, aby viděla knězi na ústa a mohla si přeložit jejich pohyb do slov, která naplní ticho jejího světa. Teddy Carellová byla hluchá a v celém svém životě nepronesla jediné slovo.

Carella se k nim připojil, poděkoval faráři za krásnou bohoslužbu, i když cítil - a to ovšem neřekne živé duši, ani Teddy, že farářova slova mohla platit komukoli, ale ne tomu jedinečnému a skvělému člověku Antoniovi Giovannimu Carellovi, jak ho pojmenoval dědeček emigrant, který si neuvědomil, že taková jména nepřijdou v našich dobrých Spojených státech amerických nikdy do módy. Carella přesto pozval faráře k nim domů, kde něco snědí a vypijí

"Ne, děkuju vám, pane Carello," řekl farář, "já musím zpátky do kostela, ale stejně vám děkuju. A ještě jednou, utěšte

se myšlenkou, že váš otec je teď v míru v Božích rukou," řekl a Carella si pomyslel, jestli farář má vůbec ponětí, v jakém míru žil jeho otec, dokud byl ještě živ. Aby dodal svým slovům důrazu, vzal farář Carellovu ruku do svých a sevřel ji - stisk božích rukou prostřednictvím rukou otce Fianelliho, tak říkajíc. Na Carellu to neudělalo dojem.

Teddy si všimla, že tchýně zůstala stát sama asi tak tři metry od nich. Dotkla se Carellova rukávu, naznačila mu, že jde za maminkou, a nechala ho tam s farářem, který dosud tiskl jeho ruku mezi svýma. Angela bezmocně přihlížela. Stála tam v černém, s rukama položenýma na vystouplém břiše a s hroznými bolestmi v zádech, a věděla až příliš dobře, že farářův chvalozpěv bylo klišé. Vyplň vynechaná místa a mrtvý mohl být kdokoli. Jenže tentokrát to byl její otec.

"Já už musím jít," řekl farář a znělo to, jako když promluví vikář z anglického románu. Udělal do vzduchu znamení kříže, požehnal bůhsámví komu nebo čemu, povykasal si černý hábit a odešel za kostelníkem, který čekal vedle farního automobilu"

"Vůbec tatínka neznal," řekla Angela.

Carella přisvědčil"

"Jsi v pořádku?" zeptal se.

"Nic mi není," odpověděla.

Kostelník prudce nastartoval auto. Rozjelo se z kopečku. Teddy něžně objímala Carellovu maminku, která pořád ještě plakala do kapesníku. Auto odjelo. Dole na trávníku se dvě postavy ve smutku odrážely proti jasnému nebi. Nahoře na kopečku stáli Carella se sestrou.

"Já jsem ho měla strašně ráda," řekla"

"Ano."

Nebyl s to nalézt správná slova.

"Měli bychom radši jít domů," řekla"

"Přijdou lidi."

"Víš něco o Tommym?" zeptal se.

"Nevím," řekla a prudce se odvrátila.

Okamžitě mu bylo jasné, že Angela pláče. Protože myslel, že její slzy patří otci, začal říkat "Sestřičko, prosím tě, táta by nechtěl.."

" ale pak viděl, že vrtí hlavou a beze slov mu vysvětluje, že on nechápe její slzy a neví, proč pláče, proč tu stojí ve smutku těhotná a zoufale nešťastná a bezmocně potřásá v tom nemilosrdném úpalu hlavou.

"Co je?" zeptal se"

"Nic."

"Řeklas mi, že si myslíš, že je ještě v Kalifornii..." Zavrtěla hlavou.

"Říkalas, že se vynasnaží vrátit se na pohřeb..." Nepřestávala vrtět hlavou a po tvářích jí tekly slzy"

"Angelo, co se děje?"

"Nic."

"Je Tommy v Kalifornii, nebo není?"

"Já nevím."

"Jak to, že nevíš? Je to tvůj muž, tak kde je?"

"Steve, prosím tě... já nevím."

"Angelo..."

"Je pryč."

"Pryč? Kde pryč?"

"Pryč. Nechal mě, Steve. Odešel pryč."

"Co to povídáš?"

"Můj muž mě opustil, to povídám."

"Ne.

"Prokristapána, ještě řekni, že si to vymýšlím?" vybuchla divoce a znovu se rozplakala.

Vzal ji do náručí a tiskl ji k sobě, svou těhotnou, černě oblečenou sestru. Je to už tolik let, co se bála vyjít ze své ložnice a připojit se k budoucímu manželovi u oltáře! Ten den byla v bílém a on jí řekl, že bude nejhezčí nevěsta, jakou jejich čtvrt kdy viděla. A pak řekl...

"Ach Ježíši, jako by to bylo včera!" Řekl tenkrát...

"Angelo, nedělej si starosti! Mátě tak rád, že je celý roztřesený. Má tě rád, sestřičko! Je to dobrej chlap. Dobře sis vybrala..." Teď se mu sestra třásla v náručí.

"Proč?" zeptal se jí.

"Myslím, že má jinou," řekla.

Carella ji odstrčil na délku paže a podíval se jí do obličeje. Přikývla. A pak ještě jednou. Slzavé údolí bylo pryč. Její rozšířená silueta se odrážela proti obloze, bratrovy ruce jí svíraly ramena"

"Jak to víš?" zeptal se.

"Tak, vím to..."

"Angelo..."

"Musíme se vrátit domů," řekla"

"Prosím tě, byl by to hřích..." Tento výraz neslyšel od svých klukovských let.

"Já s ním promluvím," řekl"

"Ne, prosím tě, ne."

"Jsi moje sestra," řekl"

"Steve...
"Jsi moje sestra," opakoval"
"A já tě mám moc rád."
Jejich oči se setkaly. Čínské oči pohleděly do čínských očí, oboje tmavě hnědé a směřující dolů - jasně patrné carellovské dědictví, bratr a sestra spojeni pouty krve, mocnými jako život sám. Angela přikývla.
"Já s ním promluvím," zašeptal a podpíraje její tíhu, sešel s ní z travnatého kopečka až dolů, kde Teddy a jeho matka, obě ve smutku, stály a čekaly na žhnoucím slunci.
3
Revolver byl dárek od něho.
V tomhle městě by měl mít zbraň každý, řekl, a měl by ji umět používat, jestli a když bude třeba. Řekl, že policie není k ničemu, pokud jde o ochranu životů normálních občanů. Policie neví, co dřív: jestli honit prostitutky, nebo narkomany.
Po tom, kde pistoli sehnal, bylo lepší nepátrat.
Cestoval hodně autem, mohl ji koupit v kterémkoli státě, kde pořád ještě žili v přesvědčení, že Amerika je Divoký západ, obydlený nepřátelskými Indiány, kteří se sjíždějí k útoku. Teď radši srazme kryté vozy do kruhu a vytáhněme bouchačky, že ano? Něco jsem ti koupil, řekl. Naučím tě s tím zacházet.
Byl to kolt Cobra ráže 22. Ta ironie!
Vysvětlil, že je to z velké části hliníková varianta šestiranové osmatřicítky, používané detektivy, ale lidi by se neměli dát oklamat ráží, protože dvaadvacítka může nadělat zrovna tolik škody - někdy i víc - jako zbraň s větší ráží. Je to proto, že kulka nižšího kalibru vnikne do těla, ale nemá dost razance, aby zase vyšla, a tak si zařádí v těle mezi vnitřními orgány. Zařádí si, doslova tak to řekl. Zařádí si tam. A právě to se mělo stát dnes večer. Náboje si důkladně zařádí.
Byl to revolver s kapacitou šesti ran, vážil jen 15 uncí a on vybral druh s dvoupalcovou hlavní, což bylo dobré, protože bude nenápadná. Moc šikovná zbraň. Naučit se s ní zacházet bylo snadné a on dodržel slovo. Právě v tom byla ta ironie.
*****
Tentokrát si bude počínat záměrně.
Ve zlém úmyslu - tak se tomu říká, ne? V to úterý odpoledne to bylo jinak. Dneska to bude jednodušší.
Dneska má revolver.
Budova byla zastíněna stromy a tak se chodníky nepekly v nemilosrdném slunci celé hodiny, v devět byl na ulici svěží chládek.
Chládek tady ve stínu naproti budově přes ulici. Příjemný chládek, když tak člověk čekal pod velkým starým stromem s hustým listím, v pravé ruce rukojeť Cobry, s ukazováčkem na spoušti. Přesně v devět hodin půjde na procházku se psem. Člověk zvyku. Projít se se psem v devět, zasouložit si s milenkou kdykoli. Za deset minut bude mrtvý.
Čeká. Černé oblečení od hlavy k patě, černá bavlněná kombinéza, černé ponožky a tenisky, černá vlněná lyžařská čepice přes uši, vedro v ní je k nepřečkání, ale vlasy jsou schované, zakrývá jejich barvu, žádný náhodný chodec nebo řidič se později nebude schopen vytasit s popisem.
Vyšel z budovy v devět bez dvou minut, na digitálních hodinkách 21.58, prohodil něco k vrátnému, který se šel ven provětrat, a pak se psem na vodítku zamířil na roh ulice. 20.59, ulice je tmavá a prázdná. Žádná auta, žádní lidé. Dokonce i vrátný už zase zalezl. Teď!
Šikmo přes ulici...
Vytáhnout revolver, připravit se...
Vstoupit na chodník a jemu do cesty, namířit na něj revolver.."
"Co je to za nesmysl?" řekl.
"Takovýhle." Klidně. Vypálit mu čtyři rány do hlavy!
A něco taky do kňučícího psa jako přívažek.
*****
Čtvrť byla dosud převážně italská a pekařství bylo zastrčené mezi koloniálem a uzenářstvím, které mělo ve výkladě italský nápis SALUMERIA. V ulici byly samé jedno nebo dvouposchoďové domy pobité překládanými prkny, v přízemí na úrovni ulice obchůdky, byty majitelů obvykle ve vyšším poschodí. Ulici dosud lemovaly stromy. Budovy nepočmárané. Starosvětský vzhled ještě nezmizel.
Carella si pamatoval, že když tu vyrůstal, pořád ještě se odevšad ozývala italština, rozhlasové stanice vysílající v italštině hrály písničky jako La Tarantella a O sole mio a Funiculi-Funicula a hudba linoucí se otevřenými okny naplňovala letní vzduch ulice v obou směrech. Pamatoval si, jak pomáhal otci v pekárně o víkendech, kdy bylo v krámu nabito, a zadělával těsto na chleba, kdežto otec se věnoval umění jemnějšímu: těstu na cukroví a sladké pečivo. Carella měl zamoučněné ruce. Od mísení těsta.. Když mu bylo čtrnáct nebo patnáct - kdo si to má pamatovat, dospíval pomalu - začal si myslet, že těsto, když se hněte, velice připomíná dívčí ňadra. Přesněji řečeno, ňadra Margie Gannonové. Ano, bylo to potom, co se s ní poprvé pořádně pomazlil. Nejen s ní, vůbec s někým.
Margie Gannonová!
Celá pihovatá včetně ňader, která osvobodil z blůzičky a podprsenky jednou v sobotu odpoledne, kdy venku padaly dešťové kapky a vypadly i její prsy, a oni oba jako v horečce v obýváku jednopatrového cihlového domu o dva domy dál, než byl ten jejich, její rodiče na trhu nebo na nákupu, prostě někde. Důležité bylo jen to, že odešli na celé odpoledne. Nevrátí se až ve čtyři nebo v pět, řekla mu, nestůj na tom dešti a pojď dovnitř, Steve.
Šel a chtěli si číst komiksy. Margie měla nejlepší sbírku komiksů
z celého okolí. Mladí ze vzdálených bloků, kluci i holky, ještě skoro děti, si chodili číst komiksy k Margii Gannonové.

Její rodiče to podporovali jako hezkou a slušnou společenskou zábavu. Ale neměli nechat svou půvabnou mladičkou dceru (ha ha) v drápech šílené bestie, která se jmenovala Kruťák Stephen, rozhodně ne za dusného srpnového odpoledne, když se venku křižovaly blesky a duněl hrom a jeho dospívající šťávy přicházely do varu, o jejích ani nemluvě.

Sám s Margií Gannonovou v obýváku v přízemí jejich domu. Rodiče pryč. Do oken buší déšť. Hlavy skloněné nad knížkou. Téměř se dotýkají. Jeho ruka na pohovce za ní. Ona drží jednu stranu knihy pravou rukou, on drží druhou stranu levou rukou. Hlavy dohromady. Její vlasy najednou u jeho tváře. Dlouhé narezle plavé vlasy. Dotyk hedvábných vlasů na obličeji. Zelenooká, pihovatá Irka Margie Gannonová sedí vedle něho a její vlasy se dotýkají jeho tváře. Pocítil to až v kalhotách.

Už si nevzpomíná, co to zrovna četli. Něco o policajtech a arcilotrech? Nepamatuje se. Zato si pamatuje, co měla na sobě, to si Pamatuje dodnes. Krátkou vybledlou modrou sukýnku a bílou blůzičku s krátkými rukávy, vpředu na zapínání. Hezká irská tvářička samá piha, štíhlé pihovaté paže, pihovaté všecko, jak měl brzo zjistit, ale zatím tu byl jen ten vzrušující dotyk jejích vlasů. Zdvihla levou ruku a odhodila si vlasy z obličeje. Jejich tváře se dotkly.

Bylo to, jako kdyby se po knize najednou rozlilo intenzívně ostré světlo. Neodvažoval se na ni podívat a soustředěně upíral oči na barevné ilustrace knížky, kde se jako živé chvěly základní barvy - červená a žlutá a modrá, obtažené nejčernější černí, pak upoutali jeho pohled hrdinové, ztuhlí ve svých akcích, a jejich zveličené výkřiky bum a bác a prásk, které vyskočily ze stránek a byly tak hlasité jako údery kladivem v jeho srdci. Bum, bác, prásk - ozvěna jeho zuřivé erekce.

Otočil se obličejem k ní a ona se otočila k němu. Nosy se srazily.

Rty se střetly.

A ach, panebože, on políbil sladkou Margii Gannonovou a ona mu vklouzla do náručí, které ji najednou sevřelo, kniha komiksů jí sklouzla z kolen a bum a bác a prásk, spadla na podlahu. A hrom burácel a déšť nelítostně bičoval chodník venku před obývákem v přízemí. Líbali se, už si nepamatoval, jak dlouho. Nikdy v životě už nebude líbat někoho tak dlouho a tak úporně, tiskl ji k sobě, rty se slévaly, mladistvé touhy splývaly, horké mladé vášně vyletovaly do vzduchu v modrobílých záblescích a rvaly oblohu modročernými výbuchy.

Nakonec objevila jeho ruka knoflíčky na blůžičce. Zápolil s nimi nešikovně, ksakru, levou rukou to jde špatně a on je přece pravák, pletly se mu prsty, měl strach, že ona si to rozmysli. Třásl se v panice, že ho zarazí, než se mu podaří rozepnout aspoň ten nejhořejší knoflíček. Oba teď dýchali hlasitě a těžce, srdce jim bušila, když se zoufale snažil blůzu rozepnout. Pomohla mu s nejhořejším knoflíčkem, vedla mu ruku, pak se najednou jako kouzlem nebo čáry rozepjal i ten další knoflík a další a proboha živého, ve výstřihu blůzy se najednou objevila její podprsenka, bílá podprsenka, ona má bílou podprsenku!

Blesky létaly po obloze, hrom burácel.

Pomyslel si Děkuju ti, Bože, a dotkl se podprsenky, jejích košíčků, bílých, podprsenka byla plná jejích prsů, a jemu se dosud třásla ruka jen z toho, jak se nemotorně a zkusmo dotkl podprsenky, jak šmátral a byl nejistý, protože sice snil o tom, že tohle bude dělat s dívkami všeobecně a s Margií Gannonovou zvlášť, ale nikdy si nemyslel, že k tomu doopravdy dojde.

Ale teď to tady skutečně dělal - děkuju ti, pane Bože, ach Ježíši, děkuju - nebo se o to aspoň snažil, nevěděl, jestli má vklouznout rukou do podprsenky, nebo stáhnout ramínka, nebo tu zatracenou věc nějak sundat, zapíná se to vzadu nebo kde? Snažil se v tom všem vyznat a trvalo to celou hodinu a půl, jak se n,u zdálo, ve skutečnosti to nebyla ani minuta, až se mu Margie, mírně zrůžovělá v obličeji, vymkla z náručí a sáhla si ohnutými pažemi dozadu, viděl pihy na svažujících se hrotech jejích rozkošných prsů, které napínaly podprsenku, když sáhla dozadu, aby si ji rozepnula, a najednou vyklouzly oba osvobozené prsy jako příval a, pane Bože, měl je v rukou, dotýkal se sladkých nahých prsů Margie Gannonové.

Kde je jí asi konec, pomyslel si.

Nikdy nešel po ulicích svého mládí, aniž si vzpomněl na Margii Gannonovou a na to deštivé dubnové odpoledne.

Carella nevěděl, co ho sem vede dnes večer. Snad chtěl být jen blízko míst, kde jeho otec strávil většinu života. Být tam, pocítit podstatu člověka, kterým byl. Dřív, než docela vybledne. Vzadu za otcovým pekařským krámem se svítilo. V půl desáté v pátek večer tam hořelo světlo. Jako kdyby byl tatínek ještě živ a pekl chléb a cukroví pro zákazníky nakupující na víkend. Kolegové z pětačtyřicítky zřejmě zapomněli...

Na zácloně zakrývající horní skleněnou tabuli na zadních dveřích krámu se najednou objevil stín.

Carella zpozorněl, odhrnul šos saka a vytáhl pistoli z pouzdra. Stín se pohnul. Kráčel po špičkách podle domu.

Zkušený policista nikdy nevejde do místnosti nebo do domu, aniž poslouchá u dveří, aniž se přesvědčí, že tam nikdo není. Věděl, že v krámě jeho otce někdo je, ale nevěděl, kolik lidí a kdo. Krám měl jedno postranní okno, což bylo lepší než dveře, protože se jím mohl podívat, kdo je uvnitř, nemusel hádat podle zvuků nebo hlasů, pronikajících dveřmi. Obešel okno, přiblížil se k němu ze strany a skrčil se pod ním. Opatrně zdvihl hlavu.

Uvnitř byla jeho matka.

*****

Seděl sám v obýváku a plakal. Pokoj byl ve tmě až na slabé světlo stojací lampy za ním. Seděl ve velkém křesle pod lampou, ramena se mu otřásala a po tvářích mu tekly slzy.

Teddy jeho vzlyky neslyšela.

Přišla k němu, sedla si na opěradlo křesla a šetrně si přitáhla jeho hlavu na rameno. Nikdy nepatřil k těm, kdo se stydí nebo upadají do rozpaků za to, že pláčou. Plakal, protože měl bolest, a i když city jsou bolestné, pláč není, je v tom rozdíl, který ten, kdo si myslí, že je pravý muž, třeba neocení. A teď plakal. Plakal s hlavou na rameni své ženy, až už neměl slzy. A pak zdvihl hlavu a otřel si obličej už tak promočeným kapesníkem a podíval se na ni, pokýval hlavou a

bezútěšně vzdychl. Pověz, naznačila mu.

Pověděl jí to ústy i rukama, formuloval slova rty a prsty a plnil jimi tichý pokoj, kde zářila jen stojací lampa. Starodávné hodiny, stojící u vzdálenější stěny, odbily jedenáct, ale Teddy jejich hlas neslyšela, neslyšela ani slova svého muže, věděla to, co mu vyčetla ze rtů a z prstů.

Řekl jí" jak pozoroval matku postranním oknem krámu. Pozoroval ji, jak se dotýká předmětů. Pohybovala se po místnosti a dotýkala se věcí, které používal otec. Válečků na těsto a plechů na pečení, vařeček a měchaček, formiček na pečivo - dokonce i klik u dvířek k velkým troubám. Dlouho ji pozoroval, jak se tiše pohybuje po krámě a láskyplně se dotýká každého kousku.

Nakonec šel dovnitř zadem, stopy policie, až na úřední papír připíchnutý na dveřích, byly pryč, pryč byl i policejní zámek. Roleta byla stažená a matčin stín se na ní objevoval, jak přecházela po krámě. Opatrně zaklepal na skleněnou tabuli.

Řekla: "Kdo je?"

"To jsem já," řekl, "Steve."

"Á," řekla, šla ke dveřím a odemkla je.

Vešel dovnitř a objal ji. Byla o dobrou hlavu menší než on a měla smuteční šaty, které bude nosit ještě dlouho, jak je zvykem ve staré vlasti, i když už se narodila tady ve Spojených státech. Něžně ji držel a hladil po zádech, jemně popleskával. Máš tu mě, maminko, všechno je v pořádku, máš tu mě.

Promluvila s hlavou položenou na jeho rameni. Řekla: "Přišla jsem za ním, Steve."

Hladil ji. Utěšoval"

"Ale on je pryč," řekla.

Carella se teď podíval na ženu, podíval se jí upřeně přímo do očí a řekl: "Brečel jsem nad ní, Teddy. Ne pro tatínka, ale nad ní. Protože ona je teď sama. Je vdova."

*****

Vrátný v domě č. 1137 na Selby Place vysvětloval detektivům, že. mluvil s obětí ani ne tři minuty předtím, než zaslechl výstřely.

"Prohodili jsme pár slov o počasí," řekl"

"Lidi teď o ničem jiným nemluví, jen o počasí. Když je takový vedro."

Mezitím se trochu ochladilo, meteorologové předpověděli, že v noci bude pršet.

Detektivové stáli na chodníku, kde dosud pracovali lidé z oddělení kriminalistické techniky uvnitř obdélníku ohraničeného žlutými pásy, které označovaly dějiště zločinu a táhly se od stromu a policejních stojek ke zdi domu. Monoghan a Monroe odešli před půlhodinou, právě tak jako policejní lékař a ambulance, která odvezla mrtvolu do márnice. Hawes a Willis zbyli jako jediní s techniky, kteří přičinlivě prohledávali chodník a ulici, jestli by náhodou něco nenašli.

Vrátný byl menší než Hawes, ale větší než Willis - ostatně větší než Willis byl skoro každý, protože Willis sotva dosahoval 180 cm, požadovaných u policie, když k ní před všemi těmi lety nastoupil. Od té doby se mnoho změnilo. Teď už existovaly i policistky, které byly o hodně menší, i když žádnou trpaslici v uniformě Hawes ještě neviděl. Nesloužil rád s Willisem. Willis byl teď strašně smutný. Hawes chápal, že truchlí pro svou milovanou, ale to snad neznamená, že musí vnucovat svůj žal všem okolo.

Ženu, s níž Willis žil, Marilyn Hollisovou, Hawes téměř neznal. Stala se obětí loupeže, nějací lotři se vloupali k ní do bytu a oddělali ji, tak nějak to bylo. Chodilo se kolem toho po špičkách, povídalo se něco, jako že Willis se tam nachomýtl a oba ty ničemy odpráskl, ale oba, Carella a Byrnes, radili Hawesovi, aby se radši moc nevyptával. Stalo se to před dvěma třemi měsíci, čas se v tomhle revíru táhl jak nudle z nosu, obzvláště v létě.

Výslechu se ujal Willis.

Mrtvým hlasem se vyptával na mrtvého muže"

"Jak se jmenoval?"

"Arthur Schumacher."

"Číslo bytu?"

"Šedesát dva."

Smutné hnědé oči. Kudrnaté černé vlasy, lehká štíhlá postava zápasníka s býky. Detektiv Hal Willis. Smutek z něj přímo prosakoval.

"Ženatý nebo svobodný, víte něco?"

Mrtvý nezvučný hlas"

"Ženatý," řekl vrátný"

"Děti?"

"Nežijou tady. Má z předešlého manželství dvě dospělý dcery. Jedna ho sem tam navštěvuje. Navštěvovala."

"Víte, jak se jmenuje jeho žena?"

"Myslím, že Marjorie. Je teď pryč, kdybyste s ní chtěl mluvit."

"Pryč kde?"

"Mají vilku na Iodinách."

"Jak víte, že je tam?"

"Viděl jsem ji, když odjížděla."

"A to bylo kdy?"

"Ve středu ráno."

"Viděl jste ji odjíždět?"

"Jo, řek jsem jí dobrýtro a tak."
"Víte, kdy se má vrátit?"
"Nevím. V létě jsou oba obyčejně střídavě tady a střídavě tam."
Jak se zdálo, vrátný byl ve svém živlu. Až na vraha byl poslední, kdo viděl oběť naživu, a zřejmě se kochal svou úlohou hlavního svědka, těšil se, až vraha dopadnou a věc přijde k soudu. Bude stát před senátem a bude vyprávět státnímu žalobci totéž, co říká teď těm detektivům, i když se těžko věří, že tady ten mrňous je skutečně detektiv. Ten velkej jo, beze sporu. Ale ten prťavec? Podle jeho zkušeností byli zdejší detektivové většinou kolohnáti, to přece ví tady v městě každej. Sotva by člověk zahlíd malýho detektiva.
"Kolik mohlo být podle vás hodin, když pan Schumacher přišel dolů se psem?" zeptal se ten mrňous.
"Krapet před devátou." Byla to zkouška na to, co bude říkat u soudu"
"Jako každej večír. Pokud nešli s paní někam ven, v tom případě by byl vyvenčil psa dřív. Ale ve všedních dnech s ním obyčejně chodil v devět."
Hawes usoudil, že vrátný pokládá pátek večer za všední večer všedního dne. Hawes pokládal pátek za začátek víkendu. Tenhle víkend stráví s Annií Rawlesovou. V poslední době trávil většinu svých víkendů s Annií Rawlesovou. Dá se to vykládat jako vážná známost? Po pravdě řečeno, trochu ho to děsilo.
"Co se dělo pak?" ptal se Willis.
"Šel nahoru po ulici," řekl vrátný"
"Se psem."
"Kde jste byl vy?"
"Vrátil jsem se dovnitř."
"Viděl jste někoho, než jste se vrátil dovnitř?"
"Nikoho."
"Přes ulici? Nebo u vedlejšího bloku?"
"Nikoho."
"Kdy jste zaslechl výstřely?"
"Skoro hned, jak jsem se vrátil do budovy. No, možná že o pár minut pozdějc, ale dýl to nebylo."
"A vy jste poznal, že jsou to výstřely?"
"Já poznám, když se střílí. Byl jsem ve Vietnamu."
"Kolik bylo výstřelů?"
"Řek bych, že celá dávka. Psa zastřelili taky, víte. Hezkýho, hodnýho psa. Proč někdo zabíjí psa?"
Proč zabíjí někdo člověka, pomyslel si Willis.
"Tohle budete asi chtít," řekl jeden technik a přišel k nim. Měl na sobě džíny, bílé mokasíny a bílé tričko. Podal Willisovi malou papírovou obálku, na které bylo vytištěno "Doličný předmět""
"Čtyři kulky," řekl"
"Dostal je a vylítly zase ven."
Najednou se jim nad hlavami zablesklo"
"Bude pršet," podotkl vrátný.
"Díky," řekl Willis technikovi, vzal obálku, zalepil ji a strčil do pravé kapsy saka. Hawes se podíval na hodinky. Bylo čtvrt na dvanáct. Uvažoval, jak by se mohli dostat k paní Schumacherové. Nechtělo se mu čučet tady celou noc.
"Máte číslo telefonu do tý vilky?" zeptal se.
"Ne, to bohužel nemám. Možná že ho má domovník. Ale ten tu bude až zejtra ráno."
"V kolik zítra?"
"Bývá tu obyčejně kolem osmý."
"Víte, na kterým ostrově to mají?"
"Bohužel, to taky nevím."
"Štěkal ten pes nebo něco?" zeptal se Willis"
"Neslyšel jsem ho štěkat."
"Slyšel jste, že by pan Schumacher něco říkal?"
"Nic. Slyšel jsem jen ty výstřely."
"A co bylo pak?"
"Vyběh jsem ven."
"A dál?"
"Díval jsem se nahoru a dolů po ulici, odkud jako jdou ty výstřely..."
"Aha."
"... a viděl jsem pana Schumachera, jak leží támhle na chodníku." Podíval se směrem k místu, kde technici nakreslili křídou obrys Schumacherova těla"
"Pes ležel vedle něho," řekl. Obrys psa technici nenakreslili"
"Oba tam leželi. Tak jsem k nim běžel a hned jsem viděl, že jsou oba mrtvý. Pan Schumacher i pes."
"Jak se jmenoval ten pes?" zeptal se Willis. Hawes se na něj podíval.
"Amos," řekl vrátný.
Willis přikývl. Hawes by byl rád věděl, proč ho zajímá, jak se pes jmenuje. Taky by byl rád věděl, kam psa odvezli. Neberou přece zabitý psy do márnice a nepitvají je tam, nebo jo?
"Viděl jste při tom někoho?" ptal se Willis"
"Nikoho. Ulice byla pustá."

"Hm." Technici stále ještě nebyli hotovi s místem činu. Jak dlouho tu ještě budou, myslel si Hawes. Další blesk projel oblohou. Ozval se rachot hromu. Jestli zaprší, déšť smyje krev.

"Měla zavazadlo, když odcházela?" zeptal"

"Paní Schumacherová?"

"Ano, prosím, kufřík."

"Tak jste si byl docela jist, že odjíždí na chatu?"

"No, přísahat bych na to nemohl, ale myslím si to, to jo." Hawes vzdychl.

"Co chceš dělat teď?" zeptal se Willis.

"Skončit to tady a pak začít s vyšetřováním. Jestli neseženeme její telefonní číslo, budeme si muset promluvit ráno s domovníkem."

"Já mám zítra volno," řekl Hawes"

"Já taky," řekl Willis.

Z jeho hlasu bylo patrné, že dost dobře neví, co si s tím volnem počít.

Hawes se na něho znova podíval.

"Dobrá," řekl Willis vrátnému"

"Děkujeme mockrát, přijdeme za váma, kdybychom měli ještě nějaký dotazy."

"Prosím, to je na vás," řekl vrátný a znova se zadíval na křídou nakreslený obrys na chodníku.

A vtom začalo pršet.

*****

V sobotu ráno 21. července se Steve Carella vrátil do práce. první, co našel na svém stole, byla kopie zprávy podepsaná detektivem 3. třídy Haroldem O. Willisem a napsaná předtím, než odešel ze služebny v jednu hodinu ráno. Do té doby se mu nepodařilo spojit s vdovou po Arthuru Schumacherovi. Arthur Schumacher měl v elsinorském okrese telefon, ale číslo nebylo v normálním seznamu a noční pracovník telekomunikací je odmítl Willisovi prozradit, pokud mu to neschválí někdo shora. Na papírku připíchnutém k Willisově zprávě navrhoval poručík Byrnes, aby se někdo - nedoporučil kdo - spojil ráno opět s telefonní společností a co nejdřív promluvil s paní Schumacherovou. Ani Willis, ani Hawes nebudou zpátky ve službě dřív než v pondělí ráno, a někdo - opět Byrnes neřekl kdo - se do toho má pustit. Protože zpráva ležela na jeho stole, dovtípil se chytrý Carella, že ten někdo, koho měl poručík na mysli, je on.

Elsinorský okres sestával z osmi obcí na východním pobřeží, omílaných erozí a napadaných občas uragány u dlouhé mělčiny Sands Spit, která - i když vezmeme v úvahu šovinistický zápal města - se opravdu honosí jedněmi z nejkrásnějších pláží na světě. Mělčina Sands Spit se táhla původně na sever a na jih a Iodiny jsou ostrůvky, které se kolem ní hemží jako ryby kolem žraloka.

Iodinských ostrůvků bylo všeho všudy šest. Dva měly soukromé majitele, třetí byl národní park přístupný veřejnosti, zbývající tři, které byly o dost větší než jejich sourozenci, byly posety soukromými vilkami a v poslední době i výškovými domy a hotely, jejich neohrožení obyvatelé byli zřejmě ochotni čelit uragánům, které tu a tam - ale spíš často - pustošily Sands Spit, Iodinské ostrovy a někdy i samotné město.

Schumacherovi vlastnili polovinu vily na ostrůvku Salt Spray, který byl nejblíž pevnině. Tam také Carella zastihl v 9.15 toho rána nebožtíkovu vdovu, když předtím vymámil její telefonní číslo z pomocných služeb od policisty, který byl pověřen spojením s telekomunikačními společnostmi. Politováníhodný úkol oznámit vdově, že její manžel je mrtev, připadl tedy Carellovi.

Přišli k Schumacherům do bytu na Selby Place tu sobotu ve dvě hodiny odpoledne. Margaret Schumacherová, nikoli Marjorie, jak se večer předtím domníval vrátný, odjela ze Sands Spitu do města hned potom, co s ní Carella mluvil, a teď je čekala. Mohlo jí být ke čtyřiceti, hádal Carella, a byla to přitažlivá žena s modrýma očima a světlými vlasy, trochu příliš dlouhými na její úzký obličej. Měla na sobě hnědou sukni, sahající pět centimetrů nad kolena, oranžovou blůzku a lodičky na nízkém podpatku. Řekla jim, že přijela asi tak před hodinou. Napuchlé a červené oči prozrazovaly, že celé dopoledne plakala. Carella věděl přesně, jak jí je.

"Bylo to u nás obou druhé manželství," řekla Margaret"

"Doufala jsem, že potrvá navěky. A teď tohle."

Pověděla jim, že byla rozvedená už tři roky, když poznala Arthura. Byl tehdy ženatý.

"Je o moc starší než já," řekla, aniž si uvědomila, že stále ještě používá přítomný čas. Její manžel byl zastřelen předešlé noci, podle pitevního protokolu byl čtyřikrát střelen do hlavy, ale ona o něm pořád mluvila, jako kdyby byl ještě živ. Tak to bývá. Někomu to dochází hned, někomu nikdy"

"Mně je devětatřicet a jemu dvaašedesát, to je velký věkový rozdíl. Byl ženatý, když jsem se s ním seznámila, měl dvě dcery stejně staré jako já - totiž jedna byla v mém věku. Byly to pro nás pro oba těžké časy, ale nakonec to všechno dobře dopadlo. Brali jsme se před necelými dvěma roky. V září to budou dva roky." Pořád ten přítomný čas.

"Mohla byste nám říct, jak se jmenovala jeho první žena, prosím?" zeptal se Carella.

Myslel na to, že rozvedení lidé se k sobě někdy chovají hůř, než by dokázali lidé naprosto cizí. Myslel na čtyři střelné rány v hlavě toho muže. Jedna by byla úplně stačila.

"Gloria Sandersová," řekla Margaret"

"Vrátila se ke svému dívčímu jménu."

Což mohlo znamenat nenávistný rozvod"

"A jeho dcery?"

"Jedna je dosud svobodná, jmenuje se Betsy Schumacherová. Ta druhá je vdaná a jmenuje se Lois Steinová. Její manžel je Marc Stein. Marc s c."

"Máte jejich adresy a telefonní čísla? Ušetřila byste nám čas, kdyby..."

"Arthur je určitě někde má."
Tady bude něco divného, pomyslel si Brown. Podle způsobu, kterým to pronesla.
"Vycházela jste s těma dcerama?" zeptal se"
"Nevycházela," řekla Margaret.
Tak, bez obalu. Nevycházela"
"A co váš manžel? Jaký byl jeho vztah k nim?"
"Lois měl strašně rád. S tou druhou nevycházel."
"S Betsy, jestli se nemýlím?" řekl Carella a nahlédl do svých poznámek.
"S Betsy, ano. Říkal jí stárnoucí hippie. A to ona taky je."
"Jak je asi stará?"
"Jako já. Devětatřicet."
"A ta druhá dcera, Lois?"
"Sedmatřicet."
"A jak vycházel se svou bývalou ženou?" zeptal se Brown. Chtěl se nenápadně dostat k tomu, co zaslechl v jejím hlase, když řekla, že její manžel má někde telefonní čísla, nebo jak už to přesně bylo. V jejím hlase zazněl zlý tón.
"Nemám tušení."
"Viděli jste ji někdy, mluvili s ní nebo něco...?"
"On nebo já?"
"Vy i on."
"Nebyl důvod s ní mluvit. Dcery jsou dospělé. Vlastně byly dospělé, už když jsme se poznali."
Dcery. Z jedněch rodičů.
"Dostává jeho bývalá žena nějaké alimenty?" zeptal se Brown"
"Ano."
Opět ten zlý tón"
"Kolik?"
"Tři tisíce měsíčně."
"Paní Schumacherová," řekl Carella, "nenapadá vás někdo, kdo by to byl mohl udělat?"
Taková otázka se nedávala pozůstalému partnerovi v očekávání nějakého senzačního objevu. Byla to ve skutečnosti záludná otázka. Většina vražd, dokonce i dnes, ve věku anonymního násilí, má za základ cizoložství. Manžel zabije manželku nebo naopak. Žena zavraždí milence. Chlapec zabije své děvče. Mladík zavraždí svého homosexuálního přítele. A tak kolem dokola. Pozůstalý manžel nebo manželka jsou vždycky první podezřelí, pokud se nezjistí něco jiného, a dobrý způsob, jak pátrat po motivu, je zeptat se, jestli tu je někdo, kdo by si jeho nebo ji přál vidět mrtvé. Ale musí se na to opatrně.
Margaret Schumacherová nepřemýšlela o odpovědi ani minutu"
"Jeho měl každý rád," řekla.
A dala se do pláče.
Otřela si slzy papírovým kapesníčkem. Vysmrkala se. A plakala dál. Čekali. Zdálo se, že plakat nepřestane. Stála tu uprostřed obývacího pokoje v bytě v pátém poschodí, uzavřeném a tichém až na bzučení klimatizace a srdcervoucí zvuk jejího vzlykání, veliká a hezká žena se zlatými vlasy, letně opálená do zlatova a zdánlivě nebo upřímně zdrcená žalem. Každý ho měl rád, řekla. Jenže podle jejich zkušenosti, má-li někoho rád každý, nemá ho vlastně rád nikdo. Taky neřekla, že ho měla ráda ona. Což ovšem mohlo být opomenutí.
"Je to hrozná věc, co se stalo," řekl Brown konečně"
"Víme, jak vám asi..."
"Ano," řekla"
"Já jsem ho milovala. Strašně moc."
Třeba jen opravila své opomenutí. Ale tentokrát užila minulý čas.
"A nenapadá vás žádný důvod, proč by ho někdo chtěl...?"
"Ne.
Pořád ještě plakala do promočeného kapesníčku"
"Žádné výhružné dopisy nebo telefony..."
"Ne"
"... návštěvy, někdo, kdo mu něco dlužil..."
"Ne."
"... nebo od koho by si byl on vypůjčil?"
"Ne."
"Nějaké problémy se zaměstnavatelem..."
"Nemá zaměstnavatele."
Opět přítomný čas. Potácí se mezi přítomností a minulostí, pomalu se přizpůsobuje realitě náhlé smrti.
"Co tedy dělal?" zeptal se Carella"
"Je právník..."
"Mohla byste nám říct jméno jeho firmy, prosím?"
"Schumacher, Benson a Loeb. Je zakládající partner."
"Kde má firma sídlo?"
"V centru, na Jasper Street. Blízko Old Seawallu."

"Měl nějaké neshody se svými partnery?"
"O ničem nevím."
"Nebo s někým, kdo pracuje pro firmu?"
"Nevím."
"Nedal v poslední době někomu výpověď?"
"Nevím."
"Paní Schumacherová," řekl Brown, "My vám tuhle otázku musíme položit. Zapletl se váš manžel s nějakou jinou ženou?"
"Ne."
Rovnou"
"Musíme se na tyhle věci ptát," řekl Carella"
"Vy nejste angažována někde jinde, že ne?"
"Ne. Bradu vysunutou, za závojem slz vzdorné oči"
"Takže vaše manželství bylo šťastné?"
"Ano."
"My se ptát musíme," řekl Brown"
"Já to chápu."
Ale nechápala. Nebo snad ano. Ať tak či onak, ty otázky se jí dotkly. Carella si najednou představil policajty z pětačtyřicítky, jak se ptají jeho matky, jestli její manželství bylo šťastné. Ale tohle je něco jiného. Nebo není? Jsou už tak zaběhnutí v té své policejní rutině, že zapomínají, že tu byl zavražděn člověk? A taky, že tady před nimi stojí jeho manželka, samostatný člověk se všemi právy? Je pro ně dopadení zločince tak důležité, že přitom převálcují všechny ostatní dobré lidi? Anebo ještě hůř - co když už ani nevěří, že dobří lidé existují?
"Promiňte nám to," řekl.
"Paní Schumacherová," řekl Brown, "dovolila byste, abychom se podívali na .osobní věci vašeho manžela? Na jeho adresář, kalendář schůzek a schůzí, deník, jestli si nějaký psal..."
"Deník si nepsal."
"Cokoliv, na čem by si byl mohl něco jen tak poznamenat, když telefonoval, nebo když někdo telefonoval jemu, blok nebo..."
"Ukážu vám, kde je jeho psací stůl."
"Rádi bychom se taky podívali na jeho šatstvo, nebude-li vám to va..."
"Proč?"
"Někdy se najde v kapse třeba útržek papíru nebo krabička od sirek z nějaké restaurace nebo..."
"Arthur nekouřil."
Teď už výhradně minulý čas.
"Budeme opatrní, to vám slibujeme," řekl Carella. I když až dosud nebyl bůhvíjak opatrný.
"Ano, v pořádku," řekla.
Věděl však, že se chovali nemotorně, že se jim nadobro odcizila. Najednou ji zatoužil utěšit tak, jako utěšoval svou maminku, ale okamžik, kdy to šlo, byl definitivně pryč, policista zvítězil nad člověkem a člověk prohrál.
"Jestli smíme," řekl.
Margaret jim ukázala skříň v hlavní ložnici, kde visely obleky jejího manžela. Ohmatali saka a kalhoty a nenašli nic. Menší pokoj za halou byl zařízen jako pracovna s psacím stolem, lenoškou a lampou a řadami polic s knihami většinou právnického charakteru. Adresář mrtvého a jeho kalendář našli ihned a požádali Margaret, smějí-li si je vzít jako svědecký materiál, potvrdili jí příjem, aby všechno bylo jaksepatří. V prostřední zásuvce psacího stolu v úzké krabičce dlouhé asi tři palce a široké sedm palců našli hromádku nevyplněných šeků a malé červené pouzdro s patentním otvíráním, v němž byl klíč k bezpečnostní schránce.
A tak toho pondělního rána objevili další balíček erotických dopisů.
4

Středa 14. června
Ahoj! Právě si oblékám své nové sexy prádýlko, rudou
polopodprsenku, která mi nadzvihává prsa a nechává bradavky odkryté, podvazkový pás s rudýma hedvábnýma punčochama a ty nejmenší červené kalhotky, jaké jsi kdy viděl, z hladkého a hebkého hedvábí. Přes to si obléknu ten nový kostým, který mi přišel včera. Stál sice majlant, ale byl úplně neodolatelný, upjatý modrý kostýmek s dvouřadovým kabátkem a - hlavním lákadlem - sukní s pozoruhodným uspořádáním vepředu: vysoký rozparek umělecky zakrytý složitými záhyby, takže když stojím, vypadá to velmi decentně, ale když si sednu a trochu rozevřu nohy, prakticky tím vyzývám muže, co sedí vedle mě, aby do toho rozparku strčil ruku a dotkl se mě mezi nohama.
Doufám, že tenhle dopis vypadá tak, jak sis přál. Myslím, že mě to bude bavit.
V mých představách se ubytujeme v hotelu a pak sejdeme do hotelové restaurace, kde si najdeme zastrčenou kóji někde v rohu, ten muž, co sedí vedle mě, jsi teď ty. Vsunuješ ruku do rozparku v mé sukni a dotýkáš se mé kundičky, která je moc horká, moc vlhká a moc a moc touží po tvých dotecích. Během chviličky mi to uděláš a pak je řada na mně. Rozepnu ti zip a najdu tvýho čuráka. Vím, že ti už dávno stojí a je tvrdý jako kámen. Skočí mi do dlaně, a já si s ním hraju pod stolem, až ztvrdne ještě víc, a pak, až se nebude nikdo dívat, budu předstírat, že sbírám ubrousek ze země, skloním se k tvýmu ptáku a budu ho sát ústy, dokud mě nezačneš prosit, abych tě nechala vystříkat, ale to já nedovolím, ať budeš naléhat a prosit sebevíc. Budu ti sát toho tvého velkého ptáka, až tě skoro doženu k slzám, a pak

řeknu"Pojď, půjdeme nahoru do pokoje ".

Upravíme se, vyjdeme z restaurace a výtahem vyjedeme zas nahoru. V pokoji si svlíknu ten modrý kostým, ty ze mě strhneš ty mé rudé minikalhotky a řekneš něco jako že jsi do mě blázen, a já tě znova rozepnu, padnu na kolena a znova si dám tvého ptáka do úst. Ty ze sebe zatím shodíš zbytek šatů, pak pomalu vyklouzneš z mých rtů, zdvihneš mě k sobě a začneš mi lízat prsa. Znova to dostanu, vždycky mi to uděláš tak rychle, i když mi jen cucáš bradavky, ale já vím, že jsi se mnou ještě neskončil, vím, že chceš víc, ty ode mě pokaždý chceš víc a víc. Vezmeš mě a odneseš do postele, poklekneš nade mnou, s ptákem v ruce si klekneš mezi mé doširoka roztažené nohy, a začneš mě mrdat, nejdřív pomalu a mírně, potom rychleji a víc a rychleji a víc, udělej mi to, miláčku, mrdej mě hned teď!

Brzo se uvidíme.

Bye- bye!

"Až se mi z tý ženský postavil," řekl Brown, potřásl hlavou, řekl "Šups," a strčil dopis zpátky pod gumu, která držela balíček psaní pohromadě. Seděl vedle Carelly v jednom z neoznačených policejních vozů, tři roky starém sedanu značky Plymouth s téměř nefungující klimatizací. Oba muži jeli znova do centra k Schumacherům a vařili se. Ráno jim to trvalo půldruhé hodiny, než dostali soudní povolení otevřít Schumacherovu bezpečnostní schránku v bance, další půlhodinu trvala cesta do banky, celkem blízko jeho kanceláře na Jasper Street. Schránka obsahovala jen dopisy a dvě letenky 1. třídy do Milána, jednu na Schumacherovo jméno, druhou na jméno Susan Brauerové.

Dopisů bylo všehovšudy sedmnáct, o pět míň, než jich napsal Schumacher. Ten první - ten, co ho četl Brown - byl datován o tři dny později než Schumacherův dopis a zřejmě byl přímou odpovědí na něj. Tak jako jeho dopisy, ani tyhle nebyly podepsány. Všechny byly úpravně napsány na stroji a všechny začínaly a končily stejně. Ahoj a bye-bye. Jako rozpustilá holčička, která píše někomu, s kým se setkala na letním táboře. Rozpustilá, to tedy jo, myslel si Brown.

"Řek bys, že ztrácel zájem?" zeptal se"

"Promiň, co?" řekl Carella.

Myšlenky se mu už zase rozbíhaly. Nemohl se zbavit obrazu maminky, jak bloudí po pekařském krámě a dotýká se všeho, co patřívalo otci.

"Uvažuju takhle. Seznámí se s ní na Nový rok a už v červnu ji přemluví, aby mu psala tyhle sexy dopisy. Vypadá to, že už možná ztrácel zájem."

"Proč by si ji teda bral s sebou do Evropy?"

"Možná že ty dopisy pomohly," řekl Brown a chvíli mlčel"

"Napsals někdy takovýhle dopis?"

"Ne, ty jo?"

"Ne. Kéž bych to doved!"

Blížili se k bytu na Selby Place. Carella pátral po místě, kde by mohl zaparkovat, našel ho pod značkou Neparkovat, přesto tam zaparkoval a odklopil štítek, aby bylo vidět policejní odznak. Venku se zdálo být chladněji než v autě. Na ulici zastíněné stromy vanul nepatrný vánek. Kráčeli po ulici, ohlásili se u vrátného a vyjeli zdviží do pátého patra.

V této chvíli už pokládali za jisté, že Arthur Schumacher a Susan Brauerová si vyměňovali důvěrné dopisy a že měli v úmyslu odletět spolu koncem měsíce do Itálie. Jasné jim naopak nebylo, jestli to Margaret Schumacherová věděla. Přišli, aby se jí znova vyptávali. Protože jestli to věděla...

"Pojďte dál," řekla"

"Zjistili jste něco?"

Na oko ustaraná a plná obav, pobledlá a vyčerpaná, její manžel byl včera pohřben. Museli si počínat velice opatrně. Nechtěli jí říct všechno, co věděli, ale současně bylo prakticky nemožné snažit se z ní něco vytáhnout a nepředhodit jí aspoň maličkou návnadu.

Carella řekl, že teď zkoumají možnou souvislost smrti jejího manžela s jednou dřívější vraždou, kterou také vyšetřují.."

"Ach! Jakou dřívější vraždou?"

... a že zatímco v sobotu to byla jen formální návštěva detektivů, kteří zahájili vyšetřování smrti jejího manžela...

"Formální návštěva?" řekla nepříjemně překvapena Carellovými
nevhodně volenými slovy.

"Ano, paní Schumacherová," řekl, "aby se mohlo zahájit vyšetřování...:"

... ale podle pravidla zvaného právo prvního, dřívější vražda vyžaduje, aby obě vraždy vyšetřovali detektivové, kteří objevili tu první. Což znamená, že případ jejího manžela je nyní oficiálně jejich a že oni budou...

"Jaká dřívější vražda?" zeptala se znova.

"Vražda ženy jménem Susan Brauerová," řekl Carella a díval se jí do očí.

Nic se v nich neobjevilo.

"Znáte osobu toho jména?" zeptal se Brown. A pozoroval její oči.

"Ne, neznám."

Nic, ani záblesk poznání.

"Nečetla jste o její vraždě v novinách..."

"Ne."

"... nebo neviděla o tom něco v televizi?"

"Ne."

"Ono to totiž vzbudilo rozruch."

"Bohužel ne," řekla a nechápavě se na ně dívala - buď upřímně nechápavě, nebo naoko"
"Když říkáte, že by smrt mého manžela mohla mít spojitost..."
"Ano, paní Schumacherová."
"... s tou předchozí vraždou..."
"Ano, paní Schumacherová, o takové možnosti teď uvažujeme."
Ovšemže lhali. Už to nebyla jen možnost, ale určitá pravděpodobnost. Prosím, ano, ona ta velice vzdálená možnost, že smrt Arthura Schumachera nemá žádnou souvislost se Susan Brauerovou, skutečně existovala, ale neexistoval na světě policajt, který by se vsadil o milión, že to tak bude.
"Jakou spojitost?"
Detektivové se na sebe podívali"
"Jakou spojitost?" řekla opět.
"Paní Schumacherová," řekl Carella, "když jsme tu byli v sobotu, našli jsme ve.stole vašeho manžela tenhle klíč a vy jste řekla, že jediná bezpečnostní schránka, kterou jste kdy měli, je na Culverové třídě u První federální spořitelny. Takhle jste nám to řekla v sobotu."
"Správně."
"Řekla jste, že nevíte o žádné schránce ve Spořitelní Unii, což je jméno banky vytištěné na tom červeném pouzdru. Řekla jste..."
"Já pořád nechápu."
"Paní Schumacherová, v téhle bance je schránka a je na jméno vašeho manžela."
Pořád ještě se jí dívali na oči. Kdyby věděla, co je v té schránce, kdyby si uvědomila, že oni už to vědí taky, muselo by se jí to projevit v očích, na obličeji, něco by se tam mihlo! Ale nemihlo se zhola nic.
"To mě překvapuje," řekla.
"Vy jste nevěděla, že tahle schránka existuje?"
"Ne. Proč by byl měl Arthur mít schránku až ve městě? My..."
"Spořitelní Unie na Wellington Street," řekl Brown"
"Tři bloky od jeho kanceláře."
"Ano, ale my máme schránku tady, chápete. Tak nač potřeboval ještě jednu?"
"Máte na to nějaký názor?" zeptal se Carella.
"Vůbec ne. Arthur přede mnou nikdy nic netajil, proč by se byl nezmínil o bezpečnostní schránce ve městě u své kanceláře? Vlastně... co bylo v té schránce, víte to?"
"Paní Schumacherová," řekl Brown, "víte o tom, že váš manžel se chystal koncem měsíce do Evropy?"
"Ano, vím."
"Do Itálie a do Francie, že ano?"
" "Ano, v obchodní záležitosti."
Jít na to takhle od lesa, snažit se zjistit, jestli ví o těch letenkách ve schránce, jestli ty letenky viděla...
"Devětadvacátého měl odjet do Milána..."
... nebo se nějak, jakkoli, dověděla o milostném poměru, který udržoval její manžel s krásnou dvaadvacetiletou...
"Ano."
"A zpátky z Lyonu 22. srpna."
"Ano."
"Měla jste v úmyslu letět s ním?"
"Ne, jak jsem vám právě řekla, šlo 0 obchodní cestu."
"Jezdil často na obchodní cesty sám?"
"Ano. Proč? Myslíte, že by ta cesta mohla mít něco společného s jeho zavražděním?"
"Myslíte si to vy?" zeptal se.
"Nevím, jak by to bylo možné. Chcete říct, že někdo... totiž, já prostě nechápu, jak by ta cesta s tím mohla mít něco společného."
"Víte jistě, že měl jet sám?" zeptal se Carella.
"Ano, myslím," řekla"
"Nebo s jedním ze svých partnerů."
"Řekl přímo, že pojede s některým svým společníkem?"
"Neřekl nic tak ani tak. Já to nechápu. Co mi to chcete..." A najednou se jí oči zúžily a podívala se ostře a podezíravě na Carellu a hned nato zrovna tak na Browna"
"Oč jde?" řekla.
"Paní Schumacherová," řekl Carella, "měla jste důvod myslet si, že váš manžel..."
"Ne, oč jde?"
"... třeba nepojede sám?"
"Oč prosím vás jde?"
Tak a už se octli na křižovatce.
A jak jednou poznamenal jogín Berra: "Když přijdete ke křižovatce, vydejte se po ní."
Carella mrkl na Browna. Brown nepozorovaně přikývl, jdi do toho, spolkni to hořký sousto. Carella dal očima najevo, že souhlasí.
"Paní Schumacherová," řekl, "když jsme tu byli v sobotu, řekla jste nám, že váš manžel nebyl zapleten s žádnou jinou ženou. Prohlásila jste to velice rozhodně."

"Správně, nebyl. Byl byste tak laskav..."
"My teď máme důkazy, že se s někým zapletl."
"Cože? Co to říkáte?"
"Důkazy, které ho spojují se Susan Brauerovou."
Oba byli ve střehu, aby nepropásli účinek, jaký na ni to odhalení bude mít. Upřeně ji pozorovali. Oči, obličej, celé tělo. Řekli jí to na rovinu. Jestli o tom věděla...
"Spojují ho s ní?" řekla"
"Co to znamená, spojují ho s ní?"
"Důvěrně," řekl Carella.
V očích se jí objevilo překvapení, na pohled upřímné"
"Máte důkazy?" řekla.
"Ano."
"Jaké důkazy?"
Překvapení ustoupilo téměř opovržlivé nevíře.
"Dopisy, které mu psala," řekl Carella"
"Dopisy, které jsme našli v jeho schránce..."
"No a co...? Dopisy? Vy tvrdíte, že ta ženská psala mému manželovi dopisy?"
"Ano."
"Ale stejně, to přece neznamená..."
"Máme i jeho dopisy. Dopisy, které psal on jí."
"Arthur psal...?"
"Ano, paní Schumacherová."
"Nebuďte směšný."
"Našli jsme ty dopisy v jejím bytě."
"Dopisy, které jí psal Arthur?"
"Nejsou podepsány, ale jsme si jisti..."
"Tak jak můžete... Kde jsou ty dopisy? Chci ty dopisy vidět."
"Paní Schumacherová..."
"Mám právo je vidět. Když tvrdíte, že můj muž se zapletl s nějakou ženou..."
"Ano, je to pravda."
"Tak chci vidět důkaz. Vy se snažíte... snažíte se... naznačujete, že měl milostný poměr s tou... s tou ženskou, jakže se jmenuje..."
"Susan Brauerová."
"Mně je jedno, jak se jmenuje! Nevěřím ani slovu z toho, co říkáte. Arthur mi v životě nebyl nevěrný! Myslíte, že bych to nevěděla, kdyby mi byl nevěrný? Snažíte se mi záměrně ublížit?" Už křičela"
"O to vám jde?" Oči jí blýskaly, třásla se na celém těle"
"Není mou povinností odpovídat na vaše otázky," řekla a okamžitě přistoupila k telefonu"
"Můj muž byl partnerem jedné z největších advokátních firem ve městě, a vy mi můžete vlézt na záda," řekla a začala vytáčet číslo.
"Paní Schumacherová..."
"Tamhle jsou dveře," řekla a pak do telefonu: "Pana Loeba, prosím."
Carella se podíval na Browna.
"Odejděte, prosím!" Margaret už křičela. Do telefonu řekla klidněji, ale dosud roztřeseně: "Lou, mám tu dva detektivy, kteří právě narušili moje práva. Co mám..."
Odešli. Když venku čekali na výtah, řekl Carella: "Co si o tom myslíš?"
"Těžký rozhovor," řekl Brown.
"Nic nového, víš."
"Mluvíš o minulém týdnu, co?"
"Jo, o sobotě. Podle mě měla zlost hned od začátku, ten dnešek není nic nového."
"Třeba neumíme zacházet s lidma v rukavičkách."
"To určitě ne," řekl Carella.
Dveře výtahu se otevřely. Vešli do kabiny a zmáčkli knoflík do přízemí. Oba mlčeli a výtah bzučel, jak sjížděl šachtou, a oni si mysleli, každý pro sebe, že Margaret Schumacherová jim předvedla pěknou škálu překvapení, šoku, nevíry, rozhořčení, hněvu a bolesti nad sdělením, že jí byl manžel nevěrný, ale že se nedá vůbec zjistit, bylo-li něco z toho upřímné.
Když vycházeli z budovy, udeřilo je horko jako sevřená pěst"
"Myslíš, že nás její právník zavolá?" zeptal se Brown.
"Ani nápad," řekl Carella. Mýlil se.
*****
Policistka Mary Beth Mulhaneyová zaujímala místo u dveří. Normálně patřila k 31. pátracímu oddělení, Eileen ji poznala tam, už to budou čtyři roky, když zavolali na zvláštní jednotku pro volavku. Jakýsi chlápek přepadal ženy na ulicích, ztloukl je a pak utekl do noci s jejich kabelkou. Eileen to zkoušela celý týden, dočista bezvýsledně. Ten jejich pitomý poručík řekl, že prý vypadá moc jako od policie, měli prý mu poslat někoho jiného. Eileen mu navrhla, co kdyby tam šel on v černé toaletě a se šňůrou perel, třeba by lupič dostal chuť ho praštit. Poručík řekl, no no, nejste tak trochu

drzá, milá slečno?

Před obchodem s prádlem se sešla spousta velkých zvířat. Útvar rychlého nasazení obklíčil majitelku obchodu a ženu, kterou držela jako rukojmí, zabarikádoval průčelí domu a kordónem odřízl ulici. Mary Beth měla službu u zadních dveří, daleko od pondělního ranního davu, který se shromáždil na ulici. K velkým zvířatům patřil šéf pochůzkářů Dylan Curran, jehož portrét viděla Eileen viset na policejních stanicích po celém městě, šéf detektivů Andrew Brogan, který před tím mořem let vytkl Eileen, že odsekla poručíkovi z jednatřicítky, a zástupce inspektora John Di Santis, který útvaru rychlého nasazení velel a kterého viděla Eileen předevčírem v televizi u mostu na Calm's Point, kde nějaký chlapík, pokládající se za supermana, vyhrožoval, že skočí do řeky Dix. Ale hlavní osobou byl Brady.

Seržant z útvaru rychlého nasazení vysvětloval šeptem Eileen a ostatním členům kursu, že ta ženská uvnitř má v ruce zbraň ráže 357 Magnum a vyhrožuje, že jestli policie neodejde, zabije tu jedinou zákaznici, která ještě v krámě zbyla. Důvodem, proč policie původně přišla, byla právě ona sama, majitelka obchodu, když vyhnala z krámu jinou zákaznici, která si přišla stěžovat, že elastický pásek na tady koupených kalhotkách se v prádle vytáhl.

Majitelka - jménem Hildy Banksová - vytáhla pistoli, měla ji pod pultem na obranu proti ozbrojeným lupičům a podobným neřádům, a dvakrát z ní vystřelila na stěžující si zákaznici, která vyděšeně prchla z obchodu. Hildy pak obrátila pistoli proti druhé polekané ženě a řekla jí, že buď přestane ječet, nebo ji zastřelí. Žena ječet nepřestala. Hildy vypálila další dvě rány do vzduchu, udělala ve stropě díru a shodila z nejhořejší police krabici s košilkami. Mezitím tam už dorazila policie a jeden z policajtů zařval "Sakra do prdele", když Hildy vypálila další ránu do dveří. To už přivolali útvar rychlého nasazení a začali shánět

"Můžete být tam vzadu trochu ticho?"

Inspektor Brady. Stál vedle Mary Beth, která klidně rozmlouvala s ženou za dveřmi. Na chviličku otočil hlavu, aby se osopil na seržanta z útvaru rychlého nasazení, a pak už se zas věnoval Mary Beth. Eileen by byla ráda věděla, jak dlouho Mary Beth s útvarem pracuje. Brady se k ní choval jako k nováčkovi, dával jí šeptem instrukce, nenechal ji jednat. Mary Beth na něj vrhla netrpělivý pohled. Nezdálo se, že by si ho byl všiml. Zřejmě chtěl, aby bylo jen po jeho. Únosce byla žena a to byl jediný důvod, proč postavili před dveře Mary Beth, usoudila Eileen.

Mary Beth přede dveřmi, dvorek vzadu samý policajt. Zadní dveře krámu vedly na malé ohražené prostranství, které bylo na úrovni ulice. Z hořejších pater činžovního domu se přes ně táhly šňůry na prádlo k telefonním sloupům, rozestaveným nepravidelně podle celého bloku. Ve vlhkém vzduchu visely ochable kalhoty a košile, rukávy a nohavice plandaly. Pro případ, že by se Hildy rozhodla vpálit jí kulku do hlavy, krčila se Mary Beth u jedné strany dveří, aby ji z jediného okna v cihlové zdi nebylo vidět. Měla kulatý obličej a oči modré jako studená záře ledovce, oblečená byla do šedivých kalhot a modré rozhalené košile přes žluté tričko. Ani stopy po rtěnce, po očních stínech. Tváře zrůžovělé horkem. Stružky potu, řinoucí se po obličeji. Oči upřené na dveře. Doufala, že z nich nic nevyletí. Nebo z okna.

"Hildy?" řekla znovu

"Jdi pryč! Jděte odsud! Zabiju ji!"

Hlas na hranici zoufalství. Eileen si uvědomila, že ta žena tam není o nic míň vyděšená než její rukojmí. Policajti venku jí musí připadat jako armáda. Curran přecházel sem a tam s rukama za zády jako generál, který neví, jestli jeho vojsko zvítězí nebo to zbabrá, Brogan stál stranou s dvěma hromotluky v civilu, tiše si něco šeptali a pozorovali dveře a Mary Beth. Uniformovaní policisté připravení s dlouhými i krátkými palnými zbraněmi - samozřejmě, že poschovávaní, aby je nebylo vidět.

Slibujeme jim, že nikdo nepoužije zbraň, že střílet se nebude, myslela si Eileen. A myslíme to vážně. Pokud nebo dokud. Všichni ti policisti, co tu jsou, jsou připravení vtrhnout do obchodu násilím, jakmile se někomu něco stane. V okamžiku, kdy únosce rukojmí zabije nebo mu ublíží, vyrazí dveře. Nebo jestli poraní policistu venku, to je totéž. Dokud se dodržují pravidla, je hra fair. Ale pak už člověk jedná jako policista.

"Hildy, bude tu ta káva, cos chtěla," řekla Mary Beth"

"Trvalo to dlouho," řekla Hildy.

"Museli jsme pro ni někoho poslat."

"Už před hodinou."

"Ne, před deseti minutama, Hildy."

"Nehádej se s ní," šeptal Brady.

"Musí tu být každou chvíli," řekla Mary Beth"

"Kdo je to tam s tebou?" zeptala se Hildy. Podezření v hlase.

Mary Beth se podívala na Bradyho. S otázkou v očích. Co jí mám říct, šéfe?

Brady potřásl hlavou. Položil si ukazováček na rty. Opět potřásl hlavou.

"Nikdo," řekla Mary Beth"

"Jsem tu sama."

"Zdálo se mi, že s někým mluvíš."

Brady opět potřásl hlavou.

"Ne, jsem tu jen já," řekla Mary Beth.

Proč na ní chce, aby lhala, myslila si Eileen"

"Ale venku jsou policajti. Já vím, že tam jsou."

"Ano, jsou."

"Ale u dveří ne, řeklas to, viď?"

"Přesně tak, Hildy. Jsem tu u dveří docela sama." Brady potěšeně přikyvoval.

"Co kdybys ty dveře otevřela aspoň trošičku?" řekla Mary Beth.

Bradyho to překvapilo. Vyvalil oči. Byly stejně modré a stejně studené jako oči Mary Beth, ale teď nechápavé. Co to

dělá? Potřásl hlavou.

"Aby ses mohla podívat, že jsem tu sama," řekla Mary Beth a mávla rukou na Bradyho, aby ustoupil.

Brady potřásal hlavou ještě důrazněji. Stál hned vedle Mary Beth, lysá hlava se mu leskla na slunci, orlí nos rozrážel horký a dusný vzduch, hlava naznačovala ne, ne, ne, co to ksakru děláš? Mary Beth se ho znova pokusila odehnat.

"Otevři dveře, Hildy, uvidíš..." Brady potřásl rozzlobeně hlavou"

"... že jsem tu sama."

Podívala se přímo na Bradyho a vrhla na něj rozzlobený pohled. Stáli proti sobě, modré oči se srazily s modrými, vyšlehly blesky. Brady vztekle odešel. Michael Goodman stál vedle účastníků
kursu a Brady šel rovnou k němu"

"Chci, aby šla od těch dveří," řekl.

"Inspektore..."

"Otevře dveře, až přijde káva. Mulhaneyová jedná ukvapeně."

"Možná že vycítila něco, co jsi ty nevycítil," řekl Goodman.

"Ona vyjednává, inspektore, ne ty. Třeba..."

"Stál jsem tam celou dobu," řekl Brady"

"Slyšel jsem všechno, co si řekly. Říkám ti, že je příliš brzo na to, aby se ty dveře otevřely. Ta ženská otevře dveře a začne střílet, tak to dopadne." Nedůvěřuje jí, řekla si Eileen.

"Dejme jí ještě pár minut," řekl Goodman.

"Myslím, že bysme tam měli dát jiného vyjednávače. Počkáme, až přijde to kafe, a pak..."

"Koukněte," řekla Eileen.

Otočili se ve směru jejího pohledu.

Dveře se otvíraly. Sice nepatrně, ale otvíraly"

"Vidíš?" řekla Mary Beth"

"Jsem tu úplně sama."

Neslyšeli, co Hildy odpověděla, ale ať to bylo cokoli, Mary Beth to zřejmě povzbudilo.

"Proč je nenecháš otevřené?" řekla"

"Ráda vidím, s kým mluvím, ty ne?"

Opět neslyšeli odpověď. Ale dveře se nezavřely.

"Opatrně s tou bouchačkou," řekla Mary Beth a usmála se"

"Byla bych nerada, kdyby se mi něco stalo."

Tentokrát Hildinu odpověď slyšeli"

"Kde máš ty bouchačku?"

"Já žádnou nemám," řekla Mary Beth.

"Jsi přece polda, nebo ne?"

"Jsem. Vždyť jsem ti to řekla. Jsem policejní vyjednávač. Ale bouchačku nemám. Můžeš se přesvědčit, když jsou dveře otevřené," řekla Mary Beth a rozpřáhla ruce"

"Žádná bouchačka. Vůbec nic. Vidíš?"

"Jak vím, že ji nemáš za košili?"

"Tak se koukni, rozepnu si košili, přesvědč se!"

Mary Beth rozepnula košili a ukázala Hildy žluté tričko"

"Vidíš?" řekla.

"A co kapsy?"

"Nechceš mi sáhnout do kapes? Aby sis byla jistá, že nejsem ozbrojená."

"Nechci, ty bys mi něco provedla."

"Proč bych to dělala? Myslíš, že se chci dostat do maléru?"

"Ne, ale...

"Já nechci ublížit tobě a nechci, abys ty ublížila mně. Mám tříletýho syna, Hildy. Nemyslím, že by se mu líbilo, kdyby mě tu někdo zastřelil."

"Mluvíš pravdu?"

"Mluvím, jmenuje se Dennis."

"Dennis Postrach ulice, co?"

"Přesně tak," řekla Mary Beth a rozesmála se. Všichni slyšeli, jak se z krámu ozval ženský smích"

"Ty máš děti?" zeptala se Mary Beth.

"Myslím, že to bude v pořádku," řekl Goodman.

*****

"A ten mizernej sexista ji vyhodil," řekla Eileen"

"Ne od policie, to by ani tenhle zatracenej diktátor nedokázal. Ale vykopnul ji a poslal rovnou zpátky k jednatřicítce. A víte proč?"

"Proč?" zeptala se Karin.

Byly v její ordinaci ve čtvrtém patře budovy. Doktorka Karin Lefkowitzová. Pět hodin odpoledne, poslední návštěva. Velkoměstská židovka, podobná Barbře Streisandové, jak lidé tvrdili, jen mnohem hezčí. Hnědé rozevláté vlasy. Modré bystré a inteligentní oči byly teď navíc i rozhněvané, když poslouchala Eileeninu
historku o inspektoru Williamu Cullenovi Bradym, veliteli vyjednávací jednotky. Hezké nohy, nyní zkřížené, tmavě modrý kostým, pozorně předkloněná, aby se dověděla, proč ten mizerný odporný sexista propustil Mary Beth

Mulhaneyovou.
"Protože nedělala přesně to, co chtěl on," řekla Eileen"
"Buď budeš dělat, co řeknu, nebo čao miláčku, jsem rád, že jsme se poznali. Ale Mary Beth si počínala dobře, povedlo se jí to, dostala rukojmí i majitelku ven z krámu, aniž se někomu něco stalo. Víte, co to je?"
"Co?" zeptala se Karin.
"Je to ta stará známá policejní mentalita," řekla Eileen"
"Pořád žvaní o tom, že s pistolí po boku jsme si všichni rovni, ale když jde do tuhýho, dívají se na nás tihle páprdové jako na ženský. My chudinky potřebujeme, aby nám někdo pomáhal, že jo? Jinak bysme mohli ohrozit všechny ty velemužný chlapy, který dělají, co můžou, aby hájili zákon a pořádek! A já říkám do hajzlu se zákonem a pořádkem, do hajzlu se všema zabedněnýma Irama, jako je Brady, co si myslí, že nevinný irský holčičky jako já a Mary Beth máme být v kostele a odříkávat modlitbičky za všechny ty statečný muže venku na ulicích!"
"A jejej," řekla Karin"
"Je to tak," řekla Eileen.
"Ještě jsem tě neviděla tak rozzlobenou."
"Jo.
"Řekni mi, proč?"
"To je snad jasný? Jestli se Brady může zachovat takhle k Mary Beth, která je u něho už půl roku a která si počínala skvěle, co udělá mně, až poprvé vybouchnu?"
"Máš strach, že vybouchneš?"
"Já jsem přece ještě nikdy nedělala u dveří. Říkám jen..."
"Chtěla bys být u dveří?"
"O to snad jde, nebo ne? Trénuju se v kursu na záchranu rukojmích, a vyjednávači jsou od toho. Jsme u dveří a snažíme se dostat ven rukojmí i jejich únosce..."
"Ano, ale chceš to dělat? Těšíš se na to?"
"Myslim, že už jsem se naučila tolik, že to můžu zkusit."
"Máš pocit, že už víš, jak na to."
"Ano. Přehrávali jsme si to už mockrát, nejrůznější druhy lidí, kteří se zmocní rukojmích, všelijaký situace. Takže ano, mám pocit, že bych to svedla."
"Těšíš se na svou první zkušenost?"
"Těším."
"Na tu první skutečnou situaci?"
"Ano. Trochu nervózní jsem, to se rozumí, ale budu kontrolovaná. I kdybych byla u dveří sama, další lidi budou blízko."
"Jak nervózní?"
"No, není to přece hra. Jde o lidský životy."
"Samozřejmě."
"A já to chci provést dobře."
"Máš strach, že bys to mohla provést špatně?"
"Já hlavně nechci, aby se někomu něco stalo."
"Ovšemže ne."
"Víš, důvod, proč nerada dělám volavku..."
"Já vím."
"... protože tam je... tam se vždycky může stát, že budeš muset..."
"Ano?"
"Někoho odstranit."
"Ano, někoho zabít."
"Někoho zabít. Právě."
"A ty se tohohle nebezpečí bojíš? U dveří?"
"Jakmile je ve hře bouchačka, tak to nebezpečí samozřejmě je.
"Ale v téhle situaci bys přece neměla pistoli ty?"
"Vlastně ne, to je pravda."
"Pistoli by měl únosce. Proto neexistuje možnost, že bys musela střílet ty. Někoho zabít."
"Víte, když já taky nechci, aby někdo ublížil mně. Ta osoba uvnitř má pistoli..."
"Ano, já vím."
"A kdybych selhala..."
"Proč myslíš, že bys selhala?"
"Já si nemyslím, že selžu, říkám jen kdybych..."
"Dobře. Co by se tedy stalo?"
"Ten člověk tam by mohl svou pistoli použít."
"A co potom?"
"Museli bychom jít do toho."
"Museli byste vyrazit dveře?"
"Ano, kdyby únosce začal střílet, tak... ano..."
"Co ano, Eileen?"

"Únosci by se mohlo něco stát."
"Mohl by být zabit."
"Právě, mohl by být zabit."
"A to ty bys nechtěla?"
"Nechtěla, právě to ne. Vždyť proto už nechci dělat volavku. Protože..."
"Protože jsi jednou musela zabít člověka."
"Bobbyho."
"Bobbyho Wilsona, ano."
"Ano, toho jsem zabila."

Obě ženy se podívaly jedna na druhou. Probraly tu záležitost už nesčíslněkrát. Jestli se Eileen uslyší, jak to vypráví ještě jednou, pozvrací se. Podívala se na hodinky. Věděla, že Karin to nesnáší. Bylo dvacet minut po páté. Pondělí odpoledne. Venku vedro jako v pekle a tady v tomhle pokoji bez oken skoro taky tak, když díky obecní správě klimatizace moc nefunguje.

"Proč tě Brady tak rozzlobil?" zeptala se Karin"
"Protože vyhodil Mary Beth."
"Ale ty nejsi Mary Beth."
"Jsem ženská."
"Ale tebe nevyhodil."
"Může mě to čekat."
"Proč?"
"Protože si myslí, že ženské se na tu práci nehodí."
"Připomíná ti někoho, koho znáš?"
"Ne."
"Určitě ne?"
"Na mou duši."
"Nevzpomeneš si na někoho, kdo..."
"Jestli chcete, abych řekla Bert, tak to neřeknu."
"Nechci, abys říkala něco, co nechceš říct."
"Bert přece neříkal, že se na to nehodím."
"Co to tedy bylo?"
"Snažil se mě chránit."
"Ale nakonec to zbabral."
"To nebyla jeho chyba."
"Čí tedy?"
"Snažil se mi pomoct."
"Znamená to, že už si nemyslíš..."
"Já nevím, co si myslím. Vy jste mi navrhla, abych šla za Gradmanem a dala se přeřadit k nim, vy jste si myslela..."
"Ovšem, ale teď mluvíme o Bertu Klingovi."
"Já o Bertovi nechci mluvit."
"Proč ne? Minulý týden sis zřejmě myslela, že jeho vinou..."
"Taky že ano. Kdybych byla neztratila svý ochránce..."
"Nebyla bys musela zastřelit Bobbyho Wilsona."
"Dejte už pokoj s Bobbym Wilsonem! Jestli to jméno uslyším ještě jednou..."
"Pořád ještě si myslíš, že to je Bertova vina..."
"Ano, jeho vinou jsem ztratila své ochránce."
"Ale to, že jsi zastřelila Bobbyho Wilsona? Že jsi zabila Bobbyho Wilsona je taky jeho vina?"
Eileen dlouho mlčela. Pak řekla: "Ne."
Karin přisvědčila.
"Třeba je na čase, abychom si promluvily s Bertem," řekla.
*****

Carella strávil dobu raného dospívání i první mužná léta v Riverheadu. Vrátil se tam, když se oženil s Teddy, a byl tam, když byl zabit jeho otec. Dnes večer jel do jedné části Riverheadu vzdálené asi pět kilometrů od jeho domu,~aby si promluvil se švagrem Tommym. Cokoli jiného na světě by byl dělal radši.

Tommy se odstěhoval do domu, který patříval jeho rodičům v době, kdy byl vojákem. Dnes už nemusel nikdo říkat, které války nebo policejní akce nebo invaze se zúčastnil, každý Američan určitého věku se zúčastnil nejméně jedné války. Ironie osudu byla v tom, že Tommy se vrátil z té své války živ a zdráv, zatímco jeho rodiče přišli o život při automobilové nehodě. Dům mu pořád ještě patřil, pronajímal ho. Ale nad garáží byl pokoj a tam teď bydlel.

Angela řekla Carellovi, že se odstěhoval na začátku měsíce, potom, co se pohádali tak strašlivě, že jejich tříletá dcerka utekla s pláčem z pokoje. Ve skutečnosti ho Angela vyhodila. Ječela na něj, ať táhne a nevrací se, dokud se nerozejde s tou svou čúzou. Tohle slovo použila. Čúza. Tommy si sbalil svých pět švestek a odešel. Před čtrnácti dny jí zavolal, že musí služebně do Kalifornie. Včera večer se ozval, že je zpátky. Dnes večer za ním přišel Carella.

Nejdřív mu zavolal, věděl tedy, že je očekáván. Nechtělo se mu zvonit. Nechtělo se mu zpovídat Tommyho, nechtěl si hrát na policajta s vlastním švagrem. Vyšel po příkrých dřevěných schodech, které vedly nahoru po pravé straně

garáže. Zmáčkl zvonek. Uvnitř to zadrnčelo.

"Steve?"

"Já.

"Moment." Čekal. Dveře se otevřely.

"Nazdáár!" Otevřená náruč"

"Steve!" Objali se"

"Nevěděl jsem, co se stalo tvému otci," řekl Tommy okamžitě"

"Byl bych utíkal domů, ale Angela mi nezavolala. Dověděl jsem se to až včera večer, Upřímnou soustrast, Steve."

"Děkuju."

"Já jsem ho měl moc rád."

"To vím."

"Tak pojď dovnitř, pojď. Pomyslel sis někdy, že budu žít takhle jako poustevník?" řekl Tommy a ustoupil, aby Carella mohl vejít. Trochu zhubl od té doby, co ho viděl naposledy. Jak člověk stárne, přibývá mu kolem očí výraz únavy. To s ním udělá už sám fakt, že žije, ani nemusí mít potíže v manželství.

Jediná místnost byla zařízena pohovkou, z které se na noc stávala postel, dvěma přecpanými lenoškami s květovanými povlaky, stojací lampou, televizorem na pojízdném stolku, prádelníkem, na kterém stála další lampa a ventilátor, a konferenčním stolkem mezi pohovkou a lenoškami. Nad pohovkou visel obraz Ježíše Krista, v otevřené hrudi měl srdce, z něhož tryskaly oslepující paprsky světla, ruku vztaženou k požehnání. Ten obraz znal Carella z mnoha katolických domácností po celém městě. Nalevo od pohovky byly pootevřené dveře a za nimi koupelna.

"Napiješ se něčeho?" zeptal se Tommy"

"Co máš?" zeptal se Carella.

"Skotskou nebo gin, vyber si. Když jsi zavolal, skočil jsem dolů pro citróny pro případ, že bys měl chuť na gin a tonik."

"Dám si gin a tonik."

Tommy šel k dřezu, který zároveň s řadou skříněk, umakartovou deskou, sporákem a ledničkou zaujímal celou jednu stěnu místnosti. Z misky vysypal ledové kostičky, z jedné skříňky vytáhl nenačatou láhev Gordonova ginu, rozkrojil vejpůl citrón a hodil půlky do dvou vysokých sklenic zdobených postavičkami z kreslených filmů, které Carella neznal, namíchal dva silné drinky a odnesl je ke Carellovi, který se už usadil na pohovce.

Přiťukli si.

"Na tvý zdraví," řekl Tommy"

"Na tvý," řekl Carella.

Ventilátor na prádelníku rozháněl po pokoji teplý vzduch. Okna - jedno nad dřezem, druhé na zdi v pravém úhlu k té s pohovkou byla otevřená dokořán, ale zvenčí to ani nezavanulo. Oba muži byli jen v džínech a košilích s krátkými rukávy. Bylo nesnesitelné vedro"

"Tak co?" řekl Carella.

"Co ti napovídala?"

"Řekla mi, že jste se pohádali. Že tě vyhodila."

"Jo," řekl Tommy a potřásl hlavou"

"Řekla ti proč?"

"Řekla, že máš jinou."

"Ale já žádnou jinou nemám."

"Ona si myslí, že máš."

"Nemá důvod si to myslet. Já ji přece miluju, co to do ní vjelo?" Carella si připomněl hřmění varhan, které přehlušovalo radostný pláč v kostele, otce s Angelou zavěšenou do něj, když ji vedl k oltáři, kde čekal Tommy... .

"Řekl jsem jí, že nemám nikoho než ji, je jediná ženská, kterou jsem kdy..."

... kněze, jak se modlí a žehná dvojici svěcenou vodou, zpoceného Tommyho, Angelu s rozechvělými rty pod závojem. Bylo to 22. června, Carella na ten den nikdy nezapomene. Nejen proto, že se v ten den sestra vdávala, ale taky proto, že se mu v týž den narodila dvojčata. Připomněl si, jak se pokládal za nejšťastnějšího člověka na světě. Považte, dvojčata!

"... ale ona pořád mele, že ví, že někoho mám."

Teddy seděla vedle něho a pozorovala oltář, kostel ztichl v očekávání. Říkal si, tak moje malá sestřička se vdává. Všichni jednou dospějem, myslel si tehdy, všechno má svůj čas...

Bereš si, Thomasi Giordano, tuto ženu za svou zákonitou manželku, abyste spolu žili ve stavu manželství? Budeš ji milovat a ctít a ochraňovat jako věrný...

... čas sázení a čas vykopávání, což vsazeno bývá...

"V životě jsem ji nepodved," řekl Tommy"

"Ani když jsme spolu ještě jenom chodili... vždyť to přece víš, Steve. Jak jsem se s ní seznámil, nemoh jsem se na jinou ani kouknout. A teď ona..."

...zapomeneš na všechny ostatní a setrváš pouze s ní, dokud vás smrt nerozdělí?

Ano. A ty Angelo Carellová, bereš si tohoto muže za svého zákonitého manžela, abyste spolu žili ve stavu svatého manželství? Budeš ho milovat a ctít a budeš se o něho starat, jak se sluší na věrnou manželku, ve zdraví, nemoci, úspěchu i protivenství...

Tommy zdvihl závoj své nevěsty a letmo a s velkými rozpaky ji políbil. Chrámem opět zaburácely varhany. S úsměvem, závoj hozený dozadu na bílý věneček ve vlasech, se zářícíma očima, Angela...

"Proč si myslí, že ji podvádíš, Tommy?"

"Koukni, Steve, je v jiným stavu, může to přijít každou chvíli, chápeš, jak to myslim? Podle mě je to proto, že teď spolu nic nemáme, a tak ona si myslí, že mám jinou..."

... čas milování a čas nenávidění...

"Mluvím s tebou na rovinu. Nic jinýho v tom nebude."

"Žádný jiný důvod?"

"Žádný."

"Nic, co by jí mohlo vrtat hlavou?"

"Nic."

"Něco, cos udělal...?"

"Ne."

"Cos řekl?"

"Ne."

"Tommy, podívej se na mě." Jejich oči se setkaly:

"Říkáš mi pravdu?"

"Přísahám při Pánu Bohu," řekl Tommy.

5

Poručík Byrnes mu radil - radil mu to každý - aby to přenechal pětačtyřítce, nepletl se do toho, je příliš citově zainteresován, než aby v tom případu něco dokázal. Ale ode dne, kdy byl jeho otec postřelen a zabit, uplynul už týden a přes všechny sliby se oba detektivové, kteří případ vyšetřovali, Carellovi neozvali ani slůvkem. V úterý ráno v devět hodin zavolal do Riverheadu.

Detektiv, který vzal telefon v tamější službě, řekl, že se jmenuje Haley. Carella mu řekl, kdo je, a ptal se po detektivu Bentovi nebo detektivu Wadeovi.

"Myslím, že už jsou v terénu," řekl Haley.

"Můžete se s nimi spojit a poprosit je, aby mě zavolali?"

"V souvislosti s čím?"

"S případem, na kterým pracujou."

"Samo, zavolám je," řekl Haley.

Ale z toho, jak to řekl, bylo Carellovi jasné, že nemá v nejmenším úmyslu někomu zavolat.

"Je tam váš poručík?" zeptal se"

"Je, proč?"

"Mohl bych s ním mluvit?"

"Právě tam někoho má."

"Brnkněte mu, prosím, a řekněte mu, že u telefonu je detektiv Carella."

"Právě jsem vám řek..."

"Kamaráde," řekl Carella a to jediné slovo mělo váhu výhrůžky"

"Brnkněte vašemu poručíkovi..."

Následovalo dlouhé ticho. Pak řekl Haley: "Hnedka."

Za okamžik se v telefonu ozval jiný hlas"

"Poručík Nelson. Jak se máte, Carello?"

"Děkuji, dobře, pane poručíku. Chtěl jsem se jen..."

"Před několika dny mi volal poručík Byrnes a žádal mě, abych tomu případu věnoval mimořádnou pozornost, což bych byl udělal stejně. Bent a Wade jsou teď v terénu právě z toho důvodu..."

"Zajímalo mě, jak pochodili s tím svědkem?"

"No, ukázalo se, že není takové terno, jak jsme si mysleli. Najednou si nemohl vzpomenout na tohle, pak zas na tamto, však to znáte. Myslíme si, že si to rozmyslel a má plný kalhoty. To se stává často."

"Ano," řekl Carella.

"Ale chlapi jsou zrovna venku, jak jsem vám řekl, jdou za něčím, nač přišli včera. Tak se nestarejte, pracuje se na tom, nebudeme..."

"Na co přišli?"

"Počkejte, před minutou jsem tu měl jejich zprávu, kam jsem ji ksakru dal? Vteřinku, ano?"

Carella ho slyšel mumlat a převracet papíry. Představil si horu papírů. Konečně se Nelson vrátil k telefonu"

"Ano," řekl, "shánějí se po tom mládenci, co řekl svý holce, že viděl ty dva pankáče, který zastřelili vašeho otce, jak utíkají z krámu. Mají jeho jméno a adresu..."

"Mohl byste mi je dát, pane poručíku? Jméno a..."

"Carello?"

"Ano, pane poručíku?"

"Chcete vědět, co vám radím?" Carella mlčel.

"Nechte to na Bentovi a Wadeovi, co říkáte? Jsou to zkušení policajti. Věřte mi, že ty lotry dostanou. Nezklameme vás, věřte mi."

"Ano, pane poručíku."

"Slyšíte mě?"

"Ano, pane poručíku."

"Bude to tak lepší."

"Ano, pane poručíku."
"Já vím, jak vám je."
"Děkuju, pane poručíku."
"Je to tak lepší, věřte mi. Právě se za tím pustili. Najdou ty grázly, věřte nám. Dostaneme je."
"Jsem vám vděčný."
"Ozveme se vám," řekl Nelson a zavěsil.
Carella by byl rád věděl, proč se až do dneška neozvali.
*****
Vzal nohy na ramena, sotva je spatřil.
Stál na rohu a mluvil s dvěma dalšími mládenci, když u něj zastavilo neoznačené auto s Wadem a Bentem. Zrovna jako kdyby bylo celé neonové a zeleně a oranžově řvalo Policie. Wade otevřel dvířka a chystal se vystoupit na chodník, když ho ten kluk zahlédl a dal se na útěk. Bent, který řídil a který byl mezitím už taky venku, zařval: "Utíká, Randy," a oba muži křikli skoro současně: "Policie! Zastav!"
Nikdo nezastavil.
Ani nikdo nevytáhl zbraň.
V tomto městě policejní pravidla a předpisy přísně vymezují okolnosti, kdy je možno vytáhnout pistoli z pouzdra nebo vystřelit. Tady se nepáchal žádný zločin, ani neměli detektivové zatykač, který by jim dovoloval zatknout osobu, o níž se ví, že je ozbrojena. Kluk prchající po chodníku před nimi nic neprovedl, ani je neohrožoval způsobem, který by dovolil užít zbraň v sebeobraně. Pistole zůstaly v pouzdrech.
Mládeneček byl rychlý, ale Wade a Bent taky. Spousta zdejších detektivů mělo sklon k ochablosti. Když si člověk natřásá celý den zadek v autě, jí hamburgery a smažený brambůrky v zaplivaným bufetu, nabírá na váze, a je sakramentská dřina ty kila zase shodit. Ale Wade a Bent chodili dvakrát týdně do tělocvičny v centrální budově a při honičce za mládencem se ani nezadýchali.
Bent měřil kolem 190 cm a vážil 95 kilo, byl samá šlacha a sval. Wade měl asi 180 cm a vážil dobrých pětasedmdesát, ale kvůli jizvě po noži na levým okem se zdálo, že je ještě hubenější a houževnatější než Bent, i když byl menší a lehčí. Klukovi před nimi mohlo být sedmnáct nebo osmnáct, byl hubený a rychlý a ještě k tomu bílý. Aby si zajistili, že se nesplete a nebude je pokládat za dvojici černých grázlů hodlajících ho přepadnout, křičeli Policie a Stůj a ještě jednou pro každý případ "Policie, zastav!", ale kluka ani nenapadlo zastavit, ať volal, kdo chtěl.
A tak to šlo přes sedmery řeky a sedmery hory, kluk přeskakoval ohrady u dvorků, kde se v parném vzduchu sušilo zplihlé prádlo, a Wade a Bent se mu hnali v patách. Kluk vedl a svůj náskok si udržoval, protože věděl, kam běží, oni ho jen následovali, ten, kdo razí cestu, má vždycky výhodu nad pronásledovatelem. Oni byli zato silnější než on a taky odhodlanější - vždyť bylo pravděpodobné, že viděl ty dva darebáky, kteří zastřelili otce jednoho policisty. Policisty - to bylo podstatné.
"Tamhle je!" zařval Wade.
Sehnul se a vrazil do domu, který býval poměrně slušným a elegantním činžákem, ale asi tak před deseti nebo dvanácti lety ho ponechali jeho osudu. Okna byla zatlučena prkny, polepenými tapetami z umělé hmoty, které představovaly napůl stažené žaluzie nebo otevřené okenice či květiny v kořenáčích stojících na okně - falešná paráda chátrajícího města. Budova neměla vstupní dveře. Strop nad vchodem byl promočený a kapala z něho nashromážděná dešťová voda. Byla tam tma. Žádných tisíc zářivých světel. Jen tma a šramocení krys, které se při příchodu detektivů rozutekly.
"Hej," zavolal Wade"
"Proč utíkáš?" Žádná odpověď.
Pleskání vodních kapek.
Hlas rozléhající se ozvěnou v duté skořápce domu s falešnými žaluziemi a květináči.
"Chceme si s tebou jen promluvit," zařval Bent. Zase nic.
Podívali se na sebe. Ticho.
A pak se nahoře v patře ozval slabý zvuk. Tentokrát to nebyla krysa, krysy už ztichly, zalezly zpátky do stěn. Bent kývl. Společně se vydali po schodech.
Když došli do prvního patra, mládenec se dal znova na útěk. Wade po něm skočil a chytil ho, když zahýbal po schodech do druhého poschodí. Přitáhl ho k sobě dolů, překulil na záda, posvítil mu do obličeje policejním odznakem a pak zařval, seč mu síly stačily: "Police, policie, policie! Chápeš?"
"Já nic neproved," řekl kluk.
"Postav se," řekl Wade a pro případ, že by kluk nerozuměl, postavil ho na nohy, přitlačil ho ke zdi a začal s ním třást, když k nim došel Bent.
"Nemá nic," řekl Wade.
"Já nic neproved," řekl znova kluk"
"Jak se jmenuješ?" zeptal se Bent"
"Dominik Assanti. Nic sem neproved."
"Kdo říká, že jo?"
"Nikdo."
"Tak proč jsi utíkal?"
"Já myslel, že ste poldové," řekl Assanti a pokrčil rameny. Měřil takových 160 až 170 cm, jak usoudili, a vážil tak 70 kilo, byl to hezký kluk s vlnitými černými vlasy a hnědýma očima, v modrých džínech a tričku s portrétem Barta Simpsona"

"Chceme si s tebou promluvit," řekl Bent.
"Nic jsem neproved," řekl opět Assanti"
"Překonals rekord," řekl Wade.
"Kde jsi byl minulý úterý kolem půl devátý?" zeptal se Bent"
"To si nemůžu pamatovat."
"Tvoje dívka může."
"Cože?"
"Řekla nám, že jsi byl nedaleko pekárny A & L na Harrisonový. Je to tak?"
"Jak to ví, kde sem byl?"
"Protožes jí to řek."
"Nic sem jí neřek."
"Byls tam, nebo ne?"
"Nepamatuju se."
"Snaž se."
"Nevím, kde sem byl minulý úterý večer."
"Šel jsi do kina se svou dívkou..."
"Doprovodils ji domů..."
"A vracel ses domů kolem pekařství."
"Vodkuď to všecko máte?"
"Od tvý dívky."
"Nemám dívku."
"Ona si myslí, že je to vážná známost."
"Nevím, vodkuď to máte, přísahám."
"Dominiku... teď si dávej pozor," řekl Wade.
"Tvoje dívka se jmenuje Frankie," řekl Bent"
"Vlastně Doris Franceschiová."
"Už chápeš?" řekl Wade.
"A tys jí řekl, že ses nachomejtl před tím pekařstvím minulý úterý kolem půl devátý večer. Tak co, byls tam?"
"Já se nechci dostat do průšvihu," řekl Assanti"
"Cos tam viděl, Dominiku?"
"Bojím se, že když vám to řeknu..."
"Ne, ne, my ty chlapy zhaftneme," řekl Bent, "neboj se!"
"Cos viděl?" zeptal se Wade"
"Můžeš nám popsat, cos viděl?"
"Vracel sem se domů..."

Vracel se domů pěšky, bydlí jen o šest bloků dál než Frankie, hlavu má plnou Frankie, je celý bez sebe z myšlenek na Frankii. Když si utírá rtěnku z úst, vždycky má stopy po její rtěnce na kapesníku, připomíná si její jazyk ve svých ústech, své ruce na jejích prsou, a nejdřív ho napadne, že to jsou rány z výfuku. Ty výstřely. Ale na ulici nejsou žádná auta.

Uvědomí si, že to byly výstřely, co právě slyšel, a myslí si Ajajaj, radši se zdejchnu, a chce se otočit s myšlenkou vrátit se k Frankii, k nim do domu, zazvonit a říct, že venku někdo střílí, moh by jít na chvíli k nim nahoru, když najednou zahlídne toho chlápka, jak vychází z obchodu s lihovinami s papírovým pytlíkem v ruce, a napadne ho, že třeba je v tom kšeftě policejní šťára, ale když ten chlápek jde směrem k němu, zase si řekne, že udělá líp, když se zdejchne. Potom...

Potom se...

"Já... já vám to nemůžu říct," řekl Assanti"
"Mám strach."
"Jen nám to pověz," řekl Wade.
"Mám strach."
"Buď tak hodnej," řekl Wade.
"Byli tam... dva jiný chlápci. Vycházeli vedle z pekařství."
"Jak vypadali?"
Assanti zaváhal.
"Jestli byli černý, klidně to řekni," řekl Bent"
"Byli černý," řekl Assanti.
"Ozbrojený?"
"Jenom jeden."
"Jeden měl bouchačku?"
"Jo."
"Jak vypadali?"
"Oba měli džíny a černý trika."
"Velký?"
"Jo, hodně."
"Jaký vlasy? Afro? Copánky po celý hlavě? Vyholenou lebku do vejšky? Nějakej zvláštní účes?"

"Já se v těchhle věcech nevyznám," řekl Assanti"

"Dobrá. A co se dělo, když vyšli z pekařství?"

"Málem vrazili do toho, co vyšel z obchodu s chlastem. Podívali se mu rovnou do ksichtu. Řekli mu, ať kouká vypadnout."

Bent se podíval znalecky na Wada. Jejich hlavní svědek, člověk, který vyšel z obchodu. Podělanej mizera!

"Co pak?"

"Rozběhli se směrem ke mně."

"Prohlíd sis je pořádně?"

"Jo, ale..."

"Nemusíš se bát, myje pošlem do chládku na hezky dlouho."

"A co všichni jejich kámoši? Ty taky pošlete do chládku?"

"Chtěli bysme, aby ses podíval na nějaký fotky, Dominiku."

"Nechci se dívat na žádný fotky."

"Proč ne?"

"Mám strach."

"Ale ne."

"Neříkejte mi Ale ne. Vy jste toho Sonnyho neviděli. Vypadal jako gorila."

"Cos to řek?"

"Ty ho jmenuješ?" Říkáš Sonnyho?"

"Nechci se dívat na žádný fotky," řekl Assanti"

"Říkáš Sonny?"

"Tak jeden se jmenuje Sonny?"

"Vy ty chlápky znáte?"

"Jmenoval se jeden z nich Sonny?"

"Nikdo ti neublíží, Dominiku."

"Sonny jak?"

"My nedovolíme, aby ti někdo ublížil, Dominiku."

"Sonny jak?"

Díval se na ně dlouho, byl zřejmě vyděšený a oni si už mysleli, že ho ztratí, jako ztratili toho člověka, který vycházel z krámu s lihovinami. Dominik potřásl hlavou, jako kdyby chtěl říct, že už jim nic nepoví, ale on jen polemizoval s vnitřním hlasem, který mu šuškal, že je blázen, jestli identifikuje někoho, kdo už zabil člověka.

"Ten s tou bouchačkou," řekl tiše"

"Co je s ním, Dominiku?"

"Ten se jmenoval Sonny."

"Ty ho znáš?"

"Ne. Slyšel sem, jak mu ten druhej říká Sonny. Když běželi kolem mě. Tak poď, Sonny, přidej. Něco takovýho."

"Podíval ses na ně pořádně, Dominiku?"

"Podíval."

"Můžeme ti ukázat pár fotek?"

Opět zaváhal. A opět potřásl hlavou nad tím, jaký je blázen, že to dělá. Ale nakonec vzdychl a řekl: "Jo. Tak jo."

"Děkujem ti," řekl Wade.

*****

Jediný běloch, kterému se mohl svěřit, byl Carella. Jsou věci, které člověk prostě ví.

"Ta má zatracená kůže," řekl Brown, jako kdyby Carella okamžitě chápal, oč jde, což samozřejmě nebylo pravda.

"Ty kecy okolo všeho," řekl Brown. Carella se k němu užasle obrátil.

Seděli v neoznačeném voze na cestě do středu města. Brown řídil, Carella byl ozbrojený doprovod. Dopoledne stálo až dosud za starou bačkoru. Nejdřív zklámání z neslaného nemastného rozhovoru s poručíkem Nelsonem z pětačtyřicítky a pak poručík Byrnes z jejich vlastní sedmaosmdesátky, který si je zavolal do kanceláře a sdělil jim, že mu zavolal advokát jménem Louis Loeb a přál si vědět, proč včera dva detektivové jménem Carella a Brown neslýchaně obtěžovali truchlící vdovu paní Margaret Schumacherovou v jejím vlastním bytě.

"Já si uvědomuju, že jste ji neslýchaně neobtěžovali," řekl Byrnes okamžitě"

"Problém je v tom, že ten člověk povídá, že pokud od vás nedostane písemnou omluvu, půjde s tím osobně na vyšší instance."

"No máúcta," řekl Carella.

"Jestli se vám nechce psát omluvy, řeknu mu, ať se jde dát vycpat," řekl Byrnes.

"Jo, to udělej," řekl Brown.

"Udělej," řekl Carella a pokýval hlavou.

"Ostatně, jak to vypadá s tou manželkou?" zeptal se Byrnes"

"V tomhle momentě jako s každým jiným," řekl Brown. Jenže oni samozřejmě s nikým jiným ještě nemluvili. Teď právě jeli za Lois Steinovou, Schumacherovou provdanou dcerou, jejíž manžel se jmenuje Marc s c. A Brown vykládá Carellovi, co je to za trápení, být černoch. Protože černý znamená v tu ránu podezřelý, zvlášť když je černoch nejen černej, ale taky velikej, a žádnej běloch ho nebude pokládat za velkýho černýho policajta, nýbrž za velkýho černýho zločince, tetovanýho od hlavy k patě a se svaly, který získal při vzpírání závaží ve vězeňský tělocvičně.

Podle Browna - a nemělo to nic společnýho s tím, proč stojí vážně za hovno být černej - udávají teď v tý naší

Americe tón drogy, a prvním cílem všech dealerů je černá mládež z ghett, která, ať právem či neprávem, se podle Browna domnívá, že byla zklamaná ve svým americkým snu, a jedinej další sen, ke kterýmu má přístup a kterej je jistej, najde v dýmce cracku. Návyk na drogy je ale nákladná záležitost i pro toho, kdo má na kontě dost prachů, a obzvláště nákladná je na periférii, kde černoch, kterej nemá žádný školy, může tak akorát prodávat u Mac Donalda hamburgery. Hodí to čtyři a půl doláče na hodinu a to nestačí ani na pořádnýho čouda. A když někdo chce crack, tak musí krást. Lidi, který okrádá, jsou většinou běloši, protože jen oni mají, co hrdlo ráčí. Takže když člověk spatří na ulici Arthura Browna, nepomyslí si, aha, ochránce nevinných, co přísahal, že bude dodržovat zákony, který si dalo město, stát a národ, ale řekne si, pozor, tohle je.obrovskej černej narkoman a zločinec, kterej znešvařuje naši krásnou zem s jejím bludným kruhem od drog ke zločinu, od zločinu k zoufalství a odtud zase k drogám a tak pořád kolem dokola jako na kolotoči. Ale ani to všechno nebyl důvod, proč stojí za velký kulový bejt černoch.

"Víš, co se stane, když černochovi oschne kůže?" zeptal se Brown.

"Ne, co?" řekl Carella.

Dosud uvažoval o Brownově bludném kruhu"

"Vedle toho, že je to zatraceně nepříjemný?"

"Ne," řekl Carella.

"Zešedivíme, to se stane."

"Prosím tě!"

"Proto se taky pořád mažeme olejem a mastíme. Nejen ženský. I mužský." .

"Nepovídej !"

"Aby se kůže promastila a zbavila šupin. Jaká že je to adresa?"

"South Dryden Street 314."

"Kokosový máslo, pleťovej krém, vazelína, všechny tyhle sajrajty. Musíme to používat, jinak bysme byli šediví jako strašidla."

"Mně se šedivej nezdáš," řekl Carella.

"Protože na sebe plácám všechny tyhle svinstva. Ale já mám sklon k pupínkům, víš?"

"Vážně?"

"Od puberty. A tak se mažu každým prevítem, jen abych nezešedivěl. Místo toho na mně vyrážejí pupínky. To je další bludnej kruh. Už jsem pomejšlel, že si nechám narůst bradu, na mou duši!"

Carella nerozuměl ani tomu"

"Jsme tu," řekl.

"Vidím." Brown zajel autem k chodníku a vmanévroval ho na volné místo před č. 322 v South Dryden Street. Pak vystoupil, zamkl auto, obešel ho a připojil se na chodníku ke Carellovi.

"Fousy mi rostou dovnitř," řekl.

"Aha," řekl Carella"

"Vidíš butyk? Má to být butyk." Obchod se jmenoval Vanessa, což, jak Lois Steinová vysvětlila, nemělo sice nic společného s ní osobně, ale znělo to velice anglicky a poněkud snobsky, a to právě přitahovalo ženy z lepších kruhů, kterým byl její obchod určen. I ona vypadala jako z lepších kruhů: elegantní a pěstěná blondýnka s vlasy medové barvy, jaké vídáme v reklamách na šampóny, kde se dívají zasněně na moře, kadeře vlají ve větru a průhledné sukně se lepí na neskutečně dlouhé nohy. Margaret Schumacherová jim řekla, že její nevlastní dceři je sedmatřicet, ale nehádali by jí to, vypadala, jakoby jí táhlo na třicet. Pleť měla dokonalou a šedomodré oči dodávaly jejímu obličeji výraz záhadného klidu.

Hlasem jemným jako její vzhled - jemná, něžná, takovými slovy by ji Carella popsal - jim ihned vysvětlila, že si byli s otcem blízcí, tak blízcí, že jejich vztah přežil nenávistný rozvod a otcův druhý sňatek. Nedovedla si představit, jak se mu mohlo něco takového stát. Její otec obětí střílení? Ví sice, že v tomhle městě se zákon a pořádek

"Promiňte," řekla"

"Nechci tím říct, že..."

Jemná štíhlá ruka se zvedla k ústům a dotkla se rtů, jako by je kárala. Nepoužívala rtěnku, jak si Carella všiml, jen na víčkách nad šedomodrýma očima byl nanesen slabounký šedomodrý stín. Vlasy vypadaly jako předené zlato. Mezi těmi drahými cetkami a hračičkami, které prodávala, jim připadala jako Alenka, která nedopatřením zabloudila do královniny šatny.

"Právě o tom bychom s vámi rádi mluvili," řekl Carella"

"Jak se něco takového mohlo stát." Lhal jenom nepatrně, jak soudil, protože zatím ještě byl v téhle zatracené záležitosti podezřelý kdokoli a každý, ale...

"Kdy jste ho viděla naposledy?" zeptal se.

Ptáme se na to, protože oběť - obzvlášť, když jí někdo nebo něco dělalo starost - často poskytne přátelům nebo příbuzným informaci, která byla tehdy nedůležitá, ale která v případě traumatické smrti s ní může nějak souviset... Dobře si počínáš, Carello, budeš jednička. Čekal. Vzpomínala, aspoň to tak vypadalo, kdy viděla otce naposledy. Zabit byl minulý pátek večer. Tajuplné modrošedé oči byly zamyšlené. Kdy, kdy jen viděla naposledy drahého tatínka, s kterým si byli tak blízcí, s nímž přežila nenávistný rozvod i další sňatek? Brown také čekal. Uvažoval, zda tu křehkou holčičku jen hraje. Bílé ženy moc neznal, ale černých - a některé byly stejně blond jako tahleta -, které by dokázaly sehrát ten křehký éterický typ dokonale, znal habaděj.

"Zašli jsme si minulý čtvrtek na skleničku," řekla.

Den předtím, než to dostal. Čtyři rovnou do obličeje. A mimochodem, další dvě jeho psisku.

"V kolik hodin to asi bylo?" zeptal se Carella.

"V půl šesté. Když jsem zavřela krám. Byli jsme v podniku, který se jmenuje Bits."
"Měli jste k té schůzce nějaký zvláštní důvod?"
"Ne, jen jsme se už delší dobu neviděli."
"Normálně jste se..."
"Ano."
"Scházeli na drink?"
"Ano."
"Spíš než na oběd nebo na večeři?"
"Ano. Margaret..."
Zarazila se.
Carella čekal. Brown rovněž.
"Nesouhlasila s tím, že se táta s námi schází. Margaret, ta žena, co si ji vzal, když se rozvedl s mámou."
Žena, kterou si vzal. Není ochotna poctít tento svazek slovy jeho manželka. Prostě žena, s kterou se oženil.
"Co jste o tom soudila vy?" Lois pokrčila rameny.
"Je to s ní těžké," řekla konečně. Což samozřejmě nebyla odpověď"
"Proč těžké?"
"Je strašně posesivní. Žárli až nenormálně." Silné slovo, řekl si Brown. Nenormálně.
"Ale co jste soudila o tom, že ho takhle omezovala?"
"Já bych byla ráda viděla tátu častěji... Mám ho moc ráda, měla jsem ho ráda," řekla Lois"
"Ale když mu to mělo dělat nepříjemnosti, tak jsem byla ochotná se s ním sejít, jen když to bylo možné."
"Co tomu říkal on?"
"Nemám ponětí."
"Nikdy jste ó tom spolu nemluvili?"
"Nikdy."
"Prostě jste se řídili jejími přáními," řekl Carella.
"Ano. Byl s ní ženatý," řekla Lois a zase pokrčila rameny"
"Co tomu říkala vaše sestra?"
"S Betsy se nescházel."
"Jak to?"
"Sestra vzala ten rozvod osobně." To snad každý, myslel si Brown"
"Všechna ta špína předtím..."
"O jakou špínu šlo?" zeptal se okamžitě Carella.
"On s ní totiž měl poměr, víte. Odešel od matky kvůli ní. Ne že by se nejdřív rozvedl a pak se s někým seznámil, on se rozvedl, protože se chtěl oženit s Margaret. On už měl Margaret, chápete. To je rozdíl."
"Ano," řekl Carella.
"A tak... sestra to nebyla ochotna přijmout. Přestala se s ním stýkat... asi tak osm až devět měsíců potom, co se znova oženil. Já jsem vlastně teď jeho jediná dcera. Vlastně všechno, co mu zůstalo."
Všechno, co mu zůstalo, ptal se v duchu Brown"
"O čem jste se bavili minulý čtvrtek?"
"O všeličems."
"Neříkal, že by ho něco trápilo?"
"Ne.
"... o nějakých starostech nebo..."
"Ne.
"... hádce.."
"Ne."
"... nebo osobní záležitosti, která..."
"Nic takového."
"Tak tedy, připadal vám ustaraný?"
"Ne."
"Nebo snad něčím rozčilený?"
"Ne."
"Nezdálo se, že se něčemu vyhýbá?"
"Vyhýbá?"
"Že nechce o něčem mluvit? Že něco skrývá?"
"Ne, byl jako vždycky."
"Nemohla byste nám aspoň naznačit, o čem jste mluvili?"
"Prostě jsme si povídali jako otec s dcerou," řekla Lois"
"O čem?"
"Myslím, že mluvil o své cestě do Evropy... koncem měsíce měl jet do Evropy na služební cestu."
"Ano, co o tom říkal?" zeptal se Carella.
"Jen, že se na ni moc těší. Měl v Miláně nového zákazníka - návrháře, který měl sem k nám dovézt svou originální kolekci šatů. A pak měl ještě něco ve Francii... v Lyonu, myslím, že řekl..."
"Ano, měl se vrátit z Lyonu letadlem."

"Tak vy to víte?"
"Neříkal, jestli pojede sám?"
"Myslím, že Margaret s ním jet neměla."
"Nezmínil se o někom, kdo by snad s ním mohl jet?"
"Ne.
"O čem jste ještě mluvili?"
"Podívejte, my jsme si opravdu jen povídali. O ničem mimořádném jsme nemluvili, vážně. Prostě tak... když si otec s dcerou přátelsky povídají."
"Ano, ale o čem?" naléhal Brown.
Lois na něho vrhla netrpělivý pohled a potlačila povzdech. Pár vteřin mlčela, přemýšlela a pak řekla: "Pokud si vzpomínám, řekla jsem mu, že chci držet dietu, a on řekl, ať nejsem směšná, že opravdu nepotřebuju zhubnout... aha, ano, pak mi řekl, že chce zase brát hodiny na piano, když byl mladý, hrával na piano ve swingové kapele..."
Šedomodré oči se obracely vzhůru, pátraly ve vzduchu po vzpomínkách, koutek dolejšího rtu skousnutý mezi zuby, jak to dělají školačky, když píšou domácí úkol...
"... a vzpomínám si, že jsem řekla něco o Marcových narozeninách... Marc je můj muž, má příští týden narozeniny, ještě jsem mu nic nekoupila. Tohle je ale opravdu moc těžké, víte, vzpomenout si na každé slovo, které jsme..."
"Jde vám to výborně," řekl Carella. Lois skepticky přikývla.
"Narozeniny vašeho muže," napověděl Brown.
"Ano. Myslím, že jsme mluvili o tom, co mu mám dát za dárek, jemu se hned tak něco nelíbí... a táta navrhl, abych mu koupila jeden ten malý počítačový diář do kapsy, Marc je celý pryč do těch technických hračiček, je zubař."
Carella si vzpomněl na zubaře, kterého nedávno poznal. Teď seděl ve vězení v Castleview. Bude sedět dlouho. Vedle svého zaměstnání se totiž zabýval jedy. Jakýpak asi zubař je ten Marc Stein? Ještě se nesetkal se zubařem, který by mu byl sympatický.
"... a Marc ho nikdy ani nenosil. To bylo vloni. Táta řekl, že s takovými dárky musí být člověk opatrný. Řekla jsem mu, že jsem uvažovala o psovi, ale on řekl, že psi jsou velká starost, když přestanou být roztomilými štěňátky, a že to mám uvážit."
Dvě kulky do psa, myslel si Brown. Proč vůbec zastřelí někdo někomu psa?
"Pes vašeho otce někdy někoho pokousal?" zeptal se"
"Jestli někoho pokousal?"
"Nebo aspoň vylekal, někoho ohrožoval?"
"Víte... já vlastně. nevím. Nikdy se o něčem podobném nezmínil, ale... já prostě nevím. Snad si nemyslíte..."
"Jen mě to zajímá," řekl Brown.
Říkal si, že v tomhle městě je možné všecko"
"Betsy toho psa nenáviděla," řekla Lois. Oba detektivové se na ni podívali.
"Ona nemá ráda psy vůbec, ale Amose nemohla vystát." Amos, řekl si Brown.
"Co to bylo za psa?" zeptal se"
"Černý novofoundlanďan," řekla Lois. To sedí, řekl si.
"Proč ho vaše sestra nemohla vystát?" zeptal se Carella.
"Myslim, že pro ni byl symbolem toho sňatku. Ten pes byl dárek od Margaret, dala ho tátovi k jejich prvním společným vánocům. To se s ním Betsy ještě stýkala, k roztržce došlo až pak. Nemohla toho psa ani vidět. A přitom to byl takový milý pes, víte, vždyť tyhle psy znáte. Ale Betsy je zvláštní. Nenávidí Margaret, tak nenávidí taky psa, kterého Margaret koupila. Prostě tak."
"Vaše sestra pořád ještě bydlí na téhle adrese?" zeptal se Carella a ukázal jí v notesu stránku, kam si poznamenal adresu Betsy Schumacherové.
"Ano, to je její adresa," řekla Lois.
"Kdy jste ji viděla naposledy?" zeptal se Brown"
"V neděli. Na pohřbu."
"Přišla na pohřeb?" zeptal se Carella překvapeně.
"Ano," řekla Lois. A pak dodala smutně: "Asi ho přece jen měla ráda."
*****
"Krásná vyhlídka," řekla dívka"
"Hm," řekl Kling.
Stáli u jediného okna v pokoji. V nepříliš velké vzdálenosti vrhal most na Calm's Point záplavu světel na řeku Dix. Impozantní pohled na most a budovy na druhém břehu řeky byly skoro to jediné, co stálo za zmínku. Kling obýval cosi, čemu se eufemisticky říkalo "ateliérový byt", což budilo dojem, že by tu mohl pohodlně žít výtvarník, který plácá barvy na plátna nebo ohazuje hlínou drátěné kostry. Ve skutečnosti byl ateliér jediný pokojík s kuchyňkou velikosti skříně a koupelnou, přilepenou tam jakoby dodatečně. V pokoji byla postel a prádelník a lenoška a televizor a lampa.
Dívka se jmenovala Melinda.
Sebral ji v baru, kam chodí jednotlivci, ne dvojice.
Hned na začátku mu řekla, že má negativní test na AIDS. Zdálo se mu to slibné. Řekl, že on taky nemá AIDS. Ani opar. Ani jiné nemoci přenášené sexuálním stykem. Zeptala se ho, jestli má nějaké nemoci, které se přenášejí nepohlavním stykem, a oba se rozesmáli. Teď byli v jeho ateliérovém bytě a už se nesmáli.
"Můžu vám nabídnout něco k pití?" zeptal se"
"To by bylo bezva." řekla"

"Co máte?"

V baru pila něco, co se jmenovalo Čertovo kopnutí. Řekla mu, že v tom jsou čtyři různé druhy rumu a že zelený nádech a slabou příchuť pekelné síry tomu dodává mentolový likér. Řekla to a ušklíbla se. V tu chvíli si začal myslet, že by bylo zajímavé pozvat si ji domů. Má velkoměstský šmrnc. Příchuť pekelné síry, to se mu líbilo. Ale tady v tom svém skvělém ateliérovém bytě s nádhernou vyhlídkou neměl ani čtyři různé rumy, ani mentolový likér, měl jen skotskou. Pil ji ve tmě za těch mnoha nocí, kdy tu byl sám. Dneska večer nebyl sám. A skotská se nějak nezdála to pravé.

"Skotskou?" řekl tázavě"

"Hmmm."

"Fajn," řekl a pokrčil rameny"

"Skotskou. Ale můžu zavolat dolů, jestli máš chuť na něco jinýho. Hned za rohem mají..."

"Skotská je prima," řekla"

"S ledem, prosím. A trochu sodovky."

"Sodovku bohužel nemám."

"Tak stačí voda. Jen cvrk, prosím."

Nalil oběma vhisky, přidal do obou skleniček pár kosteček ledu a do její sklenice několik kapek z kohoutku. Mlčky si přiťukli a napili se.

"Hezká," řekla a usmála se.

Měla hnědé vlasy a hnědé oči. Dvacet šest nebo dvacet sedm let, myslel si Kling, 165 cm, tak něco, koketní postavička a tajuplný úsměv, jako by věděla ledacos, co si nechává pro sebe. Uvažoval, co by to asi mohlo být. Co ho Eileen opustila, nepřivedl si sem jinou ženu.

"Určitě je ještě lepší, když se zhasne.."

" řekla. Podíval se na ni.

"Vyhlídka," řekla

S tajuplným úsměvem na rtech. Šel k lampě a zhasl.

"Vidíš!" řekla.

Za oknem zářil do noci v celé své délce most, posetý červenými zadními světýlky aut, která po něm proudila nepřetržitým tokem do Calm's Pointu. Postavil se vedle ní u okna a zezadu ji objal. Zdvihla hlavu. Políbil ji na krk. Otočila se mu v náručí. Jejich rty se setkaly. Jeho ruce našly její ňadra. Zadýchala se. Podívala se vzhůru na něj. A usmála se tím tajemným úsměvem.

"Vteřinku," zašeptala, vyklouzla mu z náručí a zamířila ke koupelně, opět se usmála, tentokrát přes rameno. Dveře se za ní zavřely. Slyšel vodu, jak teče do umyvadla. Pokoj osvětloval jedině most. Šel k posteli, posadil se na krajíček a díval se oknem, pod nímž bzučela klimatizace.

Trhl sebou, když zazvonil telefon. Ihned zdvihl sluchátko.

"Haló," řekl.

"Bert?" řekla"

"Tady Eileen."

*****

Pamatovala se na jedno dávné zavolání z doby, kdy si byli oba ještě cizí. Tenkrát bylo těžké jít k telefonu, protože ho bezděčně urazila a chtěla se mu telefonicky omluvit, ale volat dneska bylo ještě těžší. Dnes večer nevolala kvůli omluvě, anebo snad ano, ale ať tak či onak, dala by všechno na světě, kdyby volat nemusela"

"Eileen?" řekl.

Totálně a úplně překvapený. Uplynulo už moc a moc měsíců"

"Jak se máš?" řekla

Připadala si jako pitomec. Absolutní pitomec. Hloupá a trapná, bezkonkurenční idiot.

"Eileen?" řekl znova.

"Vyrušuju tě?" zeptala se s nadějí.

Hledala odklad. Zavolá ho později, anebo vůbec ne, až si to pořádně rozmyslí. Čert aby vzal Karin a její nápady!

"Ne, ne," řekl"

"Jak se máš?"

"Výborně," řekla"

"Berte, já volám, protože..."

"Berte?" slyšela, jak někdo říká.

Zřejmě přikryl mluvítko. Náhlé ticho na druhé straně drátu. Někdo s ním je. Žena? Znělo to jako žena.

*****

Melinda měla na sobě jen nepatrné kalhotky a lodičky na vysokých podpatcích. Stála ve dveřích koupelny skoro jako silueta, nahé prsy ze zdály větší, než když byla oblečená, na tváři zas ten úsměv.

"Máš kartáček na zuby, který bych mohla použít?" zeptala se"

"Jo... ano," řekl a zakryl levou rukou mluvítko, "měl by být... myslím, že je tam jeden nepoužitý v krabičce... ve skříňce nad umyvadlem... měl by tam být jeden nový."

Podívala se na telefon v jeho ruce. Povytáhla obočí. Zase se usmála, zase tajemně. Obrátila se, ukázala koketní zadeček v miniaturních kalhotkách, postála chvilku jako Betty Grableová na slavném plakátě z 2. světové války, pak zase zavřela dveře do koupelny. Báječný pohled, který nabízela, zmizel.

"Eileen?" řekl.

"Ano, ahoj," řekla"

"Máš tam někoho?"
"Nemám," řekl.
"Zdálo se mi, že někoho slyším."
"To je puštěná televize," řekl.
"Mně se zdálo, že někdo říkal tvé jméno."
"Ne, jsem tu sám."
"Budu v každém případě stručná," řekla"
"Karin..."
"Nemusíš být stručná," řekl.
"Karin si mysli, že by bylo dobré, kdybychom se všichni tři..."
"Karin?"
"Lefkowitzová. Můj psychiatr."
"Aha. Už vím. Jak se má?"
"Dobře. Myslí, že bychom se my tři měli brzo sejít a promluvit si o všem, pokusit se..."
"O.K. Kdykoli."
"Tak dobře. Doufala jsem, že budeš... Chodím k ní obyčejně v pondělí a ve středu, hodilo by se...?"
"Kdykoli."
"Tak co například zítra?"
"V kolik?"
"V pět hodin tam mám..."
"Dobře."
"... být, hodilo by se ti to?"
"Ano, v pořádku."
"Víš, kde má ordinaci, že?"
"Ano, vím."
"V centrální budově. Páté poschodí."
"Ano."
"Tak se tam sejdeme zítra v pět."
"Sejdeme," řekl a zaváhal"
"Je to dávno."
"Ano, je. Tak dobrou noc, Berte, já..."
"Třeba mi řekne, co jsem udělal špatně," řekl. Eileen mlčela.
"Protože já si pořád lámu hlavu, co jsem udělal špatně," řekl.

Její signalizátor se ozval. Na okamžik si nemohla vzpomenout, kam ho položila, ale našla ho po zvuku, jako by byla netopýr poletující ve tmě, natáhla se k lampě a rozsvítila - mluvívali spolu telefonem ve tmě, každý ve své posteli - a signalizátor pípal.

"Ty víš, co jsem udělal špatně?" zeptal-se"
"Berte, já musím jít," řekla"
"Moje pípátko..."
"Protože, kdyby mi někdo dovedl říct, co..."
"Berte, vážně, nashle," řekla a zavěsila.

6

Bylo tam plno dětí v plavkách. Požární hydrant dole v ulici byl dosud puštěný, stříkačka rozprašovala kaskády vody a děti, které se v ní ještě před chvílí čvachtaly a běhaly skrz umělý vodopád, se teď přiloudaly tam, kde se odehrávalo skutečné drama. Před domem, kde modrobílé vozy útvaru rychlého nasazení parkovaly až na chodníku, stáli i muži v tričkách a ženy v opalovačkách a všichni většinou v šortkách, a tlačili se za zátarasy postavenými policií. Byla horká letní noc na konci jednoho z nejteplejších dnů toho léta, teplota se v deset hodin večer pořád ještě pohybovala kolem čtyřiceti stupňů. Lidé by byli na ulicích, i kdyby neměli slíbené obrovské a nečekané divadlo.

V městě došlo v prvních šesti měsících roku k dvanácti stům vražd. Dnes večer, tady v přelidněné čtvrti, kterou kdysi obývali téměř výlučně Španělé, ale dnes proměnlivá směsice Španělů, Vietnamců, Korejců, Afghánců a Íránců, seděl čtyřiaosmdesátiletý stařec z portorické Guyany s osmiletou vnučkou narozenou v Americe na kolenou a vyhrožoval, že k stoupajícímu počtu vražd přidá ještě jednu: v pravé ruce měl brokovnici, jejíž hlaveň ležela holčičce na rameni a ústí hlavně jí mířilo do ouška.

Inspektor William Cullen Brady postavil ke dveřím španělsky hovořícího člena svého týmu, ale stařec pronesl až dosud pouze pět slov a to anglicky: "Jděte pryč, nebo ji zabiju." Angličtina s přízvukem, samozřejmě, ale smysl jasný a srozumitelný. Jestli neodejdou od čtyřpatrového domu, kde bydlel se svým synem, snachou a jejich třemi dětmi, vyletí nejmenší z těch tří do povětří až někam nad Karibské moře.

Na chodbě, kterou vyjednávači "uzavřeli" starce s holčičkou, bylo k udušení. Eileen a její kolegové z kursu už věděli, že prvním cílem v takové situaci je izolovat únosce v co nejmenším prostoru, ale ona teď přemýšlela, kdo koho vlastně izoloval. Zdálo se jí, že místo a formu střetu si vybral únosce, a teď už si z nich jen střílí - ne doslova, chraň Bůh! Úzká chodba na čtvrtém poschodí, plná nejrůznějších kuchyňských pachů, hostila teď přinejmenším tři tucty policistů vyššího ranku nepočítaje v to ty, kteří se vecpali na venkovní požární schodiště, nebo ty, kteří se mačkali v přízemním bytě, zabraném policií jako velitelské stanoviště, děkujeme, madam, potvrzení pošleme. Policisti byli i po střechách a spolu s hasiči roztahovali dole sítě pro případ, že by stařec chtěl vyhodit vnučku oknem, v tomhle městě už

nikoho nic nepřekvapilo.

Policista u dveří byl zkušený člen týmu vyjednávačů, normálně pracoval v loupežích. Jmenoval se Emilio Garcia a mluvil plynně španělsky, ale stařec na to nedbal. Stařec trval na angličtině, ještě k tomu dost omezené, a znova a znova opakoval táž slova: "Jděte pryč, nebo ji zabiju." Byla to prekérní situace, zvlášť tady. Byt se nalézal v činžovním domě, kde teprve minulý týden tým protinarkotické brigády zabil při razii čtyři lidi. Tři byli známí dealeři s drogami, ale čtvrtý byl naneštěstí patnáctiletý chlapec, který se v bytě nachomejtl, když tam přinesl bedýnku piva z místního supermarketu.

Chlapec byl černý.

V důsledku toho jeden z předních agitátorů města, člověk posedlý masovými médii, který si nepřál nic jiného, než vidět svou krásnou vizáž na obrazovce, shromáždil obvyklé křiklouny a výtržníky, všichni obklíčili objekt i policejní stanici a řevem protestovali proti surovosti policie a rasismu a nedostatku spravedlnosti a vůle po míru a vykřikovali všechna obvyklá hesla určená k vyvolání ještě většího neklidu, než už existoval ve městě, které se octlo na pokraji otevřeného konfliktu. Kazatel - tak se mu říkalo - tu byl i dnes, měl na sobě červený fez a červenou košili koupenou v Nairobi a rozhalenou až do pasu, takže bylo vidět nápadný zlatý řetěz, na němž visel krucifix. Ten člověk byl koneckonců božím sluhou, i když kázal jen nenávist. Ale nemusel tady být dnes večer a řvát do ochraptění, protože nenávisti tu bylo už tak dost.

Muž v bytě byl Portoričan, tedy člen druhé největší národnostní menšiny ve městě, a kdyby se něco stalo jemu nebo děvčátku, které mu sedělo na klíně, kdyby kdokoli z policistů tady dospěl k nesprávnému závěru, jako to udělali kolegové předtím, zatraceně by si to odskákal. Takže kdokoli, kdo i jen vzdáleně náležel k policii - jako třeba lidi z dopravky v těch hnědých uniformách - chodil kolem budovy po špičkách, Emilio Garcia především, protože se bál, že vinou něčeho, co řekne, se hlavička holčičky rozletí po chodbě ve sprše krve a nevyvinutých kostiček.

"Oigame," řekl Garcia"

"Solo quiero ayudarle."

"Jděte pryč,"_ řekl stařec"

"Nebo ji zabiju."

Dole hovořil Michael Goodman se starcovou snachou, přitažlivou ženou mezi čtyřicítkou a padesátkou v sandálech, modré minisukni a červené volné haleně, která mluvila rychlou angličtinou bez cizího přízvuku. Narodila se tady a vadilo jí, že tchán nezůstal doma, zpochybňovalo to, jak se domnívala, její američanství a zdůrazňovalo, že i ona je jen dalším prototypem přistěhovalce latinského původu. Její manžel byl nejmladší syn, stařec měl čtyři syny a tři dcery, ale ačkoli všichni žili tady v Americe, museli si ho vzít k sobě zrovna oni, když se konečně rozhodl odstěhovat se z ostrova? Na její naléhání musel stařec teď, když byl v Americe a bydlel u ní, mluvit anglicky. Eileen napadlo, jestli neodmítá mluvit s vyjednávačem u dveří právě proto.

Stála s ostatními v kruhu kolem té ženy a Goodmana, právě před dveřmi do bytu, který obsadilo velení. Inspektor Brady tam diskutoval se zástupcem inspektora Di Santisem z útvaru rychlého nasazení. Nikdo si nepřál, aby se situace vymkla z kontroly. Diskutovali o tom, jestli nemají odvolat Garciu od dveří. Mysleli, že španělsky mluvící vyjednávač bude nejlepší, ale teď

"Nevíte, proč to ten děda dělá?" zeptal se Goodman snachy"

"Protože je cvok," řekla.

Jmenovala se Gerry Valdezová a řekla už Goodmanovi, že její muž se jmenuje Joey a tchán Armando. Valdez, pochopitelně. Všichni jsou Valdezové, včetně holčičky na starcově klíně. Pamela Valdezová. A mimochodem, kdy tam vrazí a seberou mu ji?

"Snažíme se promluvit si s vaším tchánem hned, jak to půjde," ujistil ji Goodman.

"Nebavte se s ním a rovnou ho zastřelte!"

"Ale paní Valdezová..."

"Než ublíží mý dcerušce."

"Tomu právě chceme zabránit," řekl Goodman"

"Aby se nikomu nic nestalo."

Upravoval pro ni poučky, které do nich vtloukali posledních šest dní celých dvanáct hodin denně včetně neděle. Nemluvit 0 obklíčení, nemluvit o navázání komunikace, ani je neujišťovat o tom, že se nepoužije násilí, nýbrž mluvit k publiku jako k ignorantům a vysvětlit jim to rychle a jednoduše. Snažíme se s ním domluvit, snažíme se, aby se nikomu nic nestalo.

"Jemu, ani nikomu jinýmu," řekl Goodman pro jistotu, kdyby ta ženská ještě nepochopila, že se tam nikdo nevřítí a nebude pálit na všechny strany jako Rambo.

Marta Halsteadová, ta drobná brunetka s výrazem Mně je všechno putna, si zřejmě přála jít ke dveřím. Dívala se chodbou na Garciu, jak se snaží se starcem vyjednávat, a hnědé oči jí svítily očekáváním. Jestli odvoláte Garciu, vyberte si mě, pošlete tam mě, já to svedu. Snad, myslela si Eileen.

Informovala se na ni u Annie Rawlesové. Annie si ji pamatovala z doby, kdy pracovala v krádežích, popsala ji jako "specialistku", což neznamenalo to, co si Eileen původně myslela. Specialistku na krádeže a s tím spojená napadení, ano? Tak to Annie myslí? Annie vysvětlovala, no to zrovna ne, toho termínu se přece běžně užívá pro - copak Eileen ten výraz nikdy neslyšela? Eileen řekla, že ne, a kulila oči a natahovala uši. Annie vysvětlila, že specialistka je ženská, která... tak říkajíc... no zkrátka, žena, která se vyzná v orálním sexu, hele, nevoď mě za nos, vždyť víš, co je specialistka! I to se podívejme, říkala si Eileen. Marta Halsteadová, specialistka. Přes ty své drsné a nezúčastněné způsoby. Marta Halsteadová má srdce, a má ústa. Člověk žije a učí se, myslela si Eileen, kniha se nikdy nemá posuzovat podle obálky.

Myslela si, že Marta má asi tolik šance dostat se ke dveřím, jako hrát na flétnu v symfonickém orchestru. Pokud se jí

ovšem nepodaří obalamutit řečičkama inspektora nebo dokonce dobráka doktora, co člověk ví? Ale stejně, ani jeden z nich to přece neriskne a nepostaví ke dveřím člověka, který má za sebou jen jednotýdenní kurs, potom, co ty nemehla z protinarkotik oddělali chlapce? Učili je sice, že všechno je čiročirá teorie, dokud se nevyzkouší v praxi, a že nic nemá takovou cenu jako zkušenost na místě, ale každý, kdo má všech pět pohromadě, svěří takovouhle situaci jen zkušenému profesionálovi. Tak se užírej, Marto. Dnešní večer patří specialistům docela jiného druhu.

Z konce chodby jim Garcia dával znamení.

Ruku měl přitom hezky dole, aby si toho stařec v bytě nevšiml, nezjančil se a nezmáčkl kohoutek. Ale znamení bylo zřetelné a naléhavé: Někdo sem pojďte, prosím! Marta si ruky všimla první, protože pozorovala dveře a čekala na svou příležitost.

Řekla Goodmanovi, že ten od dveří něco chce. Goodman se obrátil na Bradyho a inspektor sám se odebral na konec chodby, aby zjistil, co si Garcia přeje. Byl už rozhodnut ho odvolat, jen se musí vyřešit, kým ho nahradí. Znalost španělštiny už nebyla důležitá, děda zřejmě mluví anglicky a jinak mluvit nechce. Byla to tak složitá situace, že Brady uvažoval, zda není tím pravým člověkem on sám. V každém případě se šel podívat, co se tam krucinál děje.

Gerry Valdezová vykládala Goodmanovi a shromážděným kolem, že její tchán je sexuální maniak. Přistihla ho několikrát, jak ohmatává její dcerky, nebo se o to aspoň snaží. Tím to začalo i dneska. Zase ho při tom přistihla a pohrozila mu, že ho posadí na loď a dá odvézt zpátky na ten jeho prašivý ostrov, jestli nepřestane děvčátka obtěžovat, a dědek vytáhl bouchačku ze skříně, kde ji Joey má schovanou, popadl Pamelu, tu nejmladší, osmiletou, a zařval, že ji zabije, jestli je všichni nenechají o samotě.

Goodman si říkal, že tohle opravdu není žádná legrace. Brady se vracel po chodbě s Garciou. Teď nebyl u dveří nikdo. Jen dole ve vstupní hale se motalo moře policajtů v uniformách a čekalo bůhsámví na co.

"Mikeu?" řekl Brady"

"Pojď sem na moment."

Všichni tři vešli do bytu obsazeného velením. Brady za sebou zavřel dveře.

Gerry Valdezová začala vykládat ostatním, že si vlastně nemysli, že děda je sexuální maniak, je .prostě senilní, chápete? Je mu čtyřiaosmdesát a někdy zapomíná, zapomíná, že už není chlapeček, který honí holčičky po pláži, chápete? Je to hrozný a smutný, ale na druhý straně ona přece nemůže připustit, aby obtěžoval její děti, to je přece zneužívání dětí, že je to tak? Eileen řekla, že asi ano.

Byla by ráda věděla, o čem mluví ti tři za zavřenými dveřmi.

*****

Nebýt brokovnice, bylo by to k smíchu. Ten dědek chtěl holku.

"Jak to, holku?" řekl Goodman.

"Řekl mi, že vymění vnučku za holku," řekl Garcia"

"Za holku?"

"Povídal, že když mu pošleme holku, vydá nám vnučku."

"Za holku?" řekl znova Goodman.

To bylo neslýchané. Za celá léta vyjednávání o rukojmí se Goodman jakživ nesetkal s někým, kdo by chtěl holku. Poznal únosce, kteří žádali cigarety nebo pivo nebo letadlo do Miami nebo v jednom případě špagety s červenou omáčkou z krevet, ale ještě nikdy nikdo nechtěl holku. V análech vyjednávání o rukojmí to byla novinka. Čtyřiaosmdesátiletý děda po nich chce holku!

"Jako že chce holku?" zeptal se a vrtěl hlavou, protože tomu pořád ještě nemohl uvěřit.

"Holku," řekl Garcia.

"Řek ti to španělsky nebo anglicky?" zeptal se Brady"

"Španělsky."

"Takže žádná mejlka."

"Žádná mejlka. Chce holku. Una chiquita, řek. Určitě mysli děvku."

"Chce děvku."

"Jo."

"Ten starej kozel chce děvku," řekl Brady"

"Jo."

"Mikeu?" řekl Brady"

"Co tomu říkáš?"

Zdálo se, že Goodman se baví. Ale k smíchu to nebylo"

"Můžeme poslat pro nějakou šlapku," řekl Brady.

"A dvanáct rudejch růží," řekl Goodman, zřejmě se ještě bavil"

"Mikeu," řekl Brady varovně.

"Já jen, že jsem takovou žádost ještě neslyšel," řekl Goodman"

"Tak můžeme mu sehnat nějakou tu štěťuli nebo nemůžem?" zeptal se Brady"

"Vyměnit ji za to dítě?"

"Vyloučeno," řekl Goodman"

"Jiný rukojmí se jim nemůže dát, to je pravidlo a nedá se obejít. Pošleme tam štětku a on ji odpráskne - dovedeš si představit, co s tím udělají masmédia? Minulý týden patnáctiletý kluk, tenhle týden prostitutka."

"Je to tak," řekl Brady ponuře.

Až dosud vyjednával u dveří Garcia a nechtěl nic pokazit, nechtěl, aby ten dědek odpráskl buď vnučku nebo někoho, koho by tam poslali. Garcia byl jen detektiv 2. třídy a nechtěl, aby vina padla na něho. Dělej svou práci a dělej

ji dobře, ale nezapomeň si chránit vlastní kůži, byl už policajtem dost dlouho na to, aby znal tuhle prostou zásadu. Vyčkával tedy, s čím se Brady vytasí. Brady je šéf. Goodman je civilní psychiatr, na něm nezáleží, ale Brady je šarže. Proto Garcia čekal na jeho rozkaz.

"Máme tady venku dvě děvčata," řekl Brady. Mínil tím obě policistky ze svého kursu.

*****

Stařec zřejmě nevěděl, že Marta Halsteadová je specialistka. Vrhl na ni jediný pohled a řekl Garciovi španělsky, že jestli mu neseženou hezčí holku, tak vnučku na místě zastřeli. Dal jim deset minut, aby sehnali hezčí. Nadmíru samolibá Marta měla pocit, že odmítnutí souvisí jen s jejími bílými mokasíny, džíny a tričkem a že stařec očekával někoho, kdo vypadá víc jako kurva. Navrhla, že Eileen - která byla oblečena skoro stejně až na mokasíny - by se hodila líp.

"Tak co tomu říkáš, Burkeová?" zeptal se Brady"

"Prosím?"

"Chceš tam jít nebo ne?"

Už zase volavka, pomyslela si Eileen. Buď mě pošlou na ulici vyfintěnou jako štětku, nebo si mám jít sednout na klín dědkovi tak jak jsem, v tričku a džínech, a rozmluvit mu použití střelné zbraně. Anebo ho zastřelit. Nedala se k týhle branži proto, aby střílela.

"Jestli odevzdá zbraň, tak jdu," řekla.

"Jenže tohle jsme s ním nevyjednali," řekl Brady"

"Co jste vyjednali?"

"On pošle ven holčičku, my mu pošleme děvče."

"A pak co?"

"Pak je dítě v bezpečí," řekl Brady"

"A co já? Já jsem taky v bezpečí?" Brady se na ni podíval.

"Opravdovou prostitutku tam poslat nemůžeme," řekl.

"To chápu. Ptám se jen, jestli to znamená můj život za život dítěte. Nic víc."

"Je na tobě, abys ho uklidnila a brokovnici mu sebrala."

"Jak ho mám uklidnit?" zeptala se Eileen.

"Tyhle situace jsme si přece už procvičili," řekl Brady.

"Ne tak docela. Neprocvičili jsme si situaci, kdy někdo očekává prostitutku a přijde vyjednávač."

"Je to jen variace na klasickou situaci s rukojmím," řekl Brady"

"Já to vidím jinak, pane inspektore. Myslím, že by se mohl pořádně dožrat, až zjistí, že jsem od policie. Mohl by se dokonce rozhodnout, že tu brokovnici použije, když..."

"Není důvod, aby věděl, že jsi od policie," řekl Brady"

"Myslíte? Mám mu tedy lhát? Myslela jsem, že jakmile se nám podaří navázat kontakt, jednáme s nima na rovinu."

"V tomhle případě se můžem trochu odchýlit od pravdy." Goodman se na něho podíval.

"Inspektore," řekl, "pozor, abychom neuvedli policistku Burkeovou ve zmatek..."

"Já ji nechci mást, ani nápad," řekl Brady"

"Ale je tu osmiletá holčička zavřená s potrhlým dědkem, který buď dostane děvku, nebo holčičku odpraví. Tak mu holku dám nebo nedám? Nic jinýho teď není důležitý..."

"Já nejsem děvka," řekla Eileen.

"To vím. Ale jsi policistka, která už předstírala, že je..."

"Ano, to je pravda. Jenže..."

"Jsi ochotna udělat to ještě jednou?" zeptal se Brady rozumně"

"O to totiž jde, Burkeová. Jsi ochotná předstírat, že jsi děvka, abys zachránila život tý holčičky?"

A co můj život, myslela si Eileen.

"Dobře," řekla, "ale jak mu mám podle vás sebrat tu brokovnici? Až už budu v tom bytě a on si uvědomí, že jsem policejní vyjednávač a ne štětka, jak ho přemluvím, aby mi brokovnici vydal?"

"Kolegyně Halsteadová byla ochotná jít do toho bytu za podmínek, který jsme určili," řekl Brady. Přímo jí hodil rukavici"

"Jsi tak dobrá jako Halsteadová, nebo ne? Nebo se bojíš, Burkeová? Byla ochotná to zkusit a vyjednávat s ním z velmi zranitelného postavení. Já samozřejmě chápu všechny rizika, který z toho vyplývají, ty snad mysliš, že je nechápu? Tohle všechno je pro mě stará vesta..."

Stará vesta, myslela si Eileen.

"... a když říkám, že nechci, aby se někomu něco stalo, myslím tím každýho, únosce, rukojmí a samozřejmě i kohokoli z mýho týmu. Nežádám po tobě nic, co bych neudělal sám..."

Tak běž a udělej to, myslela si Eileen.

"... to mi věř. Jde mi o tvou bezpečnost tak, jako by šlo o mou..."

Tak jdi a vlez...

"Ale situace dospěla k bodu, kdy se musíme rozhodnout. Buď dáme dědkovi to, co chce, nebo riskujeme, že zabije to dítě. Dal

nám deset minut a osm už je pryč. Tak co máme podle tebe udělat, Burkeová?"

"Pane inspektore, vy na mně chcete, abych tam šla neozbrojená..."

"Slíbili jsme mu to, slibujeme to přece vždycky. Žádný zbraně, nikomu se nic nestane."

"Ale on má brokovnici."

Má dokonce prvotřídní brokovnici, pane inspektore"

"Únosci mají střelnou zbraň vždycky," řekl Brady"
"Nebo nůž. Nějakou zbraň mají vždycky, to tedy ano."
"Dvouhlavňovou brokovnici, pane inspektore."
"Přesně tak," řekl Brady.
"Musela bych být blázen, nemyslíte?" řekla Eileen.
"To si musíš rozhodnout sama, taková už je naše práce." Brady se podíval na hodinky"
"Tak co řekneš, Burkeová, čas už skoro vypršel. Ano, nebo ne? Věř mi, že ve městě je spousta policistek, které by byly šťastný, kdyby s námi mohly pracovat."
Policistek, myslela si. Troufneš si, Burkeová?
Jsi kurážná ženská, nebo myš? Kecy, myslela si.
"Budeme vyjednávat, než vejdu dovnitř," řekla Brady se na ni podíval.
"Budu u dveří. Ať dědek věří, co chce, ale nikdo nepřekročí práh toho bytu, dokud nám nevydá holčičku i s brokovnicí. Jedině takhle."
Díval se na ni.
Bylo jí jasné, že ať tak či onak, zítra ráno už u téhle práce nebude. Jako Mary Beth Mulhaneyová.
"Jedině tak?" zeptal se Brady. Nebo ji vyhodí rovnou teď.
"Ano, pane inspektore," řekla"
"Jedině tak." Jsi stejný jako ten dědek, myslela si.
"Jestli se tý žabce něco stane.."
" řekl Brady a nechal větu nedokončenou.
*****
Starcovi se rudovláska zamlouvala daleko víc než ta tyčka podobná vyhladovělému psovi. Škoda, že nemluví španělsky, ale ve svým věku nemůže očekávat dokonalost. Stačí, že má oči zelený jako moře a prsa se jí něžně vlní jako pahorky rodný země. Tváře a kořen nosu postříkaný pihama jako zlatým prachem. Broskvička! Má z pekla štěstí.
"Musíme si promluvit," řekla"
"Jmenuju se Eileen."
Dveře bytu č. 41 byly jen pootevřené, držel je řetěz. V úzké štěrbině viděl její obličej a postavu. Věděl, že ona zase vidí brokovnici u vnuččina ouška. Prst měl na kohoutku. V brokovnici byly dvě rány. Jeho syn ji měl v almaře a vždycky nabitou. Jejich čtvrť se zhoršila, co se sem začali stěhovat všichni ti cizinci.
"O čem bysme si povídali?" zeptal se"
"Jak se dostanu k vám," řekla.
Naučili ji, že jim nesmí lhát. Bude se tedy snažit nelhat. Neřekne, že je prostitutka, ale taky neřekne, že není. To je opomenutí, s kterým se její svědomí smíří. Pokud se někomu něco nestane. Pak už by se s tím ovšem nesmířilo nikdy.
"Já k vám nemůžu, dokud máte tu pušku," řekla.
Škvírou mezi dveřmi a futrem viděla, že se chápavé usmál. Vrásčitý stařec s šedobílým strništěm na bradě, ustrašená černooká a černovlasá holčička na jeho klíně, dvouhlavňová brokovnice u její hlavičky. Jestli se tomu děvčátku něco stane...
"Já se bojím jít k vám, dokud máte v ruce tu pušku," řekla Eileen.
"Ano," řekl stařec. Co tím ksakru myslí?
"Ale právě proto tě ke mně poslali, verdad?" řekl"
"Protože mám tuhle brokovnici."
Angličtina se znatelným přízvukem, ale jasná a srozumitelná. A taky dokonale logická. Jediný důvod, proč se podřizovali přáním toho starce, byla jeho zbraň. Kdyby se vzdal zbraně, vzdává se možnosti vyjednávat.
"Vaše vnučka je asi taky pěkně vystrašená," řekla"
"Já mám svou vnučku rád," řekl.
"Ano, ale určitě se bojí vaší pušky."
"Ba ne, je v pořádku. Jsi v pořádku, viď querida?" řekl holčičce a polehtal ji volnou rukou pod bradičkou"
"Vždyť já ji pustím, jen co tu budeš," řekl"
"Tak jsme se dohodli, ne? Ty vejdeš sem ke mně a já ji pustím. Každej šťastnej podle svýho."
"Jen já ne," řekla a usmála se. Věděla, že má hezký úsměv.
"Ale já přeci nechci, abys byla nešťastná," řekl stařec koketně"
"Naopak, udělám co můžu, abys byla šťastná."
"Ale ne s puškou v ruce. Já se zbraní bojím."
"Jen co budeš tady," řekl, "pustím vnučku, ať si jde. Pak můžeme zamknout dveře a já odložím brokovnici."
To určitě, řekla si. Povídali, že mu hráli! "Uvidíš, jak tě udělám šťastnou," řekl. Už to vidím, myslela si.
"Poslouchejte mě," řekla a spiklenecky ztišila hlas"
"Proč nechcete vnučku poslat pryč?"
Nejdřív rukojmí, pak zbraň. Přesně podle předpisu.
"Ty vejdeš, ona odejde," řekl"
"Tak jsme to dohodli."
"Dobře, dohodli, ale oni nevědí, že já se tak bojím zbraní."
"Taková hezká holka jako ty?" řekl opět koketně"
"Bát se takovýhle malinkatý pušky?"
Jemně šťouchl hlavní vnučku do spánku. Děvčátko sebou škublo.

Ať nevystřelí, myslila si Eileen. Pane Bože, prosím tě!
"Když já se doopravdy bojím," řekla"
"Proto si pak promluvíme o pušce, jen co ji pustíte ven. Soukromě. Mezi čtyřma očima."
"Řekni mi, co ještě budeme dělat soukromě?"
"Nejdřív pošlete pryč vnučku," řekla Eileen.
"Ne. Ty pojď sem a pověz mi, co budem dělat, až budem sami."
"Proč nesundáte ze dveří ten řetěz?" řekla.
"Proč bych ho sundával?"
"Abych na vás líp viděla."
"Proč na mě chceš vidět?"
"Takhle se špatně mluví."
"Mně se takhle mluví moc dobře," řekl. Dědku jeden paličatá, myslela si.
"Vy mě nechcete líp vidět?" zeptala se"
"Jo, to by se mi líbilo."
"Tak sundejte ten řetěz," řekla"
"Otevřete ty dveře trochu víc."
"Jsi policajt?" zeptal se. Takhle rovnou.
Co teď?
"Ne, nejsem policajt," řekla.
Pravdoucí pravda. Policajtka, ano. Od policie, ano. Ale ne policajt. To si snad se svědomím vyřídí.
"Protože kdybys náhodou byla policajt," řekl, "tak vnučku zabiju."
To by si se svědomím nevyřídila.
"Ne," řekla znova, "policajt nejsem. Řekl jste, že chcete ženskou..."
"Ano."
"Tak já jsem ženská."
Ve škvíře mezi dveřmi a futrem viděla, jak se zase usmál"
"Pojď sem a ukaž mi, jaká ženská," řekl.
"Abych mohla přijít, musíte sundat ten řetěz."
"A pak přijdeš?"
"Přijdu, když sundáte řetěz ze dveří..." Zaváhala.
"A necháte svou vnučku odejít..." Znova zaváhala.
"A odložíte pušku." Ticho.
"Pak půjdu dovnitř," řekla. Nové ticho.
"Nechceš málo," řekl.
"Ale bude to za něco," řekla a mrkla na něj"
"To doufám," řekl a taky na ni mrkl.
Dvojsmysly létaly v dusném nočním vzduchu jako kopí"
"Rozepni si blůzu," řekl.
"Ne"
"Rozepni si blůzu, ať tě vidím."
"Ne."
"Ukaž mi kozičky."
"Ne," řekla"
"Sundejte řetěz." Ticho.
"Dobrá," řekl.
Čekala. Předklonil se, ale ze židle nevstal, holčičku pořád držel na klíně, brokovnici u její hlavy, prst na spoušti. Naklonil se dopředu, natáhl levou ruku a uvolnil řetěz, až zůstal volně viset. Přemýšlela, jestli má vrazit do dveří a snažit se ho shodit ze židle? Je tak starý, je jak pára nad hrncem! Ale brokovnice je mladá, ta ty věkové rozdíly vyrovnává.
Jemně, jen špičkou nohy pootevřela dveře o kousíček víc. Starce bylo teď dokonale vidět, i stěnu za ním, hluboko vzadu za ním modrou stěnu a modré oči a šedivé vlasy a prošedivělou bradu. Díval se jí přímo do očí a v očekávání se usmíval.
"Ahoj," řekla.
"Jseš ještě hezčí, než jsem si myslel," řekl"
"Děkuju. Pamatujete, na čem jsme se domluvili?"
"Jo, že půjdeš sem ke mně."
"Jen když pustíte dítě a odložíte pušku."
"Já vím."
"Tak ji tedy pustíte? Hned teď?"
"Jak mám vědět...?"
"Máte mý slovo."
"Jak mám vědět, že určitě přijdeš?"
"Řekla jsem, že přijdu. Dala jsem vám svý slovo."
"A jsi ženská, co drží slovo?"
"Snažím se."

Což znamenalo, že poruší své slovo v tom okamžiku, kdy on učiní sebemenší pokus ublížit buď jí, nebo holčičce. Není ozbrojena...

Právě to jim slíbíme. Žádná zbraň, nikomu se nic nestane... ... ale vpravo za zády má policisty. Stačí dát jim znamení a vrhnou se na dveře. Doufala, že stařec neprovede nějakou pošetilost.

"A teď ji hezky pustíte, ano?" řekla.

"Pamelu?" řekl. A pak španělsky"

"Chceš jít ven, querida? Chceš tu nechat dědečka s touhle hodnou tetou?"

Pamela vážně přikývla. Byla tak vystrašená, že nemohla plakat ani cítit úlevu. Věděla, že tohle je dědeček, ale věděla taky, že tamhleto je puška. Srovnat si v hlavě ty dvě věci bylo nad její síly. Přikývla. Ano. Chci jít ven. Prosím tě, dědečku, pusť mě!

"Tak běž," řekl anglicky a podíval se na Eileen, jestli souhlasí. Eileen přisvědčila.

"Pojď sem, kočičko," řekla a rozpřáhla náruč"

"Pojď ven, než si to dědeček rozmysli."

Pamela slezla z jeho klína a rozběhla se ke dveřím. Eileen ji vzala do náručí, otočila se s ní a vložila ji do bezpečných paží policisty z útvaru rychlého nasazení, který ji popadl a pádil s ní po chodbě pryč.

Teď už zbýval jen stařec a jeho brokovnice.

Už není oč vyjednávat. Kdyby ho chtěli oddělat, můžou si posloužit beze strachu, že ohrožují rukojmí. Ale tak se to nehraje. A ona mu dala své slovo.

"Tak a teď odložte pušku," řekla.

Natočil brokovnici směrem ke dveřím. Ležela mu na klíně, prst měl pořád na kohoutku, hlavně mířily na Eileeninu hlavu. Z místa, kde seděl, neviděl na policisty, kteří byli na chodbě po její pravé straně, ale věděl, že se někdo ujal holčičky, věděl, že dítě někomu podala, věděl, že není sama.

"Kdo je to tam s tebou?" zeptal se.

"Policie," řekla"

"Nechtěl byste odložit tu brokovnici, pane Valdezi?"

"Mají ti policajti pistole?"

"Ano."

Pravdu. Říkej mu pravdu.

"Jestli ji odložím, jak vím, že mě nezastřelí?"

"Slibuju vám, že vám neublížíme."

Ujelo jí to. My.

Prozradila, že je od policie. Ale on to nepostřehl. Nebo ano?

"Slibuju vám, že vám žádný z těchhle policajtů neublíží." Opravila se. Nebo to zamlžila. Co z toho? Je mazaný? Modré oči si ji bedlivě prohlížely, pátraly v jejím obličeji. Může jí důvěřovat?

"Jak mám vědět, že mě nezastřelí? Způsobil jsem..."

"Protože já..."

"... všem spoustu potíží," řekl.

"To jste způsobil. Ale já vám slibuju, že po vás nebudou střílet. Nikdo vám nic neudělá, když odložíte tu svou zbraň. Slibuju vám to. Dávám vám své slovo."

"Zapomenou na ty maléry, co jsem jim způsobil?"

To mu slíbit nemohla. Bude obviněn z držení zbraně, brokovnice není flobertka. A sám pánbu ví, z čeho ho ještě obviní. Nedostane se z toho bez úhony, tak to nechodí, tak daleko sliby nesahají. Je to jen senilní děda, pravda, mysli si, že je mu šest let a hraje si pod kokosovýma palmama na pana doktora... ale porušil zákon, vlastně několik zákonů, a ti policisti tady přísahali, že budou dbát na jejich dodržování.

"Pomůžu vám," řekla"

"Vynasnažím se vám pomoct." Mluvila pravdu. Pozorování na psychiatrii, terapie, zkrátka všechno, co k tomu patří.

Ale brokovnice mu pořád ještě ležela na klíně a mířila na ni"

"No tak," řekla"

"Tu pušku odložíme, co říkáte?"

"Řekni jim, že je chci vidět, ty policajty na chodbě."

"Já nemám právo říkat policajtům, co mají dělat."

"Popros je," řekl"

"Poprosit je snad můžeš."

Hraje si s ní snad?

"Chce vidět, kdo tu všechno je," křikla přes chodbu na Bradyho, který stál za čtyřmi policisty z útvaru rychlého nasazení. Všichni měli v rukou pistole, u pasu zbraň, neprůstřelné vesty. Tak co tomu říkáte, pane inspektore, myslela si. Máte chuť se taky namočit?

To jim přece slibujeme. Žádný zbraně, nikomu se nic nestane. Až na to, že teď už je po legraci...

"Ukažte se mu," řekl Brady mužům z útvaru rychlého nasazení.

Valili se chodbou ve svých těžkých vestách a se svými těžkými pistolemi a seřadili se podle stěny za Eileen, aby je stařec viděl"

"Jsou tam ještě další?" zeptal se.

"Jsou, ale ne přímo tady," řekla"

"Po chodbě až dolů."

"Řekni jim, ať odloží zbraně."
"Nemám jim co poroučet," řekla Eileen.
"Tak řekni tomu druhýmu. Tomu, co jsi s ním mluvila." Eileen přisvědčila, otočila se ode dveří a křikla: "Inspektore Brady!"
"Ano?"
"Přeje si, aby odložili zbraň." Ticho.
"Nebo tě zastřelím," řekl stařec.
"Nebo mě zastřeli," zavolala na Bradyho, pak se usmála a řekla starci: "To byste přece neudělal?"
"Udělal," řekl a opětoval její úsměv"
"Mysli to vážně," zavolala do chodby.
Za ní muži z útvaru rychlého nasazení začínali být neklidní. Každý z nich mohl klidně zamířit na toho starýho mizeru, který tam seděl jak na výstavě s brokovnicí na klíně. Jestli všichni odloží zbraň, jak to po nich dědek chce, kdo zaručí, že nezačne pálit na všecky strany? Neprůstřelná vesta je v těchhle situacích šikovná věcička, ale zakrýt si s ní hlavu nejde. Jestli začne střílet z téhle vzdálenosti, není za dveřma bezpečný nikdo. Policisti z útvaru rychlého nasazení doufali, že ta ztřeštěná zrzka a její nadřízený vědí, co dělají"
"Odložte zbraně," zavolal Brady.
"Počkej moment, Bille!" zařval jiný hlas.
Zástupce inspektora John di Santis, který velel útvaru rychlého nasazení, přiběhl z chodby a postavil se za Bradyho. Eileen slyšela, jak se dohadují. Doufala, že stařec nemá tak dobré uši jako ona. Di Santis říkal, že je ochoten přistoupit na to idiotský vyjednávání, ale všechno má svý meze, což znamená, že neníní nechat stát čtyři svý muže u zdi jako před popravčí četou. Brady mu odpovídal hlasem, který Eileen neslyšela. Di Santis si uvědomil situaci a taky snížil hlas, Eileen už neslyšela, co říkají. Jejich šepot se odrážel od zdí chodby. Stařec ji z bytu pozoroval. Najednou jí došlo, že ji opravdu zastřelí, jestli policisti za ní neodloží zbraň.
"Co říkáte, inspektore?" zavolala"
"Tady ten pán začíná být nervózní."
Valdez se usmál. Rozuměl, jak to mysli.
Žertík společný jim oběma. Ten pán začíná být nervózní. Ustřelíš mi hlavu, viď, ty starý blázne? S úsměvem.
"Pane inspektore?"
Šeptání ustalo. Eileen čekala. Někdo, buď ona nebo stařec nebo jeden či několik z těch poldů, kteří stojí za ní, si to v několika příštích vteřinách odskáče, pokud...
"Dobrá, udělejte, co říká inspektor Brady." Di Santis.
Za ní jeden z policistů zamumlal španělsky něco, čemu Eileen nerozuměla, ale stařec se široce usmál. Slyšela, jak těžké zbraně dopadly na podlahu...
"Ty ostatní taky," řekl stařec.
"Chce všechny zbraně," zařvala do chodby"
"Všechny zbraně," houkl Di Santis.
Další mumlání za jejími zády, tentokrát anglicky, tichý protest. Karty byly rozdány úplně jinak, ale stařec měl pořád ještě všechny trumfy. ,
"Tak a teď vy," řekla mu Eileen"
"Ne," řekl"
"Pojď se ke mně."
"Slíbil jste mi," řekla.
"Neslíbil," řekl s úsměvem"
"To ty jsi slibovala." Pravda.
Slibuju, že vás nezastřeli. Nikdo vám nic neudělá...
"Kdybyste odložil tu bouchačku," připomněla mu"
"Ne."
Potřásal hlavou.
"Slíbila jsem, že vám nikdo nic neudělá, když odložíte tu bouchačku," řekla.
"Mně stejně nemůže nikdo nic udělat," řekl a usmíval se"
"Už nikdo nemá zbraň, jen já."
Taky pravda.
"Já jsem si myslela, že vám můžu důvěřovat," řekla, "ale zřejmě nemůžu."
"Můžeš mi důvěřovat," řekl"
"Rozepni si blůzu."
"Ne," řekla.
"Rozepni si tu zatracenou blůzu," zašeptal jeden z policistů naléhavě.
Nevšímala si ho"
"Já jdu teď pryč," řekla starci"
"Vy jste nedodržel slovo a tak jdu. Nemůžu slíbit, co udělají policajti, až tu nebudu."
"Neudělají nic," řekl"
"Já mám pušku."
"Dole jsou další," řekla"
"Už vám nemůžu nic slíbit. Jdu."

"Ne," řekl.

Zaváhala.

"Prosím" ." řekl. Jejich oči se setkaly"

"Slíbilas," řekl.

Věděla, co slíbila. Slíbila, že se nikomu nic nestane. Slíbila, že k němu přijde, když odloží zbraň. Dala mu své slovo. Byla žena, která dodržuje své sliby.

"Položte tu brokovnici," řekla"

"Zabiju tě, když nepřijdeš," řekl"

"Odložte ji."

"Zabiju tě."

"Jenže to bych už nemohla přijít," řekla a stařec vyprskl smíchem, protože mu najednou byla jasná logika celé té absurdní situace. Jestli ji zabije, nemůže přijít, nic jednoduššího. Dala se taky do smíchu. Překvapení policisté za ní se začali taky smát, zpočátku nesměle, a pak trochu hlasitěji. Eileen slyšela, jak vzadu na chodbě někdo šeptá "Oni se smějou!" Někdo jiný zašeptal "Cože?" I to bylo legrační. Policisti v neprůstřelných vestách se rozchechtali jako rytíři, kteří se dovědí, že jejich král je vlastně nahý. Byli bezbranní, zbraně a pouzdra a opasky s náboji měli u nohou na zemi, byli zavření tady v té dusné chodbě, otřásali se smíchy nad tím, jaká by to byla pitomost, kdyby ten dědek rudovlásku skutečně zastřelil a tak jí znemožnil, aby šla k němu. Stařec si myslel totéž. Najednou bylo všechno nesmyslné, napadlo ho, že by mohl brokovnici odložit a mít to za sebou, všechen ten virvár, který tu způsobil, modré oči měl přivřené a slzy smíchu mu tekly po vrásčitém obličeji do ježaté šedivé brady. Vzadu na chodbě se zase ozval udivený šepot"

"Ach propána," řekla rozesmátá Eileen.

"Dios mio," řekl stařec a smál se.

Kdokoli z mužů z útvaru rychlého nasazení ho mohl v tu chvíli zastřelit. Svěsil brokovnici, ležela mu na klíně jako vycházková hůl. Nikoho už neohrožovala. Eileen vkročila opatrně do místnosti a sáhla po ní.

"Ne," vyštěkl stařec a znova ji zdvihl a namířil jí na hlavu"

"Ale dejte pokoj," řekla a zatvářila se jako zklamané dítě. Podíval se na ni. Po tvářích mu ještě tekly slzy, ještě si pamato

val, jak to bylo před chvílí k smíchu"

"Pane Valdezi?" řekla. Nespouštěl z ní oči.

"Prosím vás, dejte mi tu brokovnici!"

Pořád se na ni díval. Jenže teď plakal. Pro smích, který už byl pryč. Pro všechny ty dávné dny na pláži.

"Prosím," řekla.

Pro všechna hezká děvčátka, taky už dávno pryč. Přikývl.

Natáhla k němu ruce dlaněmi vzhůru. Položil jí do nich brokovnici.

Jejich oči se setkaly.

Vešla do pokoje s puškou volně svěšenou po boku a s hlavní mířící k podlaze, sehnula se k tvrdé židli, v které seděl slabý a uplakaný stařeček, políbila ho na neoholenou tvář, zašeptala "Děkuju vám" a zapochybovala, jestli opravdu dodržela to, co mu slíbila.

7

Gloria Sandersová byla celá od krve.

Bylo deset hodin, 25. července ráno, ve Farleyově všeobecné nemocnici. Gloriina bílá uniforma byla zakrvácená, skvrny od krve měla i ve světlých vlasech a na obličeji. Na ambulanci měli ani ne před deseti minutami případ těžkého krvácení a Gloria ještě s dalšími sestrami se snažila krev zastavit. Byla na stole, na posteli, na stěnách, prostě všude, v životě neviděla, že by z někoho takhle stříkala krev.

"Přepadli ho a pobodali," řekla Carellovi a Brownovi"

"Přišel a měl ránu zalepenou. Jak jsme mu to odtrhly, začala krev stříkat."

Umírá touhou po cigaretě řekla jim, ale kouřit je proti nemocničním předpisům, jenže lidi, co ty předpisy vymysleli, nikdy nepracovali na ambulanci, ani neviděli najednou tolik krve, jako tu bylo dneska ráno. Nebo včera to dítě, co spadlo do kolejiště podzemní dráhy a vagón mu uříznul obě nohy právě nad kolenama. Zázrak, že ti dva ještě žijou. A ona si nesmí dát ani jednoho mizerného šluka.

*****

Záliba Arthura Schumachera v blondýnkách sahala zřejmě do dávných dob. Oči jeho někdejší ženy byly kobaltově modré, výstředně žluté vlasy dělaly nezakrytou reklamu svému umělému původu. Štíhlá a skoro 170 cm vysoká Gloria se nápadně podobala své dceři, té, kterou už poznali, ale zdála se o něco tvrdší. Já dobře vím, jak to na světě chodí, říkal její obličej i její postava, celý její postoj. Život mi provedl horší věci, než je zakrvácení od nějakého přepadeného chudáka, říkaly její oči.

"Co ode mne chcete?" zeptala se a znělo to bojovně, s otevřenou vyzývavostí. Všechno jsem viděla a všechno znám, tak si dejte pozor, hoši, než se nadějete, dokážu vás kopnout do slabin. Modré oči si je obezřetně prohlížely. Blond vlasy, zářící jako naleštěná mosaz a krátce a úhledně ostříhané, jí dodávaly přísného a odmítavého vzhledu. To nebyly medově zlaté vlasy, jaké měla její dcera Lois, kdyby se k vám tahle žena blížila v noci, viděli byste ji už zdálky. Připomínala Carellovi iluzí zbavené správkyně věznic, které v životě poznal. Co ode mne chcete?

"Paní Sandersová," řekl, "chtěli bychom..."

"Slečno Sandersová," opravila ho"

"Promiňte," řekl Carella.

"Mm," řekla.

Znělo to jako nesouhlasné zabručení.
"Byli jsme dneska dopoledne u vaší dcery na Rodman Street..."
Oči zpozorněly.
"Na adrese, kterou máme," řekl Brown.
"... a domovník nám řekl, že ji už několik dní neviděl."
"Betsy," řekla a krátce přikývla.
"Ano."
"To mě nepřekvapuje. Betsy přichází a odchází, jak ji napadne."
"Moc rádi bychom s ní mluvili," řekl Carella"
"Proč?"
Naklonila se v kožené židli kupředu. Stěny místnosti byly natřeny bíle. Neměla možnost se umýt, než si s nimi přišla promluvit, na žlutých vlasech měla malé stříkance krve. Krev na uniformě. Krev i na bílých střevících, jak si Brown všiml. Snažil se představit si toho krvácejícího člověka. Většina krvácejících lidí, které viděl, byla už mrtvá.
"Zjistili jsme, že s vaším bývalým manželem nevycházela," řekl Carella.
"A co má být?" řekla Gloria"
"Já taky ne."
Opět výzva. Proto jste přišli? Protože já jsem nevycházela s manželem, který zemřel, když dostal čtyři kulky do hlavy? "Je to pravda, že?" řekl Carella"
"Že vaše dcera s ním..."
"Betsy ho nezabila," řekla Gloria krátce.
"To taky nikdo neříká," opáčil Carella.
"Že ne?" řekla a ušklíbla se"
"Tady na ambulanci máme policajty ve dne v noci," řekla"
"Uniformovaný, v civilu, všechny druhy. Neexistuje na světě policajt, který se nejdřív neobrátí na rodinu, když se něco děje. Slyším obvyklý otázky, vždycky chtějí vědět, kdo byl s kým zadobře a kdo ne. Chlapa střelí někdo do břicha a oni se ptají, jak vycházel se ženou. Takže mi nelžete, buďte tak hodný. Neříkejte mi, že nejsme v podezření. Víte dobře, že jsme."
"Koho myslíte tím my, paní Sandersová?"
"Myslím Betsy a sebe a dokonce snad i Lois, co já vím."
"Proč si to myslíte?"
"Já si to nemyslím, myslíte si to vy."
"Proč bychom si to měli myslet my?"
"Podívejte se, vážený, nehrajme si na schovávanou! Před chvilinkou jste mi řekl, že jste zjistil, že Betsy nebyla zadobře s otcem. Co to znamená? Jste snad sociální pracovník, který je chce usmířit? Ne, jste policajt, že mám pravdu? Detektiv, který vyšetřuje vraždu. Arthura někdo zabil a jeho dcera s ním nevycházela. Takže ji najděme a zeptejme se jí, kde byla minulý pátek večer, nebo sobotu večer, prostě kdy to bylo. Nevím a je mi to jedno. Nehrajme si na nic, buďte tak laskavi, jsem na takový zábavičky příliš unavená."
"Dobře, nebudeme si na nic hrát," řekl Carella. Začínal jí přicházet na chuť"
"Kde je vaše dcera? V neděli byla na otcově pohřbu a teď je pryč. Kde?"
"Nevím. Už jsem vám to řekla. Jednou je tady a podruhý jinde."
"Kde tady a kde jinde?" zeptal se Brown. Jemu se nehbila ani trochu. Měl ve škole takovou učitelku. Tloukla ho přes prsty pravítkem.
"Teď máme léto. Hipíci se v létě toulají. Rozlízají se po celé zeměkouli jako kobylky. Betsy je devětatřicet a je hippie. Máme červenec. Může být kdekoli."
"Například kde?" zeptal se Brown.
"Jak to mám ksakru vědět? Vy jste policajt, najděte si ji."
"Slečno Sandersová," řekl Carella, "nebudeme si na nic hrát, ano? Buďte tak laskavá, jsem na takový zábavičky příliš unavený. Vaše dcera ho nenáviděla a nenáviděla jeho psa a teď jsou oba..."
"Kdo to říká?"
"Co?"
"Že nenáviděla toho psa?"
"Lois. Vaše dcera Lois. Proč? Copak to není pravda, že Betsy toho psa nenáviděla?"
"Řekla bych, že ano, nenáviděla ho."
"Tak oč tady jde?"
"Chtěla jsem prostě vědět, kdo vám to řekl. Myslela jsem si, že to mohla být ona." To slovo div nezavrčela.
"Kdo ona?" zeptal se Brown.
"Vy jste s ní ještě nemluvili? S tou jeho exkluzívní kysličníkovou blondýnou?"
Jedna za osmnáct, druhá bez dvou za dvacet, napadlo Carellu"
"Myslíte paní Schumacherovou?" zeptal se.
"Paní Schumacherovou, to se ví," řekla a horní ret se jí při tom jméně pohrdavě zkřivil. Na okamžik zrudla, jako by potlačovala hněv, a pak řekla: "Myslela jsem, že to máte od ní, že Betsy nenáviděla to pitomý. psisko."
"Co si vy myslíte o tom pitomým psisku?" zeptal se Carella"
"Neměla jsem tu čest," řekla Gloria"
"A myslela jsem, že si nebudeme na nic hrát."

"Nebudeme."

"Fajn. Koukněte se, já vám to usnadním, chcete? Nenáviděla jsem Arthura za to, co mi provedl, ale nezabila jsem ho. Betsy ho nenáviděla ze stejných důvodů, ale určitě ho taky nezabila. Vím, že si zjistíte, jak je to s poslední vůli, a tak vám řeknu rovnou, že jsem nedala souhlas k rozvodu, dokud jsem si nebyla jistá, že obě moje dcery dostanou padesát procent jeho majetku. To je pětadvacet procent pro každou a v Arthurově případě fůra prachů."

"Kolik?"

"Přesný číslo nevím. Moře. Ale vím, že ani jedna má dcera ho nezabila pro peníze. Anebo pro něco jinýho."

Oba detektivové si mysleli, že jedinými dvěma důvody pro vraždu jsou buď láska, nebo peníze. Wíienávist je obrácená strana lásky.

"A co vy?" zeptal se Brown"

"Jste jmenována v závěti?"

"Ne."

"Věděla byste, kdyby nynější paní Schumacherová..."

"Nemám ponětí. Proč se nezeptáte jí? Nebo ještě líp, zeptejte se Arthurova milovanýho společníka Lou Loeba. Ten určitě ví všechno do posledního puntíku."

"Abychom se vrátili k vaší dceři," řekl Brown"

"K Betsy. Mluvila jste s ní v neděli po pohřbu?".

"Ne"

"Kdy jste s ní mluvila naposled?"

"Myslim, že den potom, co ho zabili."

"To by bylo v sobotu," řekl Carella.

"Pravděpodobně. Ukazovali to v televizi, psaly o tom všechny noviny. Betsy mi zavolala a ptala se, co si o tom myslim."

"Co jste jí řekla?"

"Řekla jsem jí, že dobrý konec napraví všechno špatný."

"Jak se na to dívala ona?"

"Tak i tak. Chtěla vědět, jestli má jít na pohřeb. Řekla jsem jí, ať se zachová, jak myslí."

"Zřejmě se rozhodla jít."

"Zřejmě. Ale když jsme spolu mluvily, nebyla si jistá."

"Nezmínila se, kde byla tu noc předtím?" zeptal se Carella"

"Na nic si nehrajem," připomněla mu Gloria.

Usmál se.

"A co Lois?" zeptal se"

"Taky vás zavolala?"

"Ano. Je to přece jen otřesný, když je člověk zastřelen zrovna před svým bytem. Jenže v tomhle městě je to už pomalu normální, že?"

"V každým velkým městě," řekl Brown náhle v defenzívě"

"Ne tolik jako tady," řekla Gloria.

"Ale ano, tolik jako tady," řekl.

"Kdy vás Lois zavolala?" zeptal se Carella"

"V sobotu ráno."

"Chtěla mluvit o otci?"

"Ovšem."

"Co jste si myslela o tom, že se s ním pořád stýká?"

"Nelíbilo se mi to, ale to neznamená, že jsem ho zabila."

"Jak se vám zdála? Když volala."

"Zdála?"

"Plakala, nebo se zdálo, že..."

"Ne, ale..."

"... se ovládá?"

"Ano." "

"Co říkala?"

"Říkala, že se o tom právě dočetla v novinách. Překvapilo ji, že její macecha" - vyslovila to rozzlobeně - " jí to nezavolala, byla přesvědčena, že už musí o všem vědět."

"Vy paní Schumacherovou nemáte moc ráda, viďte?"

"Nesnáším ji. Ukradla mi manžela. Zničila mi manželství i život."

Carella přisvědčil.

"Ale nezabila jsem ho," řekla.

"Tak vám nebude vadit, když se vás zeptám, kde jste byla v pátek večer?" řekl a usmál se.

"Už si zase hrajeme," řekla a úsměv neopětovala"

"Byla jsem doma. Koukala jsem na televizi."

"Byl s váma někdo?"

"Ne, byla jsem sama," řekla"

"Jsem šedesátiletá rozvedená vdova, zahořklá, nepříjemná ženská, kterou nikdo nikam moc nezve. Za to může

Arthur. Nikdy jsem mu to neodpustila a jsem ráda, že je mrtev. Ale nezabila jsem ho."
"Na co jste se koukala?" zeptal se Brown"
"Na baseball."
"Kdo hrál?"
"Yankeeové a Minnesotská dvojčata."
"Kde?"
"V Minnesotě."
"Kdo vyhrál?"
"Dvojčata. Dvě ku jedný. Pak jsem se dívala na zprávy a po nich jsem šla spát."
"A pořád ještě nemáte tušení, kde bychom našli Betsy?" řekl Carella.
"Ani nejmenší."
"Řekla byste nám, kdybyste to věděla?"
"Samozřejmě."
"Tak to bude asi všechno," řekl"
"Děkujeme vám mockrát, paní Sandersová, že jste nám věnovala tolik času."
"Já vás vyprovodím," řekla a těžce a unaveně vstala"
"Dám si venku čouda," dodala polohlasem. A důvěrně na ně mrkla.
*****

Potíž s jménem jako Sonny je v tom, že si v něm očividně libuje spousta zločinců. Ani Bent, ani Wade tento jev tak docela nechápali. Jako kluci, kteří vyrostli ve vnitřním městě, znali hezkou řádku černých kluků jménem Sonny, ale až dodneška si neuvědomili, jak je ta přezdívka oblíbená. A taky si neuvědomili, že jeho obliba překročila etnické a rasové překážky a získala si v nekalých kruzích oblibu, která se podobá epidemii.

Bent a Wade hledali černého Sonnyho. Tím se jejich práce ještě zkomplikovala.

Protože zatímco počítač vyplivl spoustu Sonnyů, kteří byli původně Seymoury nebo Stanislawy nebo Sándory, ukázalo se, že černoši a lidé italského původu dávají přednost Sonnymu před příjmeními jako Seward nebo Simmons nebo Salvatore či Silvano.

Detektivové pátrali dále po černém Sonnym, který mohl, ale taky nemusel mít v rejstříku ozbrojenou loupež. Tím se stala jejich práce ještě obtížnější, protože počítač natiskl seznam sedmatřiceti černých Sonnyů, kteří v posledních třech letech spáchali loupež jen v tomhle městě. Čistě pro zajímavost - jen šest z těchto Sonnyů mělo tetování, což je mnohem nižší procento než u ostatní ozbrojené a loupeživé populace, ať už černé, bílé nebo jiné. Bent a Wade se už neobtěžovali celostátním hledáním, protože to by mohli sedět u počítače celý den.

Osm ze sedmatřiceti ozbrojených zlodějů jménem Sonny byli muži, kteří se narodili v těch dvou letech, kdy šampiónem v těžké váze byl Sonny Liston, pokládaný za člověka hodného napodobení. Bylo jim všem teď přes dvacet a Wade a Bent se pídili po černém Sonnym, kterému by podle popisu mělo být právě něco přes dvacet. Věděli, že pro většinu bělochů jsou si všichni černoši podobní. V tom je právě ta potíž, když chcete na bělochovi, aby identifikoval z fotografie černocha - obzvláště z policejní fotografie, o které se věru nedá říct, že by to byl zrovna umělecký portrét. Dominik Assanti, se v tom nelišil od žádného jiného bělocha, kterého kdy poznali. Pro Dominika byli k rozeznání jen dva černoši: Eddie Murphy a Bill Cosby. Všichni ostatní, včetně Morgana Freemana a Dannyho Glovera, vypadali stejně. Assantimu se zdáli pravděpodobně stejní i Bent a Wade.

Nejdřív mu ukázali těch osm fotografií jednu po druhé"
"Poznáváš někoho z nich?" zeptali se.
Assanti nepoznal na fotografiích nikoho.
U jednoho řekl, že by ho nechtěl potkat večer v tmavé uličce. Wade a Bent souhlasili.

Pak položili ty fotografie vedle sebe na stůl, všech osm, a požádali ho, aby vybral tři chlapíky jménem Sonny a nejvíc podobné Sonnymu, který běžel kolem něho s pistolí v ruce ten večer, kdy byl zavražděn pan Carella.

Assanti řekl, že žádný z nich nevypadá jako ten člověk, kterého viděl.
"Určitě?" zeptal se Bent.
"Na beton," řekl Assanti"
"Ten, co jsem ho viděl, měl na tváři jizvu."
"Aha," řekl Bent.

A tak zas zpátky k počítači, tentokrát s novou informací. Protože si uvědomovali, jak je obtížné uhádnout věk člověka, který se řítí kolem s pistolí v ruce a ta pistole je daleko nápadnější než jeho věk, nechali věk plavat. Protože si dále uvědomili, že přepadení pekařství nemusí mít nic společného s historií takových přepadení, nevšímali si ani tohoto aspektu a soustředili se na celoměstské pátrání po černochovi odsouzeném za krádež v posledních pěti letech, stačí, jmenuje-li se Sonny a má na obličeji jizvu. Ukázalo se, že jich je čtyřiašedesát. Ani je to nepřekvapilo.

Žádný černoch totiž nemohl vyrůst ve vnitřním městě a neutržit jednoho krásného dne takovou či onakou jizvu. A protože koloidní jizvy se roztáhnou a rozšíří mimo původní ránu a jsou častější u černé pleti než u bílé, byly tyto jizvy velmi nápadné. Jizva po noži nad Wadeovým levým okem byla koloidní. Řekli mu, že by se to dalo odstranit ozařováním a chirurgickým zákrokem a injekcemi steroidu, ale rozhodl se chodit do konce života s jizvou. Při práci mu to ostatně nevadilo.

Měli teď pro Assantiho čtyřiašedesát nových fotografií. Prohlížel
si je dlouho a pozorně. Poctivě se snažil být jim nápomocný, ale velmi ho omezoval fakt, že byl běloch. Nakonec to vzdal.

Bent a Wade se znova vydali do ulic.

Když v tu středu odpoledne deset minut po páté přišel Kling do kanceláře, Eileen už tam byla. Omluvil se za zpoždění a přijal židli, kterou mu Karin Lefkowitzová nabídla. Dalo mu práci nedívat se na Eileen. Byla oblečena nedbale - když se to tak vezme, skoro nepořádně - do vybledlé džínové sukně a bavlněného svetru, který se jí hodil k očím, ale vypadala svěže a byla krásná a zářila štěstím. Karin mu vysvětlila, že právě mluvily o Eileenině prvním úspěchu jako vyjednávače. Včera večer...

"Tak skvělý úspěch to nebyl, ale propadák taky ne," řekla Eileen rychle.

"Spíš padák, viď" řekla Karin a usmála se"

"Padáky ani padavky nemám ráda," řekla Eileen.

Obě dvě se usmívaly. Kling si najednou připadal jako cizinec ve vlastní zemi. Nevěděl, v jakém smyslu se tu mluví o propadácích, padácích a padavkách - kdo je tady padavka, z letadla Eileen neskáče, a proč by měla dostat vyhazov? Ale Karin zřejmě věděla, oč jde, a ta důvěrnost obou žen ho trochu znervózňovala.

"Tak," řekla Karin"

"Jsem ráda, že jste přišel."

Ale co se stalo včera večer? Copak mu to neřeknou? "Já jsem moc rád, že jsem tady," řekl a usmál se.

"Já vám řeknu, kam až jsme se dostaly," řekla Karin"

"Dál nám třeba pomůžete."

"Moc rád," řekl a uvědomil si, že se opakuje, nebo skoro, a najednou si připadal hloupě"

"Jestli můžu," vykoktal. Pomoct jim s čím?

Karin mu řekla, kam až se dostaly.

Zopakovala mu celou tu zmatenou historii předdušičkové noci. Došlo k ní vloni, ale jemu se zdálo, že už uplynulo století od chvíle, kdy strčil nos do něčeho, co opravdu nebylo jeho parketou, takže Eileen přišla o svou ochranu jeho vinou a dostala se do neobyčejně nebezpečné a zranitelné situace s člověkem, který byl několikanásobný vrah.

"Od té doby," vysvětlila Karin, "vám Eileen vyčítá, že..."

"No, víte, ja..." začal Kling, "jsem se jen pokoušel..."

"To vím," řekla Eileen.

"Chci říct, že jsem se absolutně nechtěl vecpat mezi tebe a tvou ochranu. Znám Annii Rawlesovou," řekl a obrátil se ke Karin, " je to výborná policistka. Kdežto ten druhý..."

"Shanahan," řekla Eileen.

"Shanahan," řekl a vděčně na ni kývl, "toho jsem neznal..."

"Mike Shanahan."

"A proto došlo k tý skrumáži. Já neznal jeho, on neznal mě..."

"Já vím," řekla Eileen.

"Chci říct, že bych si byl radši usek pravou ruku, než abych tě dostal do situace, že jsi najednou stála sama proti zabijákovi." V místnosti nastalo ticho.

"Já myslim, že tohle Eileen ví," řekla Karin"

"Doufám," řekl Kling.

"Ví taky... viď, že víš, Eileen?... že jste sice vinen tím, že přišla o své ochránce..."

"Už jsem vám vysvětloval..."

"... ale nemůžete za to, že musela zabít Bobbyho Wilsona."

"A... kdo říká, že za to můžu?"

"Eileen si to myslela."

"Opravdu sis to myslela?" řekl a obrátil se k ní"

"Ano, myslela."

"Že já jsem... Jak sis to mohla myslet? Ten chlap se na tebe přece hnal..."

"Já vím."

"... s nožem..."

"Já vím."

"Tak jak jsem s tím moh mít já něco společnýho? Přece každý... každý policajt..."

"Ano, Berte, já už to vím."

"Ježíši, to mě opravdu ani nenapadlo, že bys mi tohle mohla vyčítat, Eileen!"

"Je to složitější," řekla.

"To samozřejmě vím. Ale nemůžeš mi vyčítat..."

"Souvisí to i s tím znásilněním."

"Aha, tak tohle," řekl. Eileen se na něj podívala.

"Berte.."

" řekla"

"Neodbývej to takhle."

"Já to neodbývám, Eileen, to přece víš."

"Já ti jen říkám, abys byl tak laskav a neodbýval to."

Měl pocit, že dostal poliček. Podíval se na ni úplně vyveden z míry.

"Vyprosila bych si to tvé Aha, tak tohle," řekla"

"Znásilnění je znásilnění."

"Eileen, já jsem to tak nemyslel. Chtěl jsem říct..." Zarazil se a potřásl hlavou.

"Ano, co jste chtěl říct, pane Klingu?" zeptala se Karin"

"Nevadí, nechme to."
"Ne, myslim, že by nám to mohlo pomoct."
"Pomoct komu?" zeptal se"
"Chcete pomoct taky mně, anebo mi vyčtete všechno, co se stalo od toho znásilnění? Anebo dokonce i to znásilnění, kdo to ksakru může vědět, vyčítáte mi kde co, tak proč taky ne znásilnění?"
"Nikdo neříká, že můžeš za to znásilnění," řekla Eileen"
"Tak to ti děkuju."
"Ale ano, já si myslim, že jsi měl co dělat s tím..."
"No ne, poslyš..."
"... vším, co se stalo po znásilnění, to ano."
"Dobrá, mojí vinou jsi ztratila své ochránce, přiznávám. Neměl jsem tam co pohledávat, měl jsem to přenechat jim. Ale jestli myslíš, že je to zločin století..."
"Ještě jsi nepřestal," řekla Eileen"
"S čím, pro Ježíše Krista?"
"On si to ani neuvědomuje," obrátila se ke Karin.
"Co si neuvědomuju? Co chceš, abych řek? Že já jsem zabil toho kurev..."
Odmlčel se.
"Ano?" řekla Karin.
"Já jsem Bobbyho Wilsona nezabil," řekl"
"Ale jestli se budete cítit líp, když si budete myslet, že za to můžu já, tak jsem ochoten to vzít na sebe. Co tomu říkáte?"
"Jak jste ho chtěl nazvat?" Kling zaváhal.
"No tak," řekla Karin"
"Kurevník," řekl"
"Proč jste to nedořekl?"
"Protože vás neznám tak dobře, abych si dovolil užívat před váma takový slova."
Eileen se dala do smíchu.
"Co je tady k smíchu?" zeptal se.
"Přede mnou jsi to slovo taky nikdy nepoužil," řekla"
"Zřejmě je to můj další hřích," řekl, "dávat si pozor na jazyk ve společnosti dámy."
"Kdyby ses tak slyšel," řekla Eileen se smíchem.
"Opravdu nevím, co je na tom tak legračního," řekl a už zase začínal být dopálený"
"Vy víte, co jsem řekl legračního?" zeptal se Karin.
"Proč jste šel tehdy večer ke kanálu?" zeptala se Karin"
"Už jsem vám to řek."
"Neřek," řekla Eileen.
"Šel jsem tam, protože jsem si myslel, že Annie a Shanahan na to nestačí."
"Ne," řekla Eileen"
"Tak proč bych..."
"Myslel sis, že já na to nestačím." Podíval se na ni.
"Přesně tak," řekla.
"Ne. Nechtěl jsem, aby tvý bezpečí záviselo na dvou lidech..."
"Nechtěls, aby mý bezpečí záviselo na mně."
"Eileen, žádný policajt nevěří ani sám sobě, když je v situaci..."
"To vím."
"Proto má za sebou ochránce."
"Ano, ano...
"Čím víc ochránců, tím líp."
"Ale ty jsi nevěřil mně, Berte. Už od toho znásilnění..."
"Prokristapána, už jsme zase u toho znásilnění! Od toho znásilnění, od toho znásilnění..."
"Hergot sakra, Berte, ano!"
"Hergot sakra, ne! Ty budeš mluvit o důvěře! Tak dobrá, kdo nedůvěřoval komu? Nemám rád, když mě někdo obviňuje z něčeho, co jsem..."
"Já tě obviňuju z toho, že jsi mi přestal věřit."
"Ne. Tobě vadí, že jsem tě chtěl chránit."
"Já jsem tvou ochranu nepotřebovala. Já jsem potřebovala, abys mě chápal."
"Prosím tě, Eileen! Kdybych byl ještě chápavější, než jsem, mohl jsem kandidovat na faráře!"
"Co tím myslíš?"
"Buď tak hodná a domysli si to sama!"
"Ne, co tím myslíš?"
"Dobrá. Tak kdo mně nedovolil, abych se ho dotkl po tom znásilnění?"
"Aha, tak už zase jde o tohle?"
"Ano, zase asi o tohle. Já jsem tě neznásilnil, Eileen, ani jsem se na tebe nevrh s nožem, a jestli ty sis mě v myšlenkách popletla s jedním z těchhle dvou... prosím, když chceš, kurevníků... tak já ti opravdu nemůžu pomoct."

"Nikdo se tě o pomoc neprosil."
"Já myslel, že jsem tady, abych..."
"Nikdo se tě o pomoc neprosil."
"Ona říkala, že bych snad..."
"Jdi si s tou svou pomocí někam."
"Prosím, dobrá, asi jsem špatně rozuměl."
"A aby nám aspoň jedna věc byla jasná," řekla Eileen"
"Já jsem se neprosila o to, abych se stala obětí."
"Já taky né," řekl.
Podívala se na něho.
"Jediný rozdíl je v tom, že já jsem si na tom nezaložil kariéru," řekl.
"Je mi lito," řekla Karin, "ale musíme končit."
*****

Dům, v kterém teď bydlel Tommy, byl vzdálen necelou míli od kostela, který Carella navštěvoval, když se přestěhovali do Riverheadu. Kostel Matky sedmibolestné se jmenoval. Přestal chodit na mše, když mu bylo patnáct nebo šestnáct, už si ani nevzpomíná, protože jeden farář mu tenkrát řekl něco hloupého, ale nezabránilo mu to v účasti na pátečních tanečních večírcích v suterénu kostela. Když na to teď vzpomínal, zdálo se mu, že většina jeho milostného života se odehrávala na večírcích v suterénu kostela. Věděl Bůh vůbec,-co se děje na tanečním parketu? Všechna ta upachtěná pubertální aktivita - věděl Bůh, co se tam děje? A jestli ano, proč na ně neseslal hromy a blesky nebo něco?

A jestli si Bůh něčeho nevšiml, jestli měl něco na práci jinde, například morové rány nebo podobně, jak to, že ani faráři neviděli to horečné a pokradmé miliskování, všechno to tajné osahávání prsou a zadečků, ty zakrývané pokusy o milování v polotmě? Jak to, že kněz tam stál a blahosklonně pozoroval své ovečky, zatímco se oni v pomalém tanci dopracovávali orgasmu? Mohl přece aspoň podezírat, že nikdo tiše neodříkává pětkrát Zdrávas? Otec Giacomello se jmenoval. Mladý kněz. Vždycky usměvavý. To ten starší vyčinil Carellovi za to, že přišel ke zpovědi, zrovna když on má nejvíc práce.

Dnes tu stál bez úsměvu a pozoroval přes ulici garáž ve stínu stromů, čekal, až Tommy vyjde ven, jestli vůbec ven půjde. Angela řekla Carellovi, že její manžel má nějakou čúzu. Dobře, prosím, jestli má milenku, tak se na ni teď podívá, teď nebo jindy, to je jedno. Tommy byl vystrčen z rodinného hnízdečka, proč by tedy nehledal útěchu a potěšení teď nebo jindy? Jestli ta milenka vůbec existuje.

Čekal ve tmě. Hraje si na policajta s vlastním švagrem! Někde kvetly růže, v tichém nočním vzduchu cítil jejich vůni. Chodívali spolu domů z těch pátečních večírků a růže kvetly v něžné letní noci, on a jeho sestra, když už byla dost stará, chodili spolu domů a povídali si, povídali si o všem na světě. Tenkrát mu byla bližší než kdokoli jiný, bylo to tak, určitě, ale stejně se mu příčilo, když chodila na večírky s ním, protože se mu zdálo, že omezuje jeho sexuální svobodu. Jak mohl ohmatávat Margii Gannonovou a tisknout se na ni, když jeho vlastní sestra tančila s někým pár kroků od něho? A taky, jak měl dohlížet na sestru a ujistit se, že ji neobtěžuje nějaký sexuální maniak, když sám měl plné ruce práce s obtěžováním Margie Gannonové? Někdy to byl opravdu problém. Dospívání je složitá záležitost.

Vzpomněl si, jak hovořival o věcech s otcem. O tolika věcech.

Pamatuje si, jak jednou řekl otci - byli pozdě v noci sami v pekárně plné vůně dobrot, které se pekly v peci: chleba a koláčů a dortů a koblih a rohlíčků, co bude živ, nezapomene, jak to všechno vonělo - pamatuje si, jak otci líčil, že nejdelší vzdálenost jeho života je, když se pustí přes parket, aby požádal o tanec nějakou dívku, jakoukoli dívku, hezkou nebo ošklivou, prostě jde přes parket k místu, kde sedí ona. To je ta nejdelší vzdálenost na světě.

"Je to jako mučení," řekl"
"Víš, mám pocit, že musím ujít kilometry po poušti."
"Já vím."
"Po horkým písku, chápeš?"
"To víš, že chápu."
"K místu, kde sedí, tati. A natáhnu ruku a řeknu Smím prosit, nebo Nechtěla byste si zatančit nebo tak něco, stojím tam, všichni na mě koukají, všichni vědí, že v příštích deseti vteřinách ona řekne Koukej zmizet, padavko..."
"To snad ne," řekl otec.
"Někdy, tati, jo, opravdu. Třeba ne zrovna tyhle slova, ale člověk ví, že řekne Promiňte, jsem unavená nebo Tenhle tanec už mám zadaný, prostě něco řeknou, ale vždycky to znamená Koukej zmizet, padavko. A potom, tati, pak musíš jít zpátky tam, odkud jsi přišel, jenže teď už každej ví, že tě odmítla..."
"To je hrůza," řekl otec a potřásl hlavou.
"... a cesta zpátky je ještě delší než cesta tam, poušť je už dlouhá sto kilometrů a slunce praží a z tebe je mrtvola, než dojdeš do stínu, a všichni se ti smějou..."
"Učiněná hrůza," řekl otec a dal se do smíchu.
"Copak ony to nevědí?" řekl Carella"
"Táto, ony si to neuvědomujou?"
"Nevědí to," řekl otec a zavrtěl hlavou"
"Všechny jsou krasavice, i ty nejošklivější."

Na druhé straně ulice se něco dělo. Dveře místnosti nad garáží se otevřely, na plochu před nimi se rozlil obdélník světla. Tommy. Sáhl za sebe a zhasl světlo v bytě. Už svítila jen venkovní žárovka nade dveřmi. Zamkl je a sešel ze schodů. Byl v džínech a pruhované polokošili. Šel s hlavou skloněnou, díval se na schody. Carella zalezl hlouběji do

stínu.

Existuje nějaká ta čúza nebo ne?

Ponechal mu slušný náskok a pak ho začal sledovat. Ne tak blízko, aby si ho Tommy všiml, ale ne tak daleko, aby ho ztratil. Sleduju vlastního švagra, pomyslel si a zavrtěl nad tím hlavou.

Jednou mluvili s otcem o věrnosti. Nebo spíš on poslouchal, jak o ní mluví otec, poslouchal bedlivě každé slovo, protože tehdy byl už dost starý na to, aby pochopil, že otec zná z vlastní zkušenosti totéž, co on, a že o tom dokáže mluvit, aniž ze sebe dělá velemudrce. Aniž vystupuje jako otec. Mluvil prostě jako muž, kterého máme rádi. Jako přítel. Pravděpodobně nejlepší přítel, kterého Carella měl nebo bude mít.

Bylo to těsně předtím, než se oženil s Teddy. Týden před svatbou. Byli s otcem v pekárně - všechny důležité rozhovory se vždycky odehrávaly někdo blízko pecí, od nichž vanula vůně dopékajícího se chleba, a Carella prožíval cosi, co by se dalo nazvat předsvatební panikou, takže nahlas uvažoval, jestli se má nebo nemá zavázat k něčemu, co může být, no, řekněme, příliš omezující. Svazující, jestli chápeš, jak to myslím, táto?

Byl to asi podobný pocit, který měl, když s ním Angela začala chodit na ty páteční večírky: že totiž někdo vnikl do jeho hájemství, někdo ohrožuje jeho teritorium. Nikdy neřekl otci, jak se na parketu tiskl na Margii Gannonovou, nebo že mu sestřina přítomnost trochu vadila. Taky se nezmínil, kam to později dotáhl: totiž tak daleko, že to s Margií dělal na zadním sedadle rodinného dodge doopravdy, ale tušil, že otec to všechno ví. Ví a chápe, že jeho syn vedl značně aktivní sexuální život s nejrůznějšími ženami, dokud se neseznámil s Teddy Franklinovou, ženou, kterou si teď měl vzít, ženou, které hodlal věnovat zbytek svého života. Byl na vahách a otec to věděl.

Nikdy v životě nepodepsal smlouvu na auto nebo na byt, nebo na cokoli, a teď se chystal podepsat smlouvu, která má platit celý život. Nikdy nepřísahal na nic veřejně, s výjimkou policejní přísahy, že bude dodržovat a hájit zákony města, státu a národa, ale teď měl odpříséhnout před svými i jejími příbuznými a přáteli, že ji bude milovat a ctít a všechny tyhle řečičky... dokud je Bůh nerozdělí. Bylo to o strach. Až se člověk otřásl hrůzou.

"Máš ji rád?" zeptal se otec.

"Mám, tati," řekl"

"Mám ji strašně rád."

"Tak se nemáš čeho bát. Já ti něco řeknu, Steve. Muž uvažuje o tom, že si najde jinou jedině tenkrát, když už nemá rád tu, kterou má. Myslíš, že k tomu dojde? Bojíš se, že přijde doba, kdy už nebudeš mít Teddy rád?"

"Jak to můžu vědět, tatínku?"

"Můžeš to vědět. Cítíš to v krvi a kostech. Můžeš vědět, jestli budeš milovat tuhle ženu až do smrti a nikdy nechtít jinou. A jestli to nevíš teď... tak si ji neber."

"Dneska není zítra," řekl.

"Ale ano, dneska je zítra. Dneska znamená vždycky," řekl otec. V pekárně bylo ticho.

"Poslouchej mě," řekl otec"

"Poslouchám, tatínku."

Otec mu položil ruce na ramena. Velké zamoučněné ruce. Podíval se Carellovi do očí.

"Jak by ti bylo, kdyby na ni někdo sáhnul?" zeptal se"

"Zabil bych ho," odpověděl Carella.

"Ano," řekl otec a přikývl"

"Nemusíš se ničeho bát. Ožeň se s ní. Měj ji rád. Zůstaň u ní a jen u ní. Nebo tě přerazím," řekl a usmál se.

A teď, po všech těch letech, sledoval Carella manžela své sestry, protože tu byla možnost, že nastal čas, kdy Tommy přestal svou ženu milovat. Takový čas může asi nastat každému. Nemyslel si, že nastane i jemu, ale napadlo ho, jestli proto, že opravdu miluje Teddy tak horoucně, nebo pro otcův slib, že ho přerazí. Když Tommy zahnul kolem rohu, zrychlil krok a ve tmě se usmál.

Sledoval Tommyho už skoro kilometr, přibližně deset bloků, okolí se měnilo z přísně obchodního v čistě obytné, objevily se koleje nadzemní dráhy, krámy byly v tu rozmařilou letní neděli ještě otevřené, červenec se ještě honosil svým žárem, ulice byly plné mužů a žen - to chce Tommy sednout na vlak? Míří snad k nástupišti na příští...?

Ne, přešel kolem schodů vedoucích na nástupiště a ke kolejím, kráčel rozhodně jako člověk, který ví, kam jde, člověk, který zná svůj cíl. Bylo něco po deváté, dosavadní zdráhavé šero najednou pohaslo, bezměsíčná obloha byla černá, jediné světlo přicházelo z obchodů a pouličních svítilen a zelených a červených světel semaforů na kolejích nad hlavou a dole v ulicích. Tommy kráčel hezky rychle, chvílemi se díval na hodinky a šel pořád dál až k Bradon Street, tam zahnul doleva k cihlové budově knihovny, kde Carella jako kluk stával na jižní straně ulice, teď ponořené do tmy.

Na ulici docela blízko knihovny parkoval vůz. Tommy šel rovnou k němu.

Otevřel. dvířka, přičemž se rozsvítilo světlo, které zhaslo, jakmile dvířka přibouchl. Zazářily přední reflektory. Carella uskočil před jejich blesknutím. Řidič nastartoval a auto se rozjelo. Carella se schoval hlouběji do stínu, když se blížilo k jeho rohu. Byla to červená Honda Acord.

Za volantem seděla žena.

8

"Chtěl vás vyhodit," řekl Goodman"

"Přemluvil jsem ho, aby si vás nechal třicet dní na zkoušku."

"Vyhodit mě?" řekla Eileen"

"Ale proč?"

Obědvali spolu v rybárně nedaleko kriminální ústředny. Zvláštní služby byly v devátém poschodí, Goodmanova kancelář na třetím. Po ruce. Ale ona až do té chvíle věřila, že ji pozval, aby jí poblahopřál.

"Musí se mu rozumět," řekl Goodman"

"Já mu rozumím až moc dobře."

"No, to ano," řekl.

Ohromně se jí líbilo, jak muži odbývají.záležitosti, které jsou pro ženy nesmírně důležité. Včera Bert s tím svým Aha, tak tohle, v souvislosti s něčím, co bylo jejím nejtraumatičtějším životním zážitkem, a teď Goodman se svým No, to ano, když věděl, že má na mysli Bradyho neskrývané sexistické stanovisko.

"On prostě zbožňuje šaška našeho kursu," řekla, " taky..."

"Musíte přiznat, že Masserato je opravdu legrační chlapík."

"A co Pellegrino? Nebo Riley? Ti tak moc k smíchu nejsou a Brady se k nim chová jako k znova nalezeným bratrům. Má ve svým týmu dvě ženský jen proto..."

"Mějte uznání tam, kde je zasloužené, Eileen. Tak za prvé, ženy přibral do týmu on."

"Ráda bych věděla, proč."

"Určitě ne proto, že je sexista."

"Tak co znamenalo to vaše No, to ano?"

"Já myslel, že to víte."

"Ne, Mikeu, bohužel nevím."

Poprvé mu řekla Mikeu, uvědomila si, že až dosud mu neříkala nijak, ani pane doktore, ani Michaeli, a už vůbec ne Mikeu. A prosím. Najednou Mikeu.

"Vsadila bych se, že v životě nedůvěřoval žádný ženský."

"Prohrála byste."

"Vážně?"

"Umírám hlady," řekl a najednou se na ni podíval zpod brýlí, vytáhl obočí a podobal se malému hladovému uličníkovi"

"Vy ne?"

"Docela bych jedla," řekla"

"Tak dobrá, objednejme si..."

Oba si objednali dušeného kraba. Eileen k tomu vařené brambory, on smažené. Eileen chtěla salát s rokfórem, on s italským smetanovým sýrem. Saláty dostali nejdřív. Jedl jako vlk. Bylo skoro k smíchu dívat se na něho. Ani stopy po slušném chování. Prostě se ládoval. Říkala si, že třeba pochází z velké rodiny"

"Tak mi to povězte," řekla.

"Přišel o jednu," řekl Goodman"

"Nerozumím."

"Vyjednávačku. Ženu."

"Ne, doopravdy?"

"Někdy hned na začátku. Byla to první žena, kterou vzal do týmu."

"Děláte si legraci."

"Vůbec ne. Je to už dávno, vy jste asi vůbec ještě nebyla u policie. Jmenovala se Julie Gunnisonová, pracovala v krádežích aut, výborná policistka, detektiv 2. třídy. Bylo léto, jako teď. Poprvé ji dali ke dveřím. V bytě žena s třema dětma, najednou jí přeskočilo, a než přišla policie, vyhodila jedno dítě z okna a vyhrožovala, že vyhodí i ty zbývající dvě, jestli necouvnou. Postavili ke dveřím Julii, když šlo o ženu. Tenkrát platila teorie, že ženská se spíš svěří ženské, dneska už víme, že to vždycky nemusí platit. Ale tenkrát se na to věřilo. Vyjednávání s únosci byla novinka. Když byla únoscem žena, vyjednávala s ní taky žena."

"Co se stalo?" zeptala se Eileen.

"Kdo má ty opečený?" zeptala se servírka"

"Já."

Servírka před ně položila jídlo"

"Něco k pití?" zeptala se"

"Eileen, víno? Pivo?"

"Jsem ve službě," řekla"

"Dobrá. Kolu? Pepsi?"

"Kolu."

"Já si dám pivo. Heinekena," řekl Goodman.

"Jednu kolu, jedno pivko," řekla servírka a uspěchaně odešla.

"Poslouchám," řekla Eileen.

"Julie byla u těch dveří šest hodin v jednom kuse a počínala si v tý příšerný situaci jako provazolezec. Ta ženská uvnitř popadla každých pět minut jedno dítě, letěla s ním k oknu a držela ho nad ulicí nohama vzhůru, za kotníky, houpala jím a ječela, že to udělá, jestli policajti neodtáhnou. Ulice plná policajtů a hasičů, nikdo neví, kam skočit se záchrannou sítí, kam ta ženská hodí rozhoupaný dítě. A Julie u dveří jí to pokaždé rozmluví, říká, že všichni chtějí pomoct jí, pomoct dětem, pomoct jeden druhému, pojďte ven a promluvíme si o tom. Ta ženská měla v ruce sekáček na maso, manžel byl řezník. Tomu dítěti, který vyhodila z okna, než přišla policie, usekla obě ručičky v zápěstí."

"Proboha," řekla Eileen.

"Pivo a kola," řekla servírka, postavila před ně sklenice a zase pospíchala pryč.

"Přesto," řekl Goodman, "si Julie myslela, že se jí začíná dařit. V poslední hodině - bylo už osm večer a ona byla u dveří od dvou odpoledne - poslali pro pizzu a pro sodovku. Ta ženská sice chtěla pivo, ale jak víte, alkohol jim nedáváme nikdy..." Eilenn přikývla.

"... a ona už se najedla a nakrmila děti, chtělo se jí klábosit a tu poslední hodinu se aspoň nesnažila vyhodit někoho z okna. Julie jí tedy začala povídat o svých dětech, jako to udělala Mary Beth minulý týden v tom krámě s prádlem, a tak si hezky povídají, Julie si sundá kabátek a ohmatá se, aby ji přesvědčila, že není ozbrojená... vidíš, žádná zbraň? Nikomu se nic nestane, jak jsem řekla. A pak to riskne a řekne tý ženský, ať pustí ven jedno dítě, nikdo jí neublíží, dětí musí být ospalé, máme tady na chodbě postýlku, proč bys nepustila ven aspoň jedno? A ta ženská povídá, ať jí znova ukáže, že není ozbrojená, Julie jí ukáže, že není, což byla pravda, a ta ženská řekne O.K" já ti pošlu jedno dítě, otevře dveře a praští Julii do hlavy sekáčkem na maso."

"Kriste pane!" řekla Eileen.

"Ano. Takže policajti se vrhli dovnitř a tu ženskou odpráskli. A to je konec téhle historie. Až na to, že Bradyho si pozvali na koberec a šéfstvo si přálo vědět, co se tam dělo, jedno dítě mrtvý, ženská mrtvá, policistka mrtvá, jak jste to tam, chlapi nešťastný, zpackali? Když už tam po příchodu policie byla jedna mrtvola, měli jste okamžitě vylomit dveře. Brady vysvětloval, že v týmu se takhle nepracuje. To, co se stalo před příchodem policie, není důležité, pro ně je to nedotčený terén, jejich povinností je, aby se nikomu nestalo nic po jejich příchodu. Což muselo být velkým šéfům k smíchu, protože ono se stalo, byli tam tři mrtví. A televize na koni.

Televizáci se dožrali, protože Brady je nechtěl pustit k tý obklíčený ženský - to ostatně platí pořád, žádná televizní kamera. Tak začali mudrovat o správnosti celého programu. Skoro ho zlikvidovali. Všechna práce, kterou Mc Cleary vynaložil, aby se s tím vůbec začalo, všechen pokrok, ke kterému došlo od tý doby, co se toho ujmul Brady, jako by nebyly. Tisk se pustil i do něho. Ony totiž všechny noviny podporovaly primátora, který ve volbách prohrál, nový primátor jmenoval i novýho šéfa kriminálky a ten to teď slíznul za Bradyho. Černý Petr zůstal samozřejmě Bradymu, protože to byl jeho program, on byl velitelem týmu. Byl z toho hrozný poprask, to mi věřte."

Goodman se při řeči neopomněl věnovat svému humrovi. Delikátně ho rozebíral pomocí klíštěk, prstů a vidličky, namáčel šťavnaté masíčko do tučné omáčky, žvýkal, strčil si do úst brambůrku, pak se vrátil k humrovi, pustil se do klepet, loknul si piva, dal si další brambůrku, živil se a vykládal.

"Brady si to samozřejmě vyčítal, je už takový. Vzal si do hlavy, že Julii dostatečně nepřipravil... což nebylo pravda, od tý doby víme, že v kursu se dá naučit jen něco. A vůbec, Julie byla skvělý vyjednávač a měla obrovský zkušenosti. Jednala naprosto správně. Měla ale smůlu, padla na ženskou, která by se byla zjančila za každých okolností."

Goodman se odmlčel. Eileen se dívala, jak se cpe zbytkem humra. Pořádný doušek piva a další brambůrka.

"Velká rodina?" zeptala se"

"Jen ty tři děti," řekl.

"Já myslela vás?"

"Ne, já... proč?"

"Podle toho, jak se živíte."

"Aha. Ne. Já takhle jím odjakživa," řekl a pokrčil rameny"

"Snadno vyhládnu."

"To vidím."

"Ano," řekl, pokrčil zase rameny a vypil zbytek piva"

"Trvalo mu dlouho, než se z toho dostal," řekl"

"Nějakou dobu nebral vůbec žádný ženy. Pak si tam vzal Georgii... myslím, že ji neznáte... a Mary Beth. Nevím, proč ji propustil, měl jsem dojem, že pracuje dobře. Třeba zase začal pociťovat bezmoc. Jedna žena u dveří, jedna uvnitř, nejistá situace. Třeba nechce Mary Beth, protože má strach, že by se jí něco stalo."

"Mikeu... Zas použila to jméno, začala si na ně zvykat.

"... ať to obracíte, jak chcete, je to sexistický přístup. Vyhodil taky nějaký muže?"

"Jednoho. Ale ten měl problémy s alkoholem."

"Tak vidíte."

"Nejsem si jist, že je to tak jednoduchý."

"Myslíte, že mě vyhodí?"

"Nevím."

"No... měl včera pocit, že jsem v nebezpečí?"

"Vy jste byla v nebezpečí. Neměl vás dávat ke dveřím. Byl jsem proti tomu, jestli chcete vědět. Aby tam poslal vás nebo Martu!"

"Proč?"

"Příliš brzo. Ještě nemáte ten postřeh, ještě to dost neumíte."

"Ale povedlo se."

"Naštěstí. Mimochodem, nemyslím, že by Marta byla uspěla. Ještě dobře, že ji ten dědek nechtěl."

"Z jakýho důvodu?"

"Je příliš dychtivá, příliš útočná. Mám ostatně pochybnosti, jestli z ní někdy bude dobrý vyjednávač."

"Řekl jste to Bradymu?"

"Řekl."

"A co já? Myslíte, že já budu dobrá?"

"Vy už jste moc dobrá. Párkrát jste reagovala nešikovně, ale byla to strašně těžká situace. Já rád nazývám věci pravými jmény, Eileen. Policejní vyjednávač je policejní vyjednávač a nikdy to nesmí zapírat, ať má únosce jakýkoli požadavky. Předstírat, že jste prostitutka..." Potřásl hlavou"

"Řekl jsem Bradymu, že se mi ten nápad nelíbí. Když na něm trval, řekl jsem mu, že bysme měli zavolat Georgii, přivést ji. Když se musí únosci lhát, chce to zkušenýho vyjednávače, jinak to neprojde. Mimochodem, Georgia už

dostávala podobný úkoly, taky dělala volavku. Překvapuje mě, že ji neznáte."
"Jak se jmenuje příjmením?"
"Mobryová. M-o-b-r-y-o-v-á. Georgia Mobryová."
"Nic mi to neříká."
"Pracuje většinou v protinarkotickým týmu."
"Ne."
"V každém případě by to byla včera svedla. Potíž je v tom, že má dovolenou... Ale... jak říkáte... vyšlo to."
"Naštěstí. Jak říkáte vy."
"No... ale...
"Měla jsem štěstí, co?"
"Myslim, že by to bylo šlo i bez toho lhaní. Neměli jsme mu lhát. Kdyby na to přišel..."
"Snažila jsem se odpovídat dvojsmyslně. Jestli se to tak dá říct."
"Dá, samozřejmě. Ale zůstává faktem, že jsme vás vydávali za prostitutku. A kdyby byl přišel na to, že ho podvádíme..." Goodman znalecky pokýval hlavou"
"V tom bytě byla malá holčička. A brokovnice." _
"Proč se toho Brady odvážil?"
"Jako pokud jde o vás? Nebo toho podvodu?"
"Obojího."
"Vás tam poslal, protože ten děda nechtěl Martu. Brady dával přednost jí, ji tam chtěl poslat první. A toho podvodu? Nevím. Asi si myslel, že se to povede. A kdyby to dítěti zachránilo život..."
"Zachránilo mu ho to."
"Jak se ukázalo."
"Tak proč mě chce vyhodit?"
"Já opravdu dost dobře nevím, jak ten jeho mozek pracuje. Známe se už deset let..."
"Tak dlouho?"
"Ano. Proč?"
"Vypadáte mladší"
"Je mi osmatřicet."
"Přesto vypadáte mladší. Proč by mě vyhazoval?"
"Nevím. Moc mě to překvapilo. Nejdřív dal přednost Martě před vámi, pak souhlasil s vaší podmínkou, pokud jde o vyjednávání u dveří. Pak dostanete ven dědu i dítě, aniž se někomu něco stalo, a on se rozhodne, že vás v týmu nechce. Mešuge. Rozumíte jidiš?"
"Vím, co znamená mešuge. A myslim, že vím taky, proč mě chce vyhodit."
"Proč?"
"Protože jsem si nepočínala tak, jak si on usmyslel."
"Věděl, že si nebudete počínat, jak on chce, už když jste mu řekla, že nikdo nepůjde dovnitř, dokud děda nepustí dítě a neodloží pušku. To nebyl Bradyho způsob řešení, to byl váš způsob. On by byl vyměnil dítě za vás, dítě ven, vy dovnitř."
"To je právě to, co já jsem..."
"Nechápete podstatu věci. Kdyby vás chtěl vyhodit, protože jste se nepodřídila jeho představám, tak proč to neudělal rovnou tam? Když jste ho odmítla poslechnout."
"Já nevím. Proč?"
"Třeba si uvědomil, že máte pravdu. Ale potom, když už bylo po všem, vás musel vyhodit, aby ukázal, že tady poroučí on."
"Ale on mě nevyhodil."
"Jenom protože jsem mu to rozmluvil."
"Jak jste to dokázal?"
"Řekl jsem mu, že jste nebojácná a poctivá a sympatická a chytrá a že se z vás pravděpodobně vyklube nejlepší vyjednávač, kterého tým kdy měl, ať muže nebo ženu."
"Nebojácná, myslíte? Kdybyste tak věděl..."
"Nebojácná," řekl"
"A všechno to ostatní taky."
"A proto mi dal třicetidenní zkušební lhůtu?"
"No, já jsem mu taky řekl, že jste krásná."
"To snad ne," řekla.
"Na mou duši," řekl"
"Chcete jít večer do kina?" Podívala se na něj.
"Co tomu říkáte?"
"Co hrajou?" zeptala se.
*****
Louis Loeb řekl Carellovi do telefonu, že poslední vůle jeho partnera se už projednává, a on nemá čas ani chuť ji do detailu probírat s detektivem, který vyšetřuje vraždu, a už vůbec ne potom, co porušili občanská práva vdovy po panu Schumacherovi, za takový čin on, pan Loeb, nikoli tedy pan Schumacher, dosud marně čeká omluvu. Carella řekl Děkuju, pane Loebe, a zavěsil.

Ve dvě hodiny téhož odpoledne potom, co strávili půldruhé hodiny studiem poslední vůle u soudu, který se v tomto městě nazývá soudem pro věci nesporné, ale v mnoha jiných městech soudem pro věci pozůstalostní, jeli on a Brown do města na Jefferson Avenue a zaparkovali auto mezi starožitnictvími, butyky, salóny krásy a uměleckými galeriemi. Mezi dvěma takovými galeriemi se krčil krám nazvaný B a W: Naši malí kamarádi. Paní, které obchod patřil, se jmenovala Paulina Weedová. Černého novofoundlandského retrivera prodala Margaret Schumacherové jako dárek pro manžela při příležitosti prvního výročí jejich sňatku právě ona - a teď měla podle poslední vůle Arthura Schumachera zdědit deset tisíc dolarů.

Paní Weedová zkoprněla.

Byla světlovlasá a krásná, podle Carellova odhadu asi třicetiletá, štíhlá a vysoká v černém baletním trikotu, černých lodičkách a modré haleně, která se jí hodila k očím. Nejdřív přijala novinu nedůvěřivě a ptala se, jestli si z ní dělají legraci, ale když se podívala na modrozlaté lakované odznaky, které jí ještě jednou ukázali, přitiskla si ruku na ústa, vybuchla smíchem a potřásala hlavou. Budilo to dojem upřímného překvapení a radosti.

"Nemůžu tomu věřit," řekl, "to není možné."

"Neměla jste o tom ani tušení?"

"Ani v nejmenším." řekla"

"Je to naprosté a nepředstavitelné překvapení! Deset tisíc dolarů, to je jmění! Vždyť jsem ho skoro neznala! Víte určitě, že to není omyl?"

Ujistili ji, že není.

Ukázali jí odstavec poslední vůle, který si opsali.

Jako uznání za vynikající lékařské služby, které Veterinární nemocnice v Isole, Derwood Street 781, prokazovala mému milovanému novofoundlandskému retriverovi Amosovi, odkazuji dr. Robertu Martinovi Osgoodovi částku 10.000 (slovy deset tisíc) dolarů na podporu jeho práce se zvířaty. Jako podobné uznání za vynikající rady a konzultace ohledně péče o výše zmíněného Amose okazuji paní Paulině Byerlyové-Weedové, majitelce obchodu Naši malí kamarádi na adrese Jefferson Avenue 602, Isola, částku 10.000 (slovy deset tisíc) dolarů. Vzhledem k tomu, že jsem už dříve zajistil Amosův pohřeb, hrob a péči o něj na správě Hřbitova pro naše domácí přátele v Holybrooku a v krematoriu na adrese Liberty Road 4712 v Pinesdaleu, žádám svou ženu Margaret, pokud mě přežije, a svou dceru Lois Steinovou, přežije-li moji ženu, aby se u hřbitovní správy a krematoria postaraly o splnění toho, k čemu se tyto instituce zavázaly.

Pokud jde o zbytek mého majetku...

"To je neskutečné," řekla"

"Vážně, nevím, co bych na to řekla. Neviděla jsem ho... panebože, musí to být šest nebo sedm měsíců, co se tu zastavil naposledy. Prostě k nevíře! Promiňte, ale já se pořád ještě nemůžu vzpamatovat."

"Jaké rady a konzultace jste mu poskytovala?" zeptal se Carella"

"Týkaly se psa?"

"Ano, když sem přišel poprvé... ne, to už musí být nejmíň rok! Poslyšte, víte určitě, že to není vtip? Já jsem přece nic neudělala, jen jsem prodala psa jeho ženě."

"Pamatujete se na toho psa?"

"Amose? Ovšem, bylo to rozkošné štěně. Novofoundlandští psi jsou ti nejhodnější psi na světě. Mám jich tu pár, pojďte se podívat." Vedla je skrz obchod, kolem klecí se štěňaty a koťaty, kolem zavěšených klecí s pestře zbarvenými ptáky a akvárií s tropickými rybičkami a dalších klecí s křečky, kteří donekonečna šlapali na svých kolech. Páchlo tu peří a vznášela se téměř nepolapitelná vůně čehosi, co mohlo být kočičími čuránkami nebo právě narozenými mláďaty. Štěňata novofoundlandského retrivera byla v kleci v zadní části místnosti. Byla dvě, když se k nim Paulina blížila, koukala na ni s očekáváním a... no ano, vesele.

"Ahoj, škvrňata," řekla, "tady jsou dva pánové, kteří mi dneska přinesli moc dobrou zprávu."

Strčila do klece prst a poškrabala po hlavě nejdřív jedno štěně a pak druhé a dovolila jim, aby jí cumlali a olizovali prst. Štěňata se ještě honila po kleci, když odvedla detektivy zpátky do obchodu a vysvětlovala jim, že se nerada vzdaluje od pokladny, když je v obchodě sama... však oni nejlíp vědí, jak to v tomhle městě chodí.

"Takže když přišel poprvé.."

" řekl Carella.

"Přišel vlastně pro obojek proti blechám. Chtěl vědět, jak starý musí být pes, než se mu navlékne ten obojek. To už měl psa pojmenovaného, v telefonu mu říkal Amos, vlastně docela roztomilé jméno..."

Brown se zamračil.

"... a Amos prý tohle a Amos ono, a já jsem mu řekla, že jestli hodlá vzít psa na pláž - měli vilu na pláži, pán a paní Schumacherovi - nebo kamkoli, kde je rostlinstvo a tedy taky blechy a klíšťata, tak mu musí dát obojek hned, Amosovi byly už tři měsíce. Tak přišel nějak ještě v tom týdnu a já jsem mu prodala obojek určený speciálně štěňatům, ony jsou obojky různé síly, víte, tohle byl štěněčí obojek Zodiac. Já se pořád ještě nemůžu vzpamatovat, promiňte," řekla a potřásla hlavou, "už když vám o tom vyprávím, vždyť jsem toho člověka sotva znala!"

"A říkáte, že sem chodil často?"

"Asi tak jednou měsíčně, za šest týdnů, tak nějak. Někdy šel prostě kolem... tady v okolí jsou báječné obchody, víte... a zastavil se a koupil Amosovi nějakou maličkost, koženou kost nebo nějakou hračku, máme pořád nové zásilky hraček, a povídali jsme si o něm, jak Amos dělá tohle nebo onohle..."

"V poslední vůli říká, že jste mu poskytovala rady a konzultace..."

"Konzultace se tomu snad ani nedá říct. Ale rady, to ano, aspoň myslím. Totiž ano, radila jsem mu ze zkušenosti, co má dělat, aby se pes cítil dobře, nejen pes, jakékoli zvíře. Zvířata jsou jako lidi, víte. Jsou to individua, s každým musíte

zacházet jinak. Někdy dokonce přivedl Amose a já se na něj podívala a řekla mu, že je hodný pejsek, a tak. Jednou si vzpomínám... není to vlastně žádná zásluha, protože zvěrolékař by na to byl určitě taky přišel při příští návštěvě. Ale hladila jsem Amose po hlavě a on funěl, jazyk mu visel z huby, víte, a díval se na mě a já jsem se mu, ani nevím proč, do té huby podívala, asi jsem chtěla vidět, jaké má zuby, na zubech a dásních nejlíp poznáte, jestli je pes zdravý nebo ne. A viděla jsem - nejdřív jsem ani nepoznala, co to je - viděla jsem takový jako hrbol, který se mu táhl přes horní patro. Tak jsem tam sáhla a ona to byla... nebudete tomu věřit... ukousl kus větvičky a ona se mu v hubě vzpříčila, v místech, kde ji zuby ukously, a zapíchla se mu do horního patra a vězela tam, opřená o zuby. Já jsem tu větvičku vytrhla - představte si, ten pes ani nekrvácel! Zůstala mi prostě v ruce a ten chudák se na mě díval, jako kdyby se chtěl postavit na zadní a vlepit mi hubičku! Dovedete si představit, jak ho to muselo bolet? Když ji tam měl zapíchnutou? Jako když člověka bolí ve dne v noci zub, jen si to představte! Chudinka pes! Ale zase... za tohle deset tisíc dolarů? Nic, co jsem udělala, nemá přece cenu deseti tisíc dolarů!"

"Pan Schumacher si zřejmě myslel, že ano," řekl Carella.

"Ale vy jste nevěděla, že vás jmenuje ve svý poslední vůli?" zeptal se Brown.

"Panebože, ne! Počkejte, až to řeknu máti! Raní ji mrtvice!"

"Nikdy se vám o tom nezmínil?"

"Nikdy."

"Ani když se tu občas zastavil?"

"Nikdy."

"Kdy že to bylo naposledy?" zeptal se Brown.

"Kdy tu jako byl? V lednu? V únoru? Přinejmenším takhle dávno. Já tomu pořád nevěřím!"

"A co jeho paní? Přišla někdy do krámu?"

"Co koupila psa, tak ne."

"Od té doby jste s ní už nemluvila?"

"Ne."

"Ani ji neviděla?"

"Absolutně ne. Podívejte se na mě, celá se třesu. Já se snad zblázním!"

Brown si říkal, jaká škoda, že on nemá někoho, kdo by mu odkázal deset tisíc.

*****

Arthur Schumacher toho psa opravdu miloval.

Nemohl sice vědět, že zemřou společně, když to do nich někdo vztekle napálí, ale přesto učinil ve své poslední vůli opatření, aby "výše zmíněný Amos byl pohřben a o jeho hrob bylo trvale pečováno", nádavkem k deseti tisícům dolarů, které odkázal jak dr. Martinu Osgoodovi, tak slečně Paulině Weedové za různé úsluhy a služby, za které jim vděčil.

Svůj ostatní rozsáhlý movitý, nemovitý a bankovní majetek věnoval, určil a odkázal své ženě Margaret Schumacherové - padesát procent, dceři Lois Steinové - dvacet pět procent, a dceři Betsy Schumacherové - také dvacet pět procent. Detektivové pořád ještě neznali celkový objem majetku, ale podle Glorie Sandersové, jeho uražené "slaměné vdovy", nebyl malý.

Poslední vůle se nezmiňovala o Susan Brauerové.

Ale vedle bezpečnostní schránky, kterou měl Schumacher v centru města ve Spořitelní Unii nedaleko své kanceláře, existoval také běžný účet na jeho jméno. Když prostudovali příslušné papíry - museli si k tomu nejdřív opatřit soudní povolení - ukázalo se, že z toho účtu vybíral začátkem každého měsíce pět tisíc dolarů, teď už bylo téměř mimo vši pochybnost, že tyto peníze se pak stěhovaly na Susanino soukromé konto. Nevysvětlený zůstával jen původ oněch dvanácti tisíc dolarů, které našli v kazetě v její ložnici. Dával jí Schumacher ještě nějaké peníze navíc? A jestli ano, odkud je bral?

Třeba je kradl, naznačila Teddy.

Carella se na ni podíval a přemýšlel, jak je možné, že tak šlechetný a bezelstný člověk jako ona dokáže připisovat lidským tvorům tak nekalé machinace.

U své firmy, ukazovala. Nebo z konta své ženy, jestli má nějaké.

"Nemyslím, že je krad," řekl Carella. Mluvil a současně ukazoval.

Kde se ty peníze tedy vzaly?

"Třeba měl ještě další konta," řekl"

"Tohleto před svou ženou tajil, tak proč ne nějaký další? Ten chlap přece nebyl to, čemu se dá říct spolehlivý, nemyslíš? Rozvede se s Glorií, aby se mohl oženit s jednou blondýnkou, ale hned si začne s druhou. Takže mít tajný bankovní konto třeba patřilo k jeho životnímu stylu. Mít peníze v záloze."

Teddy se mu dívala na ruce, jako kdyby sledovala televizní miniseriál, a jeho slova vyvolávala představu bank roztroušených po celém městě, mohutné žulové sloupy a mosazné klece pokladníků, dlouhé černé limuzíny a krásné zlatovlasé ženy, šampaňské chladící se ve stříbrných kbelících, pokoutní vášně na rudých hedvábných prostěradlech.

Ale psa měl rád, naznačila, a jejím rukám se podařilo vyjádřit, že jde jen o věcné sdělení.

"To ano," řekl Carella"

"A toho veterináře, který se o psa staral, a tu ženskou, která prodala psa Margaret. Deset tisíc každýmu, dovedeš si to představit? Margaret," řekl, když viděl její údiv a posunky jí hláskoval celé jméno"

"První blondýna. Susan byla druhá. Susan. S-u-s-a-n."

Neměla bych si otevřít obchod s domácími zvířátky, vzdychla Teddy, nebo se stát zvěrolékařkou?

"Dobrý nápad, ty prachy by se nám hodily. Byla prozíravá, co? Myslím Glorii, tu jeho první ženu. Tu odbarvenou

blondýnu, Glorii. G-l-o-r-i-i. Že si to stanovila jako podmínku rozvodu. Rozvedený muž odkáže v poslední vůli dcerám padesát procent majetku. Spousta chlapů zapomene, že měli nějaký děti, když se ožení podruhý. A když o tom mluvím... Marku!" křikl"

"April! Pět minut!"

"Do hajzlu," zařval Marek zdola z haly.

"Ještě pořád jsme nenašli tu dceru, co je hippie," řekl Carella"

"Pamatuješ, říkal jsem ti o ní..."

Teddy přisvědčila.

"Zmizela," řekl Carella"

"Já je půjdu uložit, ano? Hned jsem zpátky. Chci ti ještě něco říct."

Podívala se na něj"

"Až budou spát." Nechápavě se zamračila.

Neslyšně vyslovil Tommy. Teddy vzdychla.

Dvojčata byla v koupelně a čistila si zuby. Už jim bylo jedenáct, ten čas pádí, můj ty Bože!

"Marek mluvil sprostě," řekla April"

"Já jsem ho slyšel."

"Máš mu dát pokutu."

"Taky mu ji dám. To je deset centů, Marku."

"Máma to slyšela?"

"Ne."

"Tak jen pětník."

"Jaks na to přišel?"

"Když to slyší jen jeden z vás, tak je to půlka."

"On si vymejšlí, tatí."

"Já vím. Deset centů, Marku."

"Hovno," řekl Marek a plivl do umyvadla.

"Dvacet," řekl Carella"

"Jdi dát pusu mamince a pak šup do postele."

"Proč ty nemluvíš někdy sprostě?" zeptal se Marek sestry, když šli z koupelny.

"Mluvím," řekla"

"Umím ještě sprostší slova než ty."

"Tak jak to, že tě nikdy neslyším?"

"Říkám je ve tmě."

"To je pitomost," řekl Marek"

"Třeba jo, ale nestojí mě to peníze."

Slyšel je v obývacím pokoji, jak přejí dobrou noc Teddy. Čekal v hale, byl najednou strašně unavený a zčistajasna si vzpomněl na otce. Když on a Angela byli malí, jeho otec jim vždycky před spaním četl. Někdy si myslel, že to otce bavilo víc než obě děti... A teď už mají dětí jen televizi.

"Nashle ráno," volala April. Dodržovala takový obřad. Když to řekla, splnilo se to. Uvidí je ráno, jen když to každý večer řekne. Odvedl je do jejich pokojů, měli každý svůj, teď když už byli větší, každý svou modlitbu. Nejdřív uložil Marka.

"Já mám rád sprostý slova," řekl Marek"

"Prosím, tak za ně plať."

"To není spravedlivý."

"Nic není spravedlivý."

"Děda říkal, že máme být vždycky spravedliví."

"Měl pravdu. Máme."

"Stýská se ti po něm?"

"Ano. Moc."

"Mně taky."

Carella ho políbil na čelo"

"Dobrou noc, kamaráde," řekl"

"Dobrou, tatí."

"Mám tě rád."

"Já tebe taky."

Šel do vedlejšího pokoje, poslechl si, jak se April modli, a konečně řekl: "Dobrou noc, pusinko, hezky se vyspi."

"Nashle ráno," řekla"

"Nashle ráno."

"Ale já to nedělám," řekla"

"Nemluvím sprostě ve tmě."

"Lepší je rozsvítit si svíčku," řekl Carella a usmál se"

"Cože?" řekla.

"Mám tě rád," řekl a políbil ji na čelo"

"Já tebe taky. Nashle ráno," řekla"

"Nashle ráno," řekl.

Teddy čekala v obýváku. Seděla pod starodávnou lampou a četla. Jakmile vešel, odložila knihu. Rukama ukázala Povídej.

Pověděl jí, jak předešlý večer sledoval Tommyho. Řekl jí, že viděl Tommyho nasedat do červené Hondy Accord řízené nějakou ženou.

"Nevím, co mám říct Angele," řekl.

Nejdřív si to pořádně zjisti, odpověděla Teddy.

Jejich informátor jim řekl, že viděl ty dva frajery z Washingtonu - jeden se jmenuje Sonny a druhý Dick - v opuštěným baráku blízko Ritter Avenue. Byla s nima nějaká holka, ale její jméno nezná, není z Washingtonu, ale tady odsud, od nás. Feťáci všichni tři.

Víc informací Bent a Wade nezískali.

Pověděl jim to ten večer chvíli po deváté člověk, který byl sám narkoman, a informaci poskytl dobrovolně, protože o něm věděli, že má prsty v týden starém vloupání do jedné lékárny. Zaslechl prej, že hledají fráju jménem Sonny, a on ho viděl ten den pozdějc odpoledne, Sonnyho a toho druhýho chlápka a holku ne starší než šestnáct. Je přece ochotnej jim pomoct, ne? Řekli mu, že to teda jo, a pak ho strčili do cely předběžného zadržení, aby tam počkal do desíti, až přijede anton.

Barák byl kousek od Ritter Avenue, na rohu ulice kdysi lemované elegantními činžovními domy, jejichž obyvatelé byli většinou židé. Přistěhovali se sem jako potomci rodičů, kteří podnikli dlouhé putování z Polska a Ruska a usadili se v postranních ulicích v dolejší části Isoly. Židé už tuto část Riverheadu dávno opustili a čtvrť se stala doménou Portoričanů, dokud se neodstěhovali i oni, domácí totiž přišli na to, že je lacinější nechat domy se státem stanovenými činžemi zchátrat, než je udržovat. Ritter Avenue a ulice kolem ní vypadaly teď tak, jak vypadal po druhé světové válce Londýn nebo Tokio nebo Berlín, jenže Ameriku nikdy nikdo nebombardoval. To, co bylo kdysi prosperující obchodní a obytnou čtvrtí, bylo teď pusté jako měsíční krajina. Byla tu jen směs rozvalin a budov, z kterých budou co nevidět také rozvaliny. Tady nikdo nepředstíral, že by chtěl něco zachránit, nikdo nepostavil na okno květináče z umělé hmoty, slibující pozdější renovaci. Kdysi bohaté a životem pulsující komunity se zmocnila džungle.

Sonny a Dick a ta šestnáctiletá dívčina zalezli pravděpodobně do čísla 3341 na Sloane Street, uprostřed rozbitých cihel a betonu, rozházených matrací a harampádí, potulných psů a přebíhajících krys to byl jediný dům, který ještě stál. Po obloze s bledým měsícem se honily mraky, když oba detektivové vystoupili z auta a podívali se nahoru na dům. V jednom z vyražených oken něco bliklo.

Druhé poschodí.

Wade na ně ukázal. Bent přisvědčil.

Oba usoudili, že to bliká svíčka. Na oheň bylo příliš horko, ledaže by si vařili něco k snědku. Pravděpodobně dřepí kolem svíčky a vdechujou crack. Sonny, Dick a ta šestnáctiletá. Sonny, který měl u sebe pistoli ten večer, kdy byl zavražděn Anthony Carella. Sonny, který tu pistoli možná ještě pořád má, jestli ji ovšem nestřelil, aby si mohl koupit crack.

Bent ani Wade nepromluvili. Vytáhli pistole a vešli do baráku. Když zahýbali po schodech do prvního poschodí, ozvaly se výstřely. Do nočního vzduchu třeskly čtyři rány, jedna za druhou, rozčísly ticho a přiměly policisty, aby se rozlétli jeden nápravo, druhý nalevo, a vyhnuli se střelbě. Nahoře na schodech někdo stál. Po obloze přeplul mrak, ukázal zbytek měsíce a odhalil siluetu muže o poschodí výš. Nemělo střechu a muž se na zlomek vteřiny odrážel proti obloze, byl obrovský a v ruce držel pistoli, pak se přikrčil a zmizel. Nahoře nad nimi se ozvaly jakési zvuky, zběsilý šramot, nervózní dívčí chichotání, tlumený šepot a pak spěšné kroky - ale dolů k nim nesestupoval nikdo. Wade vykročil, Bent ho jistil a vypálil rychle za sebou tři rány na schody. Pak běželi nahoru, mávajíce před sebou pistolemi. Byt po pravé straně schodiště byl prázdný, až na hrstku upotřebených lahviček od cracku a prskající votivní svíčku v červené skleněné misce. Detektivům stačil okamžik, aby si uvědomili, kudy všichni utekli: na zadní straně budovy bylo nouzové schodiště pro případ požáru.

Ale nahoře na schodech ležely použité patrony a tak měli něco, co mohli porovnat s tím, co našli na podlaze A & L pekařství ten večer, kdy byl zavražděn Anthony Carella.

9

Pátek byl nerozhodný. Od rána to hrozilo deštěm, obloha měla barvu pomyjí, která se občas změnila v hořčicově žlutou, a slibovala sluníčko, vzápětí zase zhnědla do blátiva. V šest večer sužovalo občany nepolevující vlhké parno, ale jinak nebylo nic ustáleného. Před nadcházející bouřkou nevaroval ani sebemenší vánek, a přesto se zdálo, že obloha se prohýbá pod příslibem deště.

Před obstarožní, kamennou šedivou budovou kriminální ústředny v centru města na High Street čekal Kling na chodníku u nízkých plochých schodů a pozoroval zaměstnance vycházející z budovy a mířící domů, všichni bez výjimky obraceli oči k nebi, sotva prošli velkými bronzovými vraty nahoře na schodech. Karin Lefkowitzová se objevila dvacet minut po šesté. Na oblohu se nepodívala. V ruce držela skládací deštník a pravděpodobně jí bylo úplně jedno, co počasí provede. V kabele přes rameno měla bezpochyby pohodlné střevíce, místo nichž měla teď na nohou modré kožené lodičky s vysokými podpatky stejné barvy jako plátěný kostým. Vykročil vedle ní.

"Dobrý den," řekl.

Překvapeně se otočila a sevřela pevněji deštník, jako by se chystala bránit.

"Ach, dobrý den," řekla, když ho poznala"

"Překvapil jste mě."

"Promiňte. Neměla byste čas na šálek kávy?"

Podívala se na něho"

"Pane Klingu.."
" řekla"
"Bert," řekl a usmál se.
"Má to co dělat s naší středeční schůzkou?"
"Ano, má."
"V tom případě bych dala přednost dvěma věcem. Za prvé, ať už jde, o co chce, radši bych s vámi mluvila ve své kanceláři..."
"Dobře, kdekoli..."
"... a chtěla bych, aby u toho byla Eileen."
"Já jsem sem přišel právě proto, že nechci, aby u toho byla Eileen."
"Projednávat něco, co se týká Eileen..."
"Ano, týká se to..."
"... by nebylo slušné."
"Je taky slušný, když vy a Eileen diskutujete o mně?"
"Vy nejste můj pacient, pane Klingu."
"Já bych vám jen chtěl říct, jak to vidím já." Znova se na něho podívala.
"Šálek čaje, souhlasíte?" řekl"
"Deset minut vašeho času."
"No...
"Prosím," řekl.
"Deset minut," řekla a podívala se na hodinky.
*****
Carella čekal před bankou už od tří hodin a uvažoval, jestli bude pršet a kdy to spustí, a teď už bylo půl sedmé a pořád nic. Neočekával, že by Tommy vyšel ve tři, protože Tommy byl úředník, který se zúčastňoval schůzí, a ty často trvaly až do večera. Tommyho zaměstnáním bylo zachraňovat půjčky, které banka poskytovala. Když banka půjčila tři milióny dolarů někomu, kdo měl v Pittsburghu továrnu na kuličková ložiska, a ten někdo se začal loudat se splátkami, poslali tam Tommyho, aby se podíval, jak tomu někomu pomoct splnit závazky. Banka nestála o továrnu na kuličková ložiska, bance šlo o peníze. Takže kdyby se tomu chlapíkovi pomohlo dát to do pořádku, vydělali by na tom všichni. Tady nastoupil Tommy a musel přitom jezdit po celé zemi, někdy se dokonce dostal až do Evropy. Carella chápal, že taková práce poskytuje mnoho příležitostí k všelijakým rozvernostem, pokud ovšem k nim má někdo sklon.
Tommy vyšel z banky, když bylo za dvacet minut sedm. Ve společnosti ženy, přitažlivé brunetky asi tak třicetileté, elegantně oblečené do kostýmku pánského střihu a lodiček s vysokým podpatkem, s aktovkou pod paží. Carella přes ulici neviděl, jestli je to táž žena, která seděla včera večer v autě. Ponechal jim náskok a pak je začal sledovat. Zůstal na protější straně ulice a kráčel souběžně s nimi, někdy trochu napřed.
Zdálo se, že nemají co skrývat, a Carella usoudil, že je to kolegyně. Šli po ulici až ke krytému parkovišti, přešli ho a šli dál podle několika bloků až k další garáži. Žena tam zahnula z chodníku, Tommy s ní. Otevřela kabelku a podala mu žlutý lístek. Carella okamžitě zastavil taxík.
Nastoupil a ukázal řidiči odznak"
"Nejedem, čekáme," řekl.
Taxikář těžce vzdychl. Poldové, řekl si.
Tommy už byl u pokladny a platil za zaparkovaný vůz. Vrátil se ke své společnici a oba se opět dali do hovoru. Carella to pozoroval ze zadního sedadla taxíku na protější straně ulice. Asi za dvě minuty vyjela z garáže červená Honda Accord. Týž vůz, do kterého Tommy nastoupil včera večer.
*****
Ta čtvrť soudních budov a státních městských úřadů neoplývala restauracemi a hostinci otevřenými po páté nebo šesté hodině, kdy tu ulice zpustnou jako v strašidelném městě. Ale u hranice obytné čtvrti bylo jakési bistro, které mělo v okně ceduli oznamující "Otevřeno do 21.00".
Kling naléhal na Karin, aby si dala něco k jídlu. Vůně přicházející z kuchyně byly navýsost lákavé.
Přiznala se, že umírá hlady a že doma bude teprve za hodinu, bydlí za řekou, v sousedním státě.
Kling jí navrhl sendvič s uzeným hovězím.
Řekla mu, že by se po horkém pastrami utloukla. Když byla malá, brávala ji maminka v téhle čtvrti na procházky...
"Já jsem židovka, víte."
"Vážně?"
"... kolem všech těch báječných jídelen. Ale nedovolila mi jíst to, co se tu podávalo, směla jsem jen stát venku a čichat. Čichni si, říkávala, čichni si pořádně, Karin."
Při té vzpomínce se usmála, ačkoli Klingovi to připadalo jako krutý a nezvyklý trest.
"Tak co si dáte?" zeptal se.
Objednala si ten sendvič a žitný chleba. On si dal totéž, ale s kmínovým rohlíkem. Oba si objednali pivo. Na stole stála velká miska s naloženou zeleninou. Ukusovali obložené chleby, brali si z misky, pili točené pivo. V místnosti byla jen hrstka hostí, muži v košilích s krátkými rukávy, ženy v letních šatech. Vzduch ztichl před nastávajícím deštěm.
"Tak proč jste chtěl se mnou mluvit?" řekla Karin"
"Mně se to ve středu nelíbilo," řekl.
"Co se vám nelíbilo?"
"Jak jste se na mě s Eileen vrhly."

"My jsme..."
"Protože to prostě není pravda, víte. Že to, co se stalo Eileen, je moje chyba."
"To taky nikdo neříká, pane Klingu..."
"A byl bych moc rád, kdybyste mi říkala Bert."
"Nemyslím, že by se to patřilo."
"Jak říkáte Eileen?"
"Eileen."
"Tak proč se nepatří říkat mi Bert?"
"Už jsem vám to řekla. Eileen je moje pacientka. Vy ne. A i když může být pravda, že nejste vinen tím..."
"Žádný I když. Není to pravda."
"Já neříkám, že je. Říkám, že Eileen to vidí jako pravdu. A teď už ostatně ani to ne."
"To taky doufám. Jestli si chce představovat sama sebe jako pannu v nesnázích..."
"To určitě nechce. A nikdy nechtěla."
"Myslim, že ano, pokud jde o noc, kdy oddělala toho mizeru. Panna v nesnázích, žena v nebezpečí, říkejte tomu, jak chcete. Skutečnost Je taková, že coby policistka narazila na několikanásobnýho vraha. Zneškodnit ho byla její povinnost. Udělala jen svou zatracenou povinnost."
"Kéž by to bylo tak jednoduché," řekla Karin a zase se zakousla do svého obloženého chleba"
"Ale ono není. Eileen byla kdysi znásilněna. A naneštěstí se ten násilník podobal vám. Takže když jste se později vložil do situace, kdy..."
"To jsem nevěděl."
"Měl světlé vlasy. Ten násilník. Jako vy."
"To jsem opravdu nevěděl."
"Ano. A měl nůž."
"Ano."
"Ohrožoval ji nožem. Pořezal ji. Strašně ji vyděsil."
"Já vím."
"A teď se objeví další chlap s nožem, zase jde po ní a ona je s ním sama, protože vy jste zavinil, že ztratila své ochránce."
"Schválně jsem..."
"Ale stalo se. Ne že by se jí to jen zdálo, je to fakt. Kdybyste byl zůstal ten večer doma, Eileen by byla měla za sebou dva schopné a zkušené detektivy a dá se očekávat, že by se byla neoctla sama proti mnohonásobnému vrahovi. Ale octla se. Kvůli vám."
"Dobrá. Je mi to hrozně líto. Ale..."
"A mýlíte se, když tvrdíte, že ho musela zabít. Nemusela. Měla pocit - a zase to není jen pocit, nýbrž fakt - že ten chlap ji pořeže" když mu to nepřekazí, ublíží jí, když ho nezarazí, jako tenkrát, ale aby mu to překazila, nemusela ho zabíjet. Ten chlap měl jenom nůž, kdežto ona měla služební pistoli Smith a Wesson ráže 44 a k tomu ještě Astra Firecat ráže 25 v pouzdru připjatém ke kotníku na noze a vyskakovací nůž v kabelce. V každém případě ho nemusela zabíjet. Mohla ho postřelit do ramene nebo do nohy, kamkoli, úplně by to stačilo. Vtip je v tom, že ona ho chtěla zabít." Kling zavrtěl hlavou.
"Ale ano," řekla Karin"
"Chtěla. I když ne zrovna jeho. Muž, kterého chtěla zabít, byl ten, co ji znásilnil a pobodal a co - znova říkám naneštěstí - vypadal trochu jako vy. Nebýt toho blond násilníka, nebyla by zabila tohohle člověka. A nebýt vás..." Vrtěl hlavou Ne, ne a ne.
"Ano, tohle jí říkal její vnitřní hlas. Nebýt vás, nemusela by zabíjet. Já jsem ti dala možnost, říkala a pálila mu do zad, dala jsem ti možnost. Chtěla tím říct, že dala možnost vám. Abyste se osvědčil, ukázal, že jí ještě věříte."
"Já jsem jí věřil, já jí věřím."
"Ale nevěřil. Šel jste za ní ke kanálu..."
"Šel, ale jen proto..."
"Protože jste jí nevěřil, Berte, vy jste nevěřil, že se dokáže o sebe postarat. Váš nedostatek důvěry zavinil všechen ten zmatek, zavinil, že čelila tomu chlapovi sama, zavinil, že spáchala vraždu..."
"To nebyla vražda, to bylo v sebe..."
"Byla to vražda."
"Tak tedy oprávněná."
"Snad."
Venku na chodníku tiše zapleskal déšť. Oba vzhlédli"
"Prší," řekl.
"Ano," řekla.
*****
"Jedou ven z města," řekl taxikář"
"Držte se jich," řekl Carella.
Stěrače honily po skle lehce padající kapky. Pneumatiky svištěly na dláždění. Červená Honda Accord před nimi úporně prorážela šedivou clonu deště a soumraku. Carella se naklonil přes přední sedadlo a snažil se vidět skrz přední sklo.
"Zastavujou," řekl řidič"

"Předjeďte je až na roh."

Odvrátil hlavu, když míjeli červený vůz, a pak se ohlédl a díval zadním okénkem, aby je neztratil z dohledu. Žena se snažila přirazit k chodníku proti hřišti, kde stály pod stromy dětí a dívaly se, jak prší.

Carella zaplatil taxikáři a dal mu spropitné, pak honem skočil do jakýchsi dveří, právě když Tommy vystupoval z auta na chodník. Po chviličce se k němu přidala i žena a oba běželi v dešti k domu asi sedm metrů od místa, kde zaparkovala. Carella se díval, jak do něj vešli. Vydal se po ulici k domu.

Právě si zapisoval adresu, když se ozvalo jeho pípátko.

*****

V dešti na něj čekal Brown.

Žena ležela na chodníku pod stromy. Krev z ní prosakovala, mísila se s deštěm a zředěná odtékala stružkami do kanálu. Dlouhé světlé vlasy se jí rozprostřely kolem hlavy a kapky deště padaly na vytřeštěné modré oči. Když před třemi roky odváželi Carellova otce do nemocnice s infarktem, taky pršelo. Ošetřovatelka, která doprovázela nosítka, když je vynesli z ambulance, řekla: "To se mi nelíbí." Druhá ošetřovatelka dodala: "Prší mu do obličeje" - a chránily mu obličej novinami. Otec rád vyprávěl tuhle zábavnou historku. Měl ošklivý srdeční záchvat a sestry se staraly, že mu prší na obličej! Velký rudý náčelník Prší mi na obličej, říkal si.

Ležela na zádech, světlé vlasy rozprostřené na kluzkém šedivém chodníku, rozstřílený obličej zalitý krví. Margaret Schumacherové pršelo na obličej, a bylo jí to lhostejné.

"Kdy?" zeptal se Carella"

"Volali před hodinou."

"Kdo ji našel?"

"Tamhleten kluk."

Carella se podíval na ulici, kde vedle vrátného stál šestnáctiletý bělošský chlapec.

"Viděl pachatele," řekl Brown, "zařval na něj a on po něm střelil. Běžel do budovy a řekl vrátnýmu, aby vytočil 911."

"Mordparta tu už byla?"

"Ne, díky Bohu," řekl Brown a zvedl oči k nebi"

"Pojď, promluvíme si s ním," řekl Carella.

Šli v dešti k vrátnému, který právě radil chlapci, jak si má počínat, až se ho bude policie vyptávat. Byl to týž vrátný, který měl službu, když byl zabit Arthur Schumacher i se svým psem. Teď ležela na chodníku mrtvola Schumacherovy ženy, a to na téměř stejném místě, vypadalo to jako epidemie. Carella se představil a pak řekl: "Rádi bychom ti položili ještě pár otázek, nemáš-li námitky."

Neříkal to vrátnému, ale vrátný se okamžitě ozval: "Já jsem zavolal 911, sotva přiběh."

"Děkuji, jsme vám moc vděčni," řekl Carella a pak chlapci: "Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Penn Halligan," řekl hoch"

"Můžeš nám říct, co se stalo?"

Chlapec byl hezký, jemný, až skoro zženštilý, měl velké hnědé oči orámované dlouhými černými řasami, porcelánový obličej s vysokými lícními kostmi a krásně tvarované rty, dlouhé černé vlasy, připláclé deštěm k čelu. Byl vysoký a štíhlý a stál tu s vrátným a s detektivy s rukama v kapsách modré nylonové bundy. Viditelně se klepal, vyvázl jen o vlásek.

"Vracel jsem se domů z kursu," řekl"

"Chodím do dramatických kursů."

Carella přikývl: Halligan byl tak hezký, že by klidně mohl být filmová hvězda. I když v dnešní době krása není předpokladem"

"Na Stemu," řekl a ukázal hlavou, "nahoře v budově Orphea.

Každý pondělí, středu a pátek odpoledne. Od pětí do sedmi. Vracel jsem se domů, když..." Zavrtěl hlavou. Při vzpomínce se opět roztřásl.

"Kde bydlíš?" zeptal se Brown.

"Tadyhle, o blok dál, číslo 1149, Selby Street."

"Dobře, a jak to tedy bylo?"

"Zrovna jsem zahýbal kolem rohu, když jsem viděl toho člověka, jak běží přes ulici tadyhle zpod těch stromů," řekl a otočil se, aby jim ukázal odkud"

"Tahle světlovlasá paní přicházela proti mně po týhle straně ulice a ten člověk prostě přeběhl šikmo přes ulici, vyběh z těch stromů směrem k tý paní, jako by se s ní měl srazit. Já jsem zrovna zahýbal kolem rohu a všechno jsem viděl."

"Pověz nám, co všechno jsi viděl." řekl Carella"

"Nic nevynechávej."

"Šel jsem rychle, protože pršelo..."

S hlavou mezi rameny kvůli dešti, je to sice mírný deštík, ale člověk může stejně promoknout, když to má domů kousek cesty. Jde po Stemmler Street až k Butterworth Street a pak dál kolem čtyř bloků ke své ulici a zrovna zahýbá kolem rohu, když vidí, jak proti němu jde ta světlovlasá paní. Vysoká hezká blondýna v krátké úzké minisukni a v dešti pospíchá, i když má nad hlavou ten oranžový a bílý deštník, jedno z těch ohromných paraplat, pod který by se vešel stánek s hamburgery. Vysoké podpatky klepou po dláždění, déšť pleská všude kolem, říká si, že tady přichází sexy mladá matka, slyšel, že ze všech ženských nejvášnivější jsou mladý matky...

Carellu najednou napadlo, jestli někdy někdo zapochyboval o mužnosti tohohle krásnýho kluka? Proč jinak ten dobrovolný komentář o ženě, která leží mrtvá na chodníku ani ne sedm metrů od nich?

... přichází proti němu, dlouhé nohy se v dešti jen kmitají, když najednou zahlédne koutkem oka pohyb nalevo, nejdřív jen jako šmouhu, skoro jen stín, černý stín vystupující z ještě černějšího stínu stromů na protější straně ulice, stín se mihne přes černou vlhkou dlažbu a splyne s černým asfaltem a šedivým deštěm. V ruce drží pistoli.

Je celý v černém, snad v černým overalu, takovým jako nosí mechanici, víte? Celý zamaštěný, až na to, že tenhle je totálně černej, má i černý ponožky a boty a černou vlněnou čepici do čela, skoro až přes oči, a před sebou má pistoli, viděl jste někdy Psycho? Pamatujete se, jak Tony Perkins vyšel nahoře z těch dveří s ohromným nožem na chleba nad hlavou a vyřítil se do chodby, že probodne Mary Balsamovou? Byl převlečenej, pamatujete, měli jsme si myslet, že vyběhla jeho šílená matka, ale člověk se vyděsí k smrti už při pohledu na ten nůž, jak ho držel tak strnule nad hlavou. No a tenhle člověk, od hlavy k patě v černým...

A Carella najednou ví, že ten chlapec viděl ženu.

... letí přes ulici s pistolí namířenou na tu blondýnu, ruku nataženou a tuhou, a ta bouchačka jako by tu ženskou sledovala, jako kdyby ji hledala radarem, jako ručička na kompasu nebo něco takovýho, letí přes ulici v dešti a míří na ni bouchačkou. Ona ho nevidí, protože on běží rychle jako tanečník, ne, jako toreador, myslim, spíš jako toreador...

A Carella už si je úplně jist, že chlapec mluví o ženě, ne o muži...

Žene se na ni, ona ho pod tím oranžovo-bílým deštníkem ani nevidí! Jenom já je vidím oba, blondýnku, jak jde proti mně, já už jsem za rohem, a toho člověka, jak letí přes ulici s bouchačkou v ruce. Já jedinej vím, co se stane. Jsem jako kamera, víte, já to vidím jako hledáčkem na foťáku. Chci zařvat...

"Hej!" křikne"

"Hej!"

Ten .člověk se blíží. Blondýnka se podívá, protože slyší výkřik, nejdřív si mysli, že nebezpečný je Halligan. Halligan křičí, Halligan k ní jde od rohu a křičí na ni Hej, hej, hej! Toho člověka v černým ještě nevidí, neví ještě, že jí na hlavu míří pistole, ještě si neuvědomuje nebezpečí, který se na ni žene šikmo přes ulici, teď už jen tři metry od ní, dva metry...

"Hej!" zařve znova, "Hej!" ... dva metry, jeden...

A pistole vystřelí. Prásk v mokrém nočním vzduchu, znova prásk a ještě jednou, čtyři výstřely rozčísnou pravidelné šumění deště"

"Hej!" zaječí a ten člověk se otočí přímo proti němu, blondýnka za ním pomalu klesá na chodník, člověk se pomalu otáčí, všechno je najednou zpomalené, blondýnka padá a pomalu se sesouvá, pomalu padá déšť, každá stříbrná niť se jasně a ostře odráží od černé noci, pistole se pomalu otáčí, žlutě to blýskne, jak pistole vystřelí, výbuch, který následuje, se zdá taky pomalý a rozléhá se vzduchem plným deště, Ježíši Kriste - a pistole vystřelí znova.

To už se vrhá na chodník a kutálí se pryč, viděl spoustu filmů, nadarmo není studentem dramatického kursu. Kutálí se na druhou stranu, než kde je ruka s pistoli, nekutálí se před pistoli, ale pryč od ní, člověk se musí dívat na filmy pozorně. Očekává další výstřel, nepočítal je, když je člověk málem bez sebe strachy, nepočítá, kolikrát se už vystřelilo. Ví, že za pár vteřin bude po něm, tuší, že blondýnka, která leží jako zhroucená krvácející hromádka na chodníku, je už mrtvá, slyší kroky toho člověka v dešti, čvachtání kroků v pleskajícím dešti...

Žena, mysli si Carella.

... směrem k místu, kde leží u cihlové stěny domu a čeká na osudnou ránu. Je to zázrak, že ještě nevystřelil, je to zázrak, že ještě není po něm.

Slyší cvaknutí a pak ještě jednou a slova Do prdele zasyčená do noci, a ten člověk se otočí a utíká, on ho nevidí utíkat, slyší jen kroky v noci, v dešti, jak pádí pryč. Tiskne se vleže ke zdi, třese se, pak nakonec vstane a uvědomí si, že si buďto zamokřil kalhoty sám, nebo že ležel v louži. Dívá se do tmy, do deště. Ten člověk je pryč.

"Nemohla to být žena?" zeptal se Carella"

"Ne, byl to určitě chlap," řekl Halligan"

"Jseš si jist, že to byl pravák?"

"Úplně jist."

"Pistoli měl v pravý ruce?"

"Ano."

"Co jsi udělal potom?" zeptal se Brown"

"Když byl pryč?"

"Šel jsem sem a řek vrátnýmu, co jsem viděl."

"Já jsem hned zavolal 911," řekl vrátný.

"Určitě to nemohla být žena?" zeptal se Carella"

"Určitě."

"Dobrá," řekl Carella. Třeba to způsobila jen ta zmínka o převlečeném Tony Perkinsovi.

"Já jsem hned zavolal 911," řekl vrátný ještě jednou.

*****

Betsy Schumacherovou našli hned druhý den. Nebo spíš ona našla je.

Ještě pršelo.

Brown a Carella se zrovna chystali odejít na celý den. Služba se měnila ve tři čtvrti na čtyři a bylo 4.15, když vešla do služebny, celá mokrá, v žlutém nepromokavém plášti a žlutém klobouku do deště, rovné blond vlasy jí visely po obou stranách obličeje.

"Já jsem Betsy Schumacherová," řekla"

"Prý mě sháníte." Betsy Schumacherová. Odcizená dcera Arthura Schumachera. Ta, kterou se snaží sehnat už od vraždy jejího otce i proto, že figuruje v poslední vůli jako dědička pětadvaceti procent jeho majetku.

Tak tady je.

Modré oči tak jasné, jako se zčistajasna objevila"
"Četla jsem o Margaret v novinách," řekla.
Četlo o ní celé město. Noviny byly ve svém živlu. Nejdřív krásná blond milenka v hnízdečku lásky, pak její obstarožní amant, a pak amantova stejně krásná a stejně blond manželka. Ale když je člověk zamilovaný, je blond celý svět, říkal si Carella, protože už je tu další krasavice, která nemá namalované rty ani přibarvené oči, zato plášť a klobouk ještě žlutší než medově zbarvené vlasy a chrpově modré oči, široce rozevřené v obličeji stejného tvaru jako její sestra - a když se to tak vezme, i jako její matka. Dobrý den, Betsy Schumacherová.
"Řekla jsem si, že radši přijdu sama," řekla a přemrštěně pokrčila rameny"
"Než si začnete něco myslet."
Pokrčení bylo o to víc dívčí, že jí bylo už devětatřicet let. Přes orosenou pleť a svěží vzhled před nimi nestála dospívající dívka. Otec ji nazval stárnoucí hippie a matka k popisu ještě přidala: Betsy je devětatřicet a je hippie. Teď je červenec, může být kdekoli.
"Kdepak jste byla, slečno Schumacherová?" zeptal se Carella"
"Ve Vermontu," řekla.
"Kdy jste tam odjela?"
"Minulou neděli. Hned po pohřbu. Musela jsem přemýšlet." Byl by rád věděl, jestli přemýšlela o tom, jak utratí své dědictví"
"Jak jste se dověděla, že vás sháníme?"
"Máma mi to řekla."
"Zavolala vám nebo co?" zeptal se Brown.
Záludná otázka. Gloria Sandersová jim řekla, že neví, kde je její dcera.
"Já jsem volala ji," řekla Betsy"
"Když jsem se dočetla o Margaret."
"Kdy to bylo?"
"Včera."
"Co tomu říká vaše matka?"
"Má radost," řekla Betsy a zlomyslně se usmála"
"Já ostatně taky."
"A ona vám řekla, že bychom vás rádi viděli?"
"Mhm. Tak jsem se rozhodla, že se raději vrátím. Můžu si sundat kabát?"
"Ovšem," řekl Carella.
Rozepjala si nepromokavý plášť a shodila ho z ramen. Měla na sobě vybledlou džínovou minisukni, poněkud ošlapané sandály a bílé bavlněné triko s vytištěným nápisem Zachraňte velryby. Neměla podprsenku a její ňadra napínala slovo Zachraňte na straně jedné, slovo velryby na druhé. Prostor mezi nimi ležel na hrudní kosti. Klobouk si nesundala. Seděl jí na hlavě jako zvadlá slunečnice s okvětními lístky coby rámem pro obličej. Rozhlédla se, kam kabát pověsit, všimla si věšáku vedle chladícího zařízení a pověsila ho na jeden hák, napila se vody, když už tam byla, naklonila se nad kohoutkem, až se jí vzadu sukně napjala, a pak se vrátila k čekajícím detektivům. Na obličeji jí hrál utajovaný úsměv, jako by tušila, že ji zezadu obdivují, odpovídalo to ostatně pravdě, i když byli oba ženáči.
"Tak co byste chtěli vědět?" zeptala se, usedla na židli vedle Carellova stolu a zkřížila nohy, sukně se jí přitom vysoukala odvážně vysoko"
"Já jsem tu jeho děvku nezabila a paní Schumacherovou taky ne..."
Dala mrtvé titul, který jí příslušel, ale vyslovila ho se zlomyslným přízvukem.
"A tu pitomou bestii taky ne." Chudák Amos, pomyslel si Brown.
"Tak kdo ještě zbývá?" zeptala se s úšklebkem. Carella si to vyložil jako mladistvou výzvu, kterou často adresovala veřejnosti v době, kdy svět byl ještě mladý a nikdo nenosil podprsenky a každý měl dlouhé blond vlasy a všichni policajti byli prasata.
"Už asi nikdo," řekl a otočil se k Brownovi"
"Vzpomeneš si ještě na někoho, Artie?"
"Ale ne, kdepak," řekl Brown"
"Leda na jejího otce."
"No ovšem, ovšem," řekl Carella"
"Toho taky někdo zavraždil, že? Vašeho otce."
"Ale začněme s první mrtvolou," řekl Carella"
"Tý děvky. Susan Brauerový: Došlo k ní v úterý večer, sedmnáctýho. Můžete nám říct..."
"Budu potřebovat advokáta?" zeptala se.
"Jen pokud si ho přejete," řekl Carella"
"Záleží jen na vás."
"Protože jestli se mě budete ptát, kde jsem byla a všechny tyhle srágory..."
"Ano, budeme se vás ptát, kde jste byla," řekl Brown. A všechny ty srágory, dodal v duchu.
"Tak ho snad budu potřebovat," řekla"
"Proč? Byla jste někde, kde jste být neměla?"
"Nepamatuju si, kde jsem byla. Nevím ani, kdy to bylo."
"Dneska je sobota, osmadvacátýho," řekl Carella"
"Tak to bylo před jedenácti dny."

"V úterý večer," řekl Brown"
"Sedmnáctýho," řekl Carella"
"Tak to jsem byla ve Vermontu..."
"Já jsem myslel, že jste odjela do Vermontu až po otcově pohřbu."
"To jsem se vrátila. Byla jsem tam od začátku července."
"Vaše matka to věděla?"
"Neříkám matce všechno, co dělám."
"Kam tam jezdíte?" zeptal se Brown.
"Mám tam chatu, kterou mi otec dal, když se rozvedli. Myslim, že se mě snažil získat. Dal mi tam chatu."
"Kde?"
"Ve Vermontu, už jsem vám to řekla."
"Kde ve Vermontu?"
"Na Zelený řece. Chata v lesích. Myslím, že ji dostal kdysi před lety od nějakýho klienta místo honoráře. Ještě než se oženil s matkou. Stála tam v lese, prakticky se rozpadala, a on se mě zeptal, jestli ji nechci. Já jsem řekla Bodejť. Darovanýmu koni na zuby nekoukej, že jo?"
Otci nevěnovala ani den, ale chatu od něho přijala, napadlo Carellu.
"V každým případě tam jezdím často," řekla"
"Pryč z tohohle blázince."
"A říkáte, že vaše matka o tom neví?" řekl Brown"
"Že jezdíte často do Vermontu pryč z toho blázince."
"Matka samozřejmě ví, že jezdím do Vermontu."
"Ale nevěděla, že jste tam jela prvního července..."
"Na začátku července. Pátýho, když to chcete vědět. A jestli. jsem jí to řekla nebo ne si už nepamatuju."
"Ale byla jste tam, když byla zavražděna Susan Brauerová, že ano?"
"Jestli byla zavražděna sedmnáctýho, tak jsem tam byla."
"Byl někdo s váma?"
"Ne, jezdím tam sama."
"Jak tam jezdíte?" zeptal se Carella"
"Autem."
"Vlastním autem nebo najatým?"
"Mám svý."
"Takže jste jela do Vermontu svým vozem?"
"Ano."
"Úplně sama?"
"Ano."
"Jak dlouho vám trvá cesta?"
"Tři nebo tři a půl hodiny, podle toho,_jak to vypadá na silnicích."
"A nazpátek to bude pravděpodobně stejně dlouho?"
"Ano."
"Kdy jste se sem zase vrátila?"
"Jak to myslíte?"
"Říkáte, že jste tam jela pátýho..."
"Aha, ano. Vrátila jsem se hned, jak mi sestra zavolala."
"Kdy to bylo?"
"Den potom, co byl zabit otec. Volala mi, chtěla mi to říct."
"Že byl zavražděn?"
"Ano."
"Tak vaše sestra taky věděla, že jste ve Vermontu."
"Ano."
"Jak vaše matka, tak sestra mají vaše tamější číslo."
"Ano, obě mají mý číslo."
"Takže den potom, co byl váš otec zabit..."
"Ano."
"Vás vaše sestra zavolala."
"Ano."
"To by bylo v sobotu jednadvacátýho."
"Nejspíš."
"V kolik asi hodin?"
"Brzy ráno."
"A vy říkáte, že jste se vrátila do města hned po tom telefonu?"
"Nejdřív jsem zavolala matce. Potom, co jsem mluvila se sestrou."
To souhlasilo s tím, co jim řekla Gloria Sandersová"
"O čem jste mluvily?"
"O tom, jestli mám nebo nemám jít na pohřeb." Což taky souhlasilo.

"A jak jste se rozhodly?"
"Že půjdu."
"Takže v kolik jste asi odjela z Vermontu?"
"Nasnídala jsem se, pak jsem se oblékla a sbalila si pár věcí... mohlo být kolem jedenáctý, když jsem vyrážela."
"Jela jste rovnou zpátky do města?"
"Ano."
"Trvalo vám to tři nebo tři a půl hodiny, je to tak?" zeptal se Brown.
"Tak něco."
Oba uvažovali o tom, že Vermont není konec světa. Dojede se tam za tři hodiny. Člověk by mohl být večer předtím tady a někoho zabít, zpátky ve Vermontu být příští den ráno a klidně vzít telefon. Lidi by ho viděli, jak přijíždí nebo odjíždí, jak jde do obchodu, do pekařství nebo do knihovny, do hospody, a nikdo neví, jestli je zrovna na tý svý chatě v lese, nebo jezdí sem a tam mezi Vermontem a městem a páchá vraždy.
"Věděla jste, že zdědíte pětadvacet procent otcova majetku?"
"Věděla."
"Jak to?"
"Matka nám to pořád připomínala."
"Jak to myslíte, pořád?"
"No pořád. Určitě hned tenkrát, když se jednalo o majetek po rozvodu... my jsme přece už nebyly děti, jsou to jen dva roky. Matka nám řekla, že nepřistoupí na rozvod, když nám otec nic neodkáže, mně a Lois. Polovinu majetku. Tedy nám dvěma společně. Každý polovinu polovičky majetku. Tak jsme to celou dobu věděly a matka to od tý doby znova a znova opakovala, těšilo ji to, byla na sebe pyšná. Měla pocit, že se o nás znamenitě postarala. Což je pravda."
"Kde jste byla v pátek večer, slečno Schumacherová?"
"Ve Vermontu, vždyť vám to říkám."
Opět se ušklíbla jako hippie. Jako by matce z oka vypadla. Na nic si nehrajme, jen holá fakta, madam.
"Nebyla jste tady ve městě?"
"Ne, byla jsem ve Vermontu."
"Někdo tam byl s váma?"
"Řekla jsem vám, že tam jezdím sama."
"Já jsem se neptal, jestli tam někdo s váma jel. Ptal jsem se, jestli byl někdo s váma ten večer, kdy byla zabita Margaret Schumacherová," řekl Brown mile.
"Nebyl. Byla jsem sama doma a četla jsem si."
"Co?" zeptal se Carella.
"Už se nepamatuju. Čtu hodně."
"Jaký knihy?"
"Většinou romány."
"Čtete detektivky?"
"Ne, ty nesnáším."
"Říkáte, že jste o vraždě Margaret Schumacherový četla v novinách..."
"Ano."
"V místních vermontských novinách?"
"Ne. Koupila jsem si jedny naše noviny v..."
"Naše noviny?"
"Ano. Myje tam dostáváme, víte."
"A tak jste viděla titulek..."
"To nebyl titulek. V těch novinách, který jsem si koupila, ne. Bylo to na straně čtyři, v městských zprávách."
"Článek o vraždě paní Schumacherový?"
"Ano. O vraždě paní Schumacherový."
Opakovala to pohrdlivě, takže to znělo jaksi sprostě"
"A říkáte, že jste měla radost..."
"To je snad příliš silný slovo."
"Jaký slovo byste použila teď?"
"Potěšení. Potěšilo mě to..."
"Článek o brutální vraždě ženy..."
"Ano."
"... vás potěšil."
"Ano."
"Někdo ji mnohokrát střelil do hlavy a do prsou..."
"Správně."
"A když jste tohle četla, tak jste byla potěšená."
"Ano," řekla Betsy"
"Byla jsem ráda, že ji někdo zabil." Oba detektivové se na ni dívali.
"Byla to potvora, která nám zničila život. Modlívala jsem se, aby vypadla z okna nebo ji přejel autobus, ale nikdy se to nestalo. A teď ji někdo dostal. Někdo si to s ní vyřídil. A... ano, mě to potěšilo. Já vlastně jásám, ano, je to správný slovo. Jsem celá bez sebe radostí, že je mrtvá. Jenom si přeju, aby to byl do ní někdo napálil dvanáctkrát a ne jen

čtyřikrát."

Usmívala se pomstychtivě.

S takovým úsměvem se člověk nemůže přít.

Může jen přemýšlet, jestli v novinách stálo, že Margaret Schumacherová dostala právě čtyři rány.

*****

Připozdívalo se.

Hovořili v obýváku v domě, kde Angela bydlela až donedávna s Tommym. Tříletá Tess spala v zadním pokoji. Angela říkala bratrovi, že umírá touhou po cigaretě, ale lékař jí zakázal v těhotenství kouřit. Carella si najednou vzpomněl na Glorii Sandersovou, která umírala touhou po cigaretě, když s ní mluvili v nemocnici. Nemohl se zbavit dojmu, že Penn Halligan popisoval ženu, jak utíká v dešti. Anebo vznikla ta představa na základě vědomí, že Arthura Schumachera přežily tři ženy: dvě dcery a bývalá manželka, která ho nenáviděla?

"Ale už to nebude trvat dlouho," řekla Angela"

"Tak bys kouřit neměla," řekl Carella.

"To je zvyk, kterýho se člověk špatně zbavuje," řekla a pokrčila rameny.

Otec nevěděl, že Angela kouří. Nebo se aspoň tvářil, že to neví. Carella si vzpomínal na jedno nedělní odpoledne, kdy se všichni sešli... tenkrát ještě kouřil i on. Dávno. Krátce potom, co se Angela a Tommy vzali. Bylo to na velikonoce? Nebo o vánocích? Rodinná sešlost. Právě bohatě poobědvali - v italských rodinách jsou z každého jídla hody - a on si ohmatal kapsy, zjistil, že nemá cigarety, a šel přes pokoj k Angele, seděla u starého pianina a hrála všechny staré písničky, které se naučili jako děti, ale teď už byla dospělá žena s manželem. Zeptal se jí, jestli nemá cigaretu. A Tony Carella, který seděl v lenošce a poslouchal, jak jeho dcera hraje, najednou zavrtěl hlavou a položil si prst na ústa, zarazil Carellu, a naznačil mu, že jako neví, že jeho milovaná dceruška kouří, ten mazaný pokrytec!

Carella se při té vzpomínce usmál.

"Je prý snazší přestat užívat heroin než kouřit," řekla Angela"

"Ale vždyť tys už přestala," řekl Carella"

"Už to bude devět měsíců, tomu říkám přestat."

"Ale pořád mám chuť."

"Já taky."

"A taky si jednu dám. Hned jak se to narodí..."

"Radši ne," řekl.

"Proč ne, prosím tě?" zeptala se. A najednou byla v slzách"

"Copak?" řekl.

Potřásla hlavou"

"No tak, co je?"

Zdvihla ruku v mírném protestu a pořád potřásala hlavou, ne, prosím tě, nech mě být. Stejně k ní šel. Objal ji kolem ramen. Nabídl jí kapesník.

"Na," řekl"

"Utři si oči."

"Děkuju," řekla.

Utřela si oči.

"Můžu se do něj vysmrkat?" zeptala se"

"Odkdy se ptáš?"

Vysmrkala se. Ještě párkrát popotáhla. Znova si utřela oči"

"Děkuju," řekla zase a vrátila mu kapesník.

"To ti tolik záleží na cigaretách?"

"Na cigaretách ne," řekla.

"Tak oč jde?" řekl.

"Jen mě napadlo, k čemu to všechno je? Jestli zcvoknu z kouření nebo umřu na rakovinu, komu na tom záleží?"

"Například mně."

"Já vím, tobě," řekla. Zdálo se, že má zase slzy na krajíčku"

"Proč si myslíš, že Tommy má jinou?" zeptal se.

"Protože to vím."

"Jak to víš?"

"Stačí, jak se v poslední době chová. Nenašla jsem mu na kapesnících rtěnku, ani nepáchne voňavkou, když přijde domů, ale..."

"Ano, co ale?"

"Já to prostě vím, Steve. Chová se jinak. Myšlenkama je někde jinde, má jinou ženskou, já to zkrátka vím."

"Jak jinak se chová?"

"Prostě je jinačí. Převaluje se celou noc... jako kdyby myslel na někoho jinýho, jako by ji nemoh vypudit z hlavy, nemoh usnout..."

"Co ještě?"

"Říkám mu něco a on neposlouchá, mysli na něco jinýho. Kouknu se na něj a vidím, že se nedokáže soustředit na to, co říkám, protože mysli na ni."

Carella přisvědčil.

"A taky... ale o tom nechci mluvit."

"Jen mluv," řekl Carella.
"Ne, vážně, já nechci, Steve."
"Angelo..."
"Dobrá, nestojí už o milování, věříš?" řekla"
"Au!" řekla a náhle se popadla za břicho"
"Au," řekla znova.
"Sestřičko?" řekl"
"Ach!
"Co je?"
"Já myslím... au!"
"Miminko?"
"Ano, já... au," řekla a opět se chytila za břicho"
"Do který nemocnice?" řekl okamžitě.
*****
Ze služebny by byl mluvil s Teddy přímo, vyťukal písmena na klávesnici a na obrazovce si přečetl její odpověď. Volal však z nemocnice a veřejná telefonní síť tyto vymoženosti ještě nevlastnila. Sluchátko zdvihla Fanny Knowlesová.
"Carellovi," řekla.
Zrovna ji viděl, jak stojí u kuchyňské linky, neomalená padesátnice s vlasy obarvenými na zuřivou červeň, se skřipcem na nose a rukou opřenou v bok, jako by se chystala vrhnout na každého, kdo by chtěl porušit nedotknutelnost domu.
"Fanny, to jsem já," řekl"
"Ano, Steve," řekla.
"Jsem v nemocnici Twin Oaks, Teddy ví, kde to je, dvojčata se tam narodila."
"Ano, Steve."
"Můžete jí říct, aby si vzala taxík a přijela? Angela je už na porodním sále."
"Chcete, abych zavolala vaší matce?"
"Nemusíte, já jí hned zavolám sám. Twin Oaks, porodnické křídlo."
"Dobrá."
"Děkuju, Fanny. Všechno v pořádku?"
"Úplně. Hned jí to řeknu."
"Děkuju," řekl a zavěsil, vylovil z kapsy minci a vytočil matčino číslo.
"Haló?" řekla.
Pořád ten hluchý, monotónní hlas, který slyší už od otcovy smrti.
"Maminko, to jsem já," řekl"
"Steve."
"Ano, chlapče?"
"Jsem tady s Angelou v porodnici..."
"Kristepane," řekla.
"Nemocnice Twin Oaks, porodnické oddělení," řekl"
"Zavolej si taxík."
"Už běžím," řekla a zavěsila.
Položil sluchátko a šel se posadit vedle plešatícího pána, který vypadal nesmírně ustaraně.
"Vaše první?" zeptal se pán"
"To je moje sestra," řekl Carella"
"Aha," řekl pán"
"Já čekám první."
"To bude v pořádku, nebojte se," řekl Carella"
"Tohle je dobrá nemocnice."
"Jo," řekl pán.
"Moje dvojčata se tady narodila," řekl Carella"
"Jo," řekl pán.
Před tolika lety, myslel si Carella. Meyer a Hawes tady s ním přecházeli a Meyer ho utěšoval, vykládal mu, že to prodělal už třikrát, ať se nebojí. Teddy byla na sále už téměř hodinu. Dvojčata. Dneska...
"Budeme mít kluka," řekl pán"
"To je radost," řekl Carella"
"Ona chtěla holku."
"Kluci jsou taky roztomilí," řekl Carella"
"Co máte vy?"
"Po jednom od každýho," řekl Carella.
"Budeme mu říkat Stanley," řekl pán"
"Po mým tátovi."
"Stanley je moc hezký jméno," řekl Carella.
"Taky myslím," řekl pán. Carella se podíval na hodiny.

Už je tam dvacet minut. Najednou si vzpomněl na Tommyho. Tommy by tu měl být! Šel zase k telefonu, vytáhl adresář, našel číslo pokoje nad garáží a vytočil ho. Nechal ho zvonit dvanáctkrát. Žádná odpověď. Zavěsil a šel si zase sednout k plešatícímu pánovi.

"Co má? Vaše sestra."

"Nevím."

"Copak neprodělala všechny ty testy?"

"Asi ano. Ale neřekla mi..."

"Měla si dát udělat ty testy. Testy prozradí všechno."

"Určitě si je dala udělat."

"Je vdaná?"

"Je."

"Kde je její muž?"

"Právě jsem se ho snažil sehnat," řekl Carella"

"Aha," řekl pán a podezíravě se na něj podíval.

Teddy přijela asi za deset minut. Pán je pozoroval, jak si sdělují informace posunkovou řečí, jejich prsty jen kmitaly. Posunky vždycky upoutávaly pozornost. Kdyby v samém centru Isoly vylezl z kanálu krokodýl, nevzbudil by takový rozruch jako dorozumívání posunky. Pán se díval úplně fascinován.

Ptala se ho, jestli zavolal maminc e. Řekl jí, že ano.

Mohla jsem se pro ni zastavit, řekla.

Takhle je to jednodušší, řekl a zároveň ukazoval.

Pán je pozoroval vyvalenýma očima. Všechny ty kmitající prsty mu daly zapomenout na starost o nastávajícího syna Stanleye.

Za pár minut se objevila v čekárně Carellova matka. Vypadala ustaraně. Před jedenácti dny přišla do zdejší márnice identifikovat manžela. Teď tu byla její dcera na porodním sále - a tam to taky někdy dopadá špatně.

"Jak jí je?" zeptala se"

"Dobrý den, holčičko," řekla snaše a políbila ji na tvář.

"Je tam asi čtyřicet minut," řekl Carella a díval se na hodinky"

"Kde je Tommy?" zeptala se matka.

"Snažím se ho dovolat," řekl Carella.

Vyměnili si s Teddy pohled, ale matka si toho nevšimla. Teddy naznačila, že čtyřicet minut není tak dlouho.

"Říká, že čtyřicet minut není tak dlouho," opakoval matce"

"Já vím," řekla matka a popleskala Teddy po ruce.

"Řekla ti Angela, co to bude?" zeptal se Carella"

"Ne. Tobě ano?"

"Ne," řekl.

"Tajnosti," řekla matka a obrátila oči k nebi"

"Ona dělá se vším tajnosti, odjakživa. Už jako holčička, pamatuješ?"

"Pamatuju," řekl.

"Tajnosti," řekla opakujíc to slovo pro Teddy a obrátila se k ní, aby jí ho mohla odečíst ze rtů"

"Má dcera. Samá tajnost." Teddy přikývla.

"Pan Gordon?" Všichni se otočili.

Stál tam doktor v zakrváceném bílém plášti. Ustaraný plešatějící pán vyskočil rovnýma nohama"

"Ano?" řekl.

"Všechno je v pořádku," řekl lékař"

"Ano?"

"Vaše žena je v pořádku..."

"Ano?"

"Máte pěknýho, zdravýho kluka."

"Děkuju," řekl pán a zazářil.

"Asi tak za deset minut se na ně můžete přijít podívat. Pošlu pro vás sestru."

"Děkuju," řekl pán.

Angelin porodník přišel za půl hodiny. Vypadal velice unaveně.

"Všechno v pořádku," řekl. Vždycky začínali těmito slovy.."

"Angela se má dobře," řekl.

Vždycky začínali s matkou, na uklidnění.."

"A dvojčata se mají taky dobře."

"Dvojčata?" řekl Carella.

"Dvě pěkné zdravé holčičky," řekl lékař.

"Tajnosti," řekla matka znalecky. A pak Carellovi: "Kde je Tommy?"

"Já se ho pokusím sehnat," řekl Carella.

*****

Nejdřív jel k domu, který Tommy zdědil po smrti svých rodičů. V pokoji nad garáží se nesvítilo. Vyběhl pro každý případ po schodech a zaklepal na dveře. Bylo teprve čtvrt na dvanáct, ale Tommy už může být v posteli. Žádná odpověď. Carella se vrátil k autu, chvíli přemýšlel, než nastartoval motor, a pak se rozjel zpátky do města.

Doufal, že Tommy nebude se svou milou zrovna tu noc, kdy se mu narodily dvě dcerušky.

Hřiště naproti starému kamennému domu bylo opuštěné. Kapky deště pleskaly na kovových houpačkách a skluzavkách. Tady se smělo parkovat. Voda stékala proudem po aerodynamických tvarech automobilů lemujících okraj chodníku u oploceného hřiště. Carella si našel místečko nebezpečně blízko požárního hydrantu, sklopil označení policejního vozu, zamkl a rozběhl se v dešti po ulici.

Byl už policistou tak dlouho, že okamžitě spatřil a poznal dva muže, kteří seděli v sedanu zaparkovaném přes ulici naproti domu, kam mířil. Šel k vozu a zaklepal na okýnko. Otevřelo se.

"Co je?" řekl muž, který seděl uvnitř.

"Carella, sedmaosmdesátka," řekl přikrčen proti dešti a ukázal odznak"

"Co se děje?"

"Vlez dovnitř," řekl muž.

Carella otevřel zadní dvířka a vlezl dovnitř. Déšť bušil do střechy auta. Po okénkách se vinuli dešťoví hadi.

"Peters, jednadvacítka," řekl muž za volantem"

"Macmillen," řekl ten druhý.

Oba byli neoholení. Na to si detektivové potrpěli, když byli někde nasazeni. Měl to být znak toho, že jsou přepracovaní a špatně placení. To taky byli - i bez toho strniště na bradě.

"V tom nákladáku před náma běží kamery," řekl Peters a ukázal hlavou před sebe. Skrze proudy deště viděl Carella zelený nákladák zaparkovaný těsně před nimi. Nad zamalovaným zadním okénkem byl nápis "Prvotřídní čistírna".

"Už tady čučíme tejden," řekl Macmillen"

"Kde tady?"

"Před tímhle kamenným barákem," řekl Peters"

"Proč? Co se tam děje?" zeptal se Carella"

"Děje se tam kokain," řekl Macmillen.

10

Bylo pondělní ráno a všechny pondělně ranní akce už byly v proudu. Nebo aspoň jedna. Poručík Peter Byrnes říkal shromážděným detektivům to, co, jak doufá, by už měli vědět sami.

"Když se nemůžete hnout z fleku," říkal, "musíte se do toho dát znova. Začnete tam, kde to začalo."

Seděl za svým psacím stolem v rohové kanceláři, na kterou měl právo jako šéf 87. pátrací skupiny. Podsaditý muž se stříbrně prokvétajícími vlasy a modrýma očima jako křemen, nepřipouštějícíma žádný nesmysl. V kanceláři s ním bylo šest detektivů. Čtyři už odreferovali nejrůznější případy, které vyšetřovali, ale ten velký čekal trpělivě v zákulisí. Ten velký případ byla několikanásobná vražda - ta všestranná a neúmorná hvězda našich malých Follies Bergére. Tak jako velcí šéfové televizních okruhů poučují šest zkušených scénáristů o motivaci a jiných základních věcech, tak poručík vysvětloval svým podřízeným, jak si mají počínat.

"Začalo to tou mrtvou holkou," řekl.

Susan Brauerová. Mrtvá holka. Dvaadvacet let stará, docela určitě holka, ačkoli Arthur Schumacher ji pokládal za ženu.

"A u ní musíte začít zase znova," řekl Byrnes"

"U tý mrtvý holky."

"Jestli stojíte o můj názor," řekl Andy Parker, "tak pachatelku už máte."

Carella si myslel totéž.

"Pachatelka je ta dcera, ta hippice." Ba, myslel si Carella.

Když se díval na Parkera v jeho uváleném obleku, zmačkané košili, pokecané kravatě a s neoholenými tvářemi a bradou, vzpomněl si už posté na dva poldy hlídající kamenný barák ve středu města. Se švagrem ještě nemluvil, protože nebyl s to si vymyslet, jak to ksakru provést. Taky ještě neřekl Angele, že chování jejího manžela nemá vůbec nic společného se sexem a jinou ženskou, ale naopak s tím, co většina poživačů kokainu pokládá za daleko uspokojivější než sebelepší sex. Doufal, že Peters ani Macmillen nevyfotografovali Tommyho, jak vchází do domu podezřelého z machlů s kokainem, nebo z něj vychází. Je to ale mamlas, pro Kristovy rány!

"... tak hned to, že zdědila čtvrtinu majetku," říkal Parker"

"Dostatečnej důvod k vraždě starýho..."

"To ale nezačínáš u tý mrtvý holky," připomněl mu Byrnes"

"Mrtvá holka byla prostě a jednoduše kamufláž," prohlásil Parker s bujarou důvěrou.

"Jí odkázal taky něco, tý mrtvý holce?" zeptal se Kling. Myslel na Eileen Burkeovou. V pondělí ráno bylo těžko soustředit se na služební záležitosti, obzvláště když dennodenně, jak je rok dlouhý, byla na tapetě vražda.

"Ne," řekl Brown"

"Dědily obě dcery, nynější manželka..."

"Teď už taky mrtvá," řekl Parker informovaně.

"... zvěrolékař a ta ženská, co prodává zvířata," dodal Brown"

"Kolik?" zeptal se Hawes"

"Ty poslední dva?"

"Po deseti tácech," řekl Carella. Hawes přikývl, že to jako stačí.

"Co je důležitý," řekl Parker, "ty dvě dcery dostanou dohromady padesát procent celýho majetku. Jestli tohle není dostatečnej důvod..."

"Ty ses dal dneska na účetnictví, prosím tě?" zeptal se Parker"

"Chci vědět, co ten majetek obnáší, to snad můžu," řekl Hawes.

"Zřejmě moře peněz," řekl Carella"
"Ještě nemáme přesný číslo."
"Na tom nezáleží," řekl Parker a zase znalecky pokýval hlavou"
"Na to, aby ta holka, ta hippie, slintala chtivostí, to stačí."
Na něho to nebyl běžný výraz, slintala. Taky se rozhlédl, jestli mu ho ostatní schvalují:
"Říkáte, že ona věděla, že ta manželka dostala čtyři rány?" zeptal se Willis.
"Jo," řekl Carella"
"Stálo to v novinách?"
"Ne, ale řekli to v televizi v jednom pořadu."
"Kdo to vyžvanil?" zeptal se Byrnes.
"Snažíme se to zjistit," řekl Brown"
"Mohli to být ty dva, M a M. Nebo kdokoli z mordparty, když se to tak vezme."
"Mordparta," řekl Byrnes a mrzutě kýval hlavou.
"To ovšem neznamená, že ty čtyři rány do manželky nevpálila ona," řekl Parker"
"Chtěla se jí zbavit, vzít to přijednom. Zabije tátu, aby dostala svou čtvrtinu..."
"Když předpokládáme, že o tom věděla," řekl Byrnes"
"Věděla, Pete."
"Už když seděla mamince na klíně," řekl Parker.
"No ano, obě dcery byly už dospělý, když se rodiče rozváděli - před dvěma lety. Věděly, že každá dědí čtvrtinu."
"Kdo dostane manželčin podíl?" zeptal se Kling"
"Když je mrtvá."
"Podle její poslední vůle bratr v Londýně -"
"Jedinej dědic?"
"Jo. Ale volali jsme mu a skutečně tam je. V Londýně. Ve Spojených státech byl naposledy před čtyřmi roky."
"Toho nechte plavat!" řekl Parker"
"Londýn je od nás milióny kilometrů. Po penězích šla ta hippice a šmytec."
"A proč zabila ty druhý dvě?" zeptal se Kling"
"Prostě a jednoduše z nenávisti," řekl Parker.
"Měl bys ji slyšet, jak vyslovuje ‚Paní Schumacherová," řekl Carella.
"Nebo tu první ženu," řekl Brown"
"Vyslovuje to zrovna tak. Paní Schumacherová! Nenáviděla je oba. Jeho i tu novou manželku..."
"Ta hippice taky," hájil svou věc Parker.
"Ne, počkej chvíli, nekvaltuj tolik," řekl Willis"
"Ta první paní nenávidí Schumachera..."
"Správně," přikývl Kling.
"Takže neodstraní jen jeho, ale všechny ženský v jeho životě."
"Zabije dvě mouchy jednou ranou," řekl Kling"
"Milenku a současnou manželku..."
"Tři mouchy," opravil ho Hawes"
"Když do toho započítáš Schumachera..."
"No, to jo, ale mně teď nejde o počet mrtvol. Myslím to takhle: když oddělá ty ženský, umožní dcerám, aby dostaly prachy."
"Jo, ale na to musí zabít taky Schumachera."
"Samo."
"Já nic neříkám," řekl Hawes"
"To se ví."
"A co kdyby to ty tři udělaly společně?" navrhl Willis"
"Co když tu máme tři vrahy místo jednoho? Jako v tom Orient Expresu."
"Co sem taháš nějakej Orient Expres, prosím tě?" zeptal se Parker.
"No přece Agatha Christie."
"Co blbneš, jaká Agatha Christie?" zeptal se Parker"
"Smažme to," řekl Willis.
"Tam jich bylo stejně víc," řekl Hawes.
"A ta mladší dcera ho milovala," řekl Carella"
"Nemyslím, že by."
"Říká, že ho milovala," řekl Willis"
"To je sice pravda, ale..."
"Jako když másla ukrajuje," řekl Brown.
"Ty jsou někdy nejhorší ze všech," řekl Willis"
"A já vím, že tam bylo víc vrahů než tři, Cottone. Použil jsem to jen jako příklad."
"Kde to jsme, snad ne v městský knihovně?" zeptal se Byrnes"
"Co jako?" řekl Parker celý udivený.
"A co ta ženská s těma zvířátkama?" zeptal se Kling"
"Co s ní?"

"Věděla, že něco podědí?"
"Tvrdí, že neměla potuchy," řekl Carella"
"Vypadala, že je upřímně překvapená," řekl Brown.
"Ono vůbec," řekl Hawes"
"Vraždil by někdo kvůli mizernejm deseti tácům?"
"Já jo," řekl Parker a všichni se zasmáli.
"Ještě k tomu Schumachera sotva znala," řekl Brown"
"Občas mu radila ohledně toho hafana," řekl Carella.
"A taky znala toho psa už jako štěně," řekl Hawes"
"Ten, kdo toho chudáka zastřelil, ho musel nenávidět."
"Správně, hippice," řekl Parker a pokyvoval hlavou"
"Bejt tebou, tak ji seberu a trochu ji zpracuju gumovou hadicí." Všichni se zase zasmáli, až na Byrnese.
"Odkud pochází těch dvanáct tisíc?" zeptal se"
"Jakejch dvanáct tisíc?" řekl Hawes.
"Těch dvanáct tisíc, co měla v pokladničce v almaře," řekl Byrnes"
"A jak se dostal vrah do bytu?"
"No, my vlastně..."
"Mluvil někdo s tím vrátným, co měl službu?"
"Ano," řekl Kling"
"Já a Artie."
"A co říkal?"
"Neviděl nikoho podezřelýho."
"Pustil někoho do toho bytu, nebo ne?"
"Říka1, že se tam nějaký balíčky nosily pořád, a tak si nemoh vzpomenout, jestli někdo šel nahoru nebo ne."
"Nemoh si vzpomenout," opakoval Byrnes bezvýrazně"
"Ano, pane poručíku."
"Nemoh si vzpomenout!"
"Ano, tak to řek. Nemůže si vzpomenout."
"Snažili jste se mu občerstvit paměť?"
"Mluvili jsme s ním nejmíň hodinu, snad i víc, hučeli jsme do něho. Jeho výpověď je založená ve zprávě."
"Mluvil mizerně anglicky," řekl Brown"
"Je odněkud z Blízkýho východu."
"Promluvte si s ním znova," řekl Byrnes"
"Začněte od začátku."
*****
Od začátku. Od mrtvé dívky.
Modré oči otevřené. Rozpárané hrdlo. Pořezaný obličej. Devatenáct nebo dvacet let stará, dlouhé blond vlasy a úžasně modré oči, doširoka otevřené. Krásné mladé tělo pod rozřezaným kimonem s vlčími máky barvy krve.
Byli znova v tom luxusním bytě, tak jako tam byli onoho večera 17. července, stáli v témž pokoji, kde tehdy ležela dívka vedle nízkého stolku - na stolku martini, kousek citrónu i s kůrou zkroucený na dně sklenice, nožík na podlaze vedle ní, zakrvácené ostří - krvácela ze sta - nebo kolik jich bylo - bodných a řezných ran.
Tentokrát byl s nimi i vrátný.
Jmenoval se Ahmed Tak a tak. Carella si jeho příjmení napsal, ale nedovedl ho vyslovit. Malý a sražený, pleť barvy prachu, úzký knírek na horním rtu. Ve své šedivé uniformě s červenými ozdobami a lemy vypadal jako příslušník palácové gardy. Šilhal a úporně se snažil rozumět tomu, co říkají.
"Pouštěl jste někoho do bytu?"
"Já nepamátóvam."
Nápadný blízkovýchodní přízvuk. Nezeptali se ho, odkud je. Carella uvažoval, jestli si nemají vzít tlumočníka.
"Snažte se vzpomenout si," řekl.
"Móc bálík pořád," řekl a bezmocně pokrčil rameny"
"Nám jde o pozdní odpoledne nebo večer."
"Lékař určil, že k vraždě mohlo dojít před jednou až třemi hodinami. To by znamenalo, že ji někdo zabil mezi pátou a šestou hodinou." Vrátný vypadal jen nechápavě. Carella usoudil, že slova odpoledne a večer nezná.
"Pět hodin," řekl"
"Šest. To jste měl službu?"
"Áno, slúžba," řekl vrátný.
"Dobrá. Přišel někdo a ptal se po slečně Brauerové?"
"Já nepamátóvam."
"Je to moc důležitý?" řekl Brown"
"Áno."
"Ta slečna byla zavražděna."
"Áno."
"Snažíme se najít člověka, který ji zabil."
"Áno."

"Budete tedy tak laskav a pomůžete nám? Pokusíte se vzpomenout si, jestli jste někoho pouštěl nahoru?"
V jeho očích se cosi objevilo. Carella si toho všiml první, Brown o zlomek vteřiny později.
"Čeho se bojíte?" zeptal se Carella. Vrátný zavrtěl hlavou.
"Povězte nám to."
"Nevíděl já nikdó," řekl. Ale viděl. Věděli, že viděl"
"Co je?" zeptal se Carella.
"Chcete s náma jít na policii?" zeptal se Brown"
"Počkej minutu, Artie," řekl Carella.
Hodný policajt - zlý policajt. Nemuseli dávat znamení, aby se opona zdvihla, oba uměli tu hru zpaměti.
"Ani mě nenapadne čekat," řekl Brown a sehrál to pěkně, hotový lotr Leroy"
"Ten chlap lže, jak když tiskne."
"Ten člověk se bojí, nic víc," řekl Carella"
"Mám pravdu, pane?" Vrátný kýval. Pak zavrtěl hlavou.. A pak zase kýval.
"Tak jdem, člověče," řekl Brown a sáhl po poutech, která mu visela u pasu.
"Artie, počkej," řekl Carella"
"Oč jde, pane?" zeptal se laskavě"
"Buďte tak hodný, řekněte mi, čeho se tak bojíte?"
Vypadalo to, že se vrátný dá co chvíli do pláče. Knírek se mu třásl, oči zvlhly.
"Posaďte se, pane," řekl Carella"
"Artie, dej ty zatracený klepeta pryč!"
Vrátný se posadil na černé kožené kanape. Carella usedl vedle něho. Brown se mračil a pověsil si pouta zpátky na opasek.
"A teď mi to povězte," řekl Carella mírně"
"Prosím."
Vtip byl v tom, že vrátný byl ilegální cizinec. Koupil si padělanou zelenou legitimaci a průkazku na sociální pojištění, obě po dvaceti dolarech, a měl smrtelný strach, že zamotá-li se do téhle věci, úřady mu na podvod přijdou a.pošlou ho zpátky domů. Do (ránu. Věděl, co si Američané mysli o (ránu. Jestli se zaplete do týhle šlamastyky, budou na něj svalovat vinu za malér, kterej se stal tý slečince. Nechce s tím mít nic společnýho. Všechno jim to pověděl lámanou angličtinou na pokraji slz. Carellu napadlo, že na ilegálního cizince se Ahmed učí velmi rychle. V tomhle městě se do ničeho nechtěl zaplést nikdo.
"Tak mi to hezky povězte," řekl"
"Poslal jste někoho do bytu slečny Brauerové?"
Ahmed už pověděl všechno, co chtěl povědět. Teď se díval neurčitě do vzduchu jako v mystickém vytržení.
"Tu zelenou průkazku vám nebudeme vyčítat," řekl Carella"
"O zelenou průkazku se nestarejte. Řekněte nám jen, co se stalo tenkrát to odpoledne, ano?"
Ahmed dál zíral.
"Dobrá, ty trumbero," řekl Brown, "jde se," a znova sáhl po poutech.
"Já jsem dělal, co jsem mohl," řekl Carella a zhluboka vzdychl"
"Máš ho mít, Artie."
"Vittoria," řekl Ahmed"
"Co?" řekl Carella"
"Meno," řekl Ahmed"
"Čí jméno?"
"Ženská. Sem chódila."
"Která ženská sem chodila?" zeptal se Brown"
"Ten den."
"Nějaká ženská přišla ten den?"
"Áno.
"Jakže se jmenovala?"
"Vittoria."
"Říkáte Victoria?"
"Áno. Vittoria."
"Jmenovala se Victoria?"
"Áno."
"Victoria jak?"
"Síga."
"Cože?"
"Síga."
"Jak se to píše?"
Ahmed se na ně nechápavě díval"
"Jak to píše, Steve?"
"Je tam S?" zeptal se Carella. Ahmed pokrčil rameny"
"Síga," řekl"
"Jak vypadala?"

"Vélka," řekl Ahmed"
"Chúbena."
"Hubená?"
"Áno. Chúbena."
"Černá, nebo bílá?"
"Bíla."
"Jaký vlasy?"
"Névim já. Ná sébe..."
Hledal správné slovo, vzdal to, naznačil šátek, přetáhl si ho přes hlavu a zavázal pod bradou.
"Šátek?" zeptal se Brown"
"Áno."
"Oči jaký?" zeptal se Carella"
"Ona brejl."
"Měla brýle?"
"Áno."
"A to jste nemohl vidět barvu jejích..."
"Černá brejl."
"Brejle proti slunci? Měla brejle proti slunci?"
"Áno."
"Co ještě měla na sobě?"
"Kalchota. Košil."
"Jaký barvy?"
"Písek."
"Co říkala?"
"Řekla Vittoria Síga. Říkej sléčna Brárová." \ "Co jste jí měl říct?"
"Vittoria Síga tady."
"To jste jí řek?"
"Řekál, áno."
"Co pak?"
"Ona řekála Posílá tam."
"A šla nahoru?"
"Áno. Šla zdvižem."
"Jak byste to napsal?" zeptal se Brown znova, "S-e-e?"
"Síga," řekl Ahmed.
"V kolík hodin to bylo?" zeptal se Carella"
"Když šla nahoru?"
"Pět. Víc, trochu."
"Po pátý?"
"Áno. Po pátý."
"Viděl jste ji, když přišla dolů?"
"Áno."
"V kolik to bylo?"
"Šest."
"Přesně šest?"
"Po šest."
"Takže byla nahoře celou hodinu." Ahmed nechápal.
"Podíval jste se na hodinky?"
"Ne."
"Jen to odhadujete?" Nechápavý pohled"
"Měla krev na šatech?"
"Ne."
"Co jinýho si o ní pamatujete?"
"Taška. Taška nakúp."
"Měla tašku?"
"Áno.
"Jakou tašku?" zeptal se Brown"
"Taška nakúp."
"Nákupní tašku, chcete říct?"
"Áno. Nákupní taška."
"Viděl jste, co měla v tý tašce?"
"Ne.
"Měla ji s sebou, když šla nahoru?"
"Áno."
"Nemohl byste zkusit říct nám, jak se to jméno píše?" požádal Carella.

Ahmed opět nechápal.
Brown potřásl hlavou"
"Že by Seeger?" řekl. Byl blízko, ale nebylo to ono.
*****
V telefonních seznamech pro všech pět obvodů města bylo osmatřicet Seegerů, Seigerů, Siegerů a -ových, ale žádná Victoria. Bylo tam osm Seagerů a jedenáct Seagramů, ale opět žádná Victoria. Dále tam bylo několik stovek Seegalů a Segalů a Segelů a Seigalů a Seigelů a Siegelů a Siegleů a Sigalů a Sigallů. U jednoho jména byla Victoria a u sedmi -ových bylo jen V. A byla tu ovšem možnost, že Victoria může patřit k některé adrese uvedené pod Markem nebo Henrym nebo Isabelou nebo kýmkoli.
"Kdybysme chtěli všechny prověřit, muselo by čtyřicet policajtů šrotit půl roku," řekl Byrnes"
"A to ani nevíme, jestli ten Arab to pořádně vyslovil."
Vrátný byl ve skutečnosti Íránec tureckého původu a nikoli arabského - ale Američani uznávají tak jemné rozdíly jen zřídka. Vrátili se znova do bytu v pondělí odpoledne. Stáli v obývacím pokoji, kde tenkrát ležela Susan Brauerová a její rány mlčky žalovaly do noci, ty řezné a bodné rány na prsou, na břiše a na vnitřní straně stehen, krev všude kolem, rozervané bílé maso a jasně červená krev. Všechno žalovalo.
Teď bylo v bytě ticho.
Sluneční paprsky to smolné odpoledne padaly šikmo dovnitř okny obývacího pokoje.
Prohlídli její osobní adresář a nenašli tam Seegera ani Siegela či něco podobného, ať už Victorii nebo jinak. Ani Seagrama. Vůbec nic. Naprosté fiasko.
Teď hledali... Cokoli. Tak daleko už to dopracovali.
Měli rozkaz začít od začátku a přesně na začátku byli. Na holém začátku. Na nule. Pokladničku našli tenkrát ve skříni v ložnici. V pokladničce dvanáct tisíc dolarů. V stodolarových bankovkách. Teď se ke skříni vrátili a znova prohledávali parádičky a kožešiny, satény a hedvábí, péra a kanýrky, šaty z módních salónů a kufry s monogramy, řady střevíčků s jehlovými podpatky, lakových a ještěrčích a krokodýlích. Nenašli nic, co nenašli Kling a Brown hned poprvé.
Pak prohledali znova psací stůl a koš na papíry pod stolem, rozbalovali zmačkané kusy papíru a každý pečlivě prohlédli, jestli něco neopomněli, odtrhli kus papírku přilepeného na žvanec žvýkací gumy a četli, co je na něm napsáno, než ho zahodili jako nedůležitý.
Čekala je ještě kuchyně.
A nádoby na odpadky pod dřezem.
Nevoněla o nic lip než před těmi třinácti dny. Znova ji vysypali na rozložené noviny a začali se probírat tou nechutnou hromádkou kousek po kousku, brali do ruky plesnivý chleba a shnilé banány, prázdnou krabici od ovesných vloček, kávový lógr a kontejner od mléka, plechovky od polívek, zmuchlané papírové ubrousky, rozbředlý meloun, žluklý kus másla, zvadlou zeleninu a scvrklé ovoce, staré...
"Co je tohle?" zeptal se Brown"
"Kde?"
"Tuhle v tom kontejneru."
Záblesk něčeho bílého. Kousek zmačkaného bílého papíru. Na dně kulatého bílého kelímku, v němž byl kdysi jogurt. Kelímek smrděl jako tisíc čertů. Načichl od něho i zmačkaný papírek, dokonale zakamuflovaný, bílý v bílém. Poprvé si ho pochopitelně nevšimli. Ale tentokrát ano.
Carella ho vzal do ruky. Bílý jako padlý sníh.
Rozložil ho, uhladil a ze zcumlané kuličky, kterou byl ještě před okamžikem, se stal pruh papíru dlouhý asi dvacet centimetrů a tak asi čtyři centimetry široký. Bílý. Nic na něm. Obyčejný proužek bílého papíru. Obrátil ho. Po obou stranách byly úzké fialové okraje. A od kraje ke kraji výraznými písmeny natištěna číslice 2000, která se opakovala po celé délce proužku asi pětkrát s pravidelnými mezerami mezi sebou. V jedné mezeře mezi dvěma těmi řadami číslic bylo razítkem vytištěno cosi, co zpočátku vypadalo jako záhadný nápis.

Dívali se na to, čemu se v bankách říká peněžní páska.
*****
Ředitel pobočky banky a spořitelny v Isole na Jefferson Avenue se jmenoval Avery Granville. Byl to padesátník, který začínal plešatět, na sobě měl hnědý tropikový oblek, béžovou zapínací košili a křiklavou zeleně a oranžově pruhovanou kravatu. Se soustředěním archeologa, který bádá nad papyrovým svitkem, si prohlížel úzký pruh papíru s fialovými okraji, konečně vzhlédl a řekl: "Ano, to je náš výkaz," a příjemně se usmál, jako by právě vyhověl žádosti o půjčku.
"Co znamená to n.a.?" zeptal se Brown"
"Národní asociace," řekl Granville.
"A to W.L.?"
"Wendell Lawton. Jeden z našich pokladníků. Každý pokladník má své vlastní razítko."
"Proč?" zeptal se Brown.
"Odpovídá přece za to, co je na pásce," řekl Granville a bylo vidět, že se diví"
"Pokladníkovo osobní razítko znamená, že pokladník spočítal peníze a že to, co je na pásce vytištěno, platí, padesát, sto nebo kolik tam je napsáno dolarů."
"Takže když tady stojí 2000 dolarů..."
"Ano, to tady stojí. A ten fialový okraj označuje částku. Fialová znamená 2000 dolarů."

"Takže tenhle papír..."
"My tomu říkáme peněžní páska."
"Takže touhle páskou bylo jednou přepáskováno 2000 dolarů."
"Ano. Máme pásky i na menší obnosy, pochopitelně, ale tahle je právě na 2000 dolarů."
"Na kolik nejvíc máte pásky?"
"Dva tisíce dolarů je nejvyšší částka, obvykle ve stodolarových bankovkách. Tady v naší bance je tisícidolarová páska žlutá, pětistovková červená a tak dále. V různých bankách je to různé, každá má svůj vlastní barevný kód."
"A to datum tady..."
"To tam dá taky pokladník.. Nejdřív tam dá své osobní razítko a pak použije otáčecí datumku."
"Předpokládám, že to bylo..."
"Devátého července, ano. Ty pásky se dají použít kdykoli, jen se na ně dá razítko udávající den a měsíc, je to tak šikovnější."
"Je pan Lawton přítomen?"
"Myslím, že ano," řekl Granville a podíval se na hodinky"
"Ale je už skoro zavírací doba, víte, a on právě dělá pokladní uzávěrku..."
Nástěnné hodiny ukazovaly za deset minut čtyři.
"My bychom rádi věděli, pane řediteli," řekl Brown, "kdo mohl 9. července vyzvednout ty peníze. Bude tam nějaký záznam o této transakci? O tom, že bylo vyzvednuto dva tisíce dolarů v hotovosti?"
"Pánové, opravdu..."
"Pro nás je to velice důležité," řekl Brown.
"Může to souviset s vraždou mladé ženy," řekl Carella"
"Opravdu, věřte mi, velmi rád bych vám pomohl, ale..." Znova se podíval na hodinky.
"Musel bych zkontrolovat Wendellův pokladní výkaz z toho dne a..."
"Co to je?" zeptal se Carella"
"Pokladní výkaz?"
"Počítačový záznam všech transakcí u jeho okénka. Vypadá to trochu jako páska ze sčítacího stroje."
"Ukázal by ten záznam, že bylo vybráno dva tisíce dolarů v hotovosti?"
"Jestli byly opravdu vybrány, tak ano, ovšem. Ale, víte..." Nový pohled na hodinky.
"Pokladník může mít až dvě stě padesát transakcí za den. Projít všechny..."
"Ano, ale vybrat dva tisíce dolarů není tak docela obvyklé, že?"
"Není to neobvyklé. Některý den může být dvoutisícových výběrů hodně."
"Přesně dvoutisícových?" řekl Carella skepticky"
"V hotovosti?"
"No...
"Mohli bychom se na ten záznam podívat, pane Granville?" zeptal se Brown"
"Až váš pokladník bude hotov se svým počítáním?"
"Pokladní uzávěrkou," opravil ho Granville a vzdychl"
"To byste snad mohli, ano."
Wendellu Lawtonovi mohlo být něco přes třicet, měl na sobě lehkou bledě modrou bundu, bílou košili a červenou kravatu, takže vypadal buď jako televizní komentátor, nebo příslušník osazenstva Bílého domu. Potvrdil, že na pásce s dvěma tisíci dolary je skutečně jeho razítko, ale taky jim řekl, že má denně v rukou spousty páskových bankovek a že po něm nemůžou chtít, aby si pamatoval, komu dal právě tyhlety.
"Ale pokud víme, tak máte pokladnický výkaz," řekl Carella"
"Pokladní výkaz, to ano," opravil ho Lawton a pak se podíval na hodiny. Carella usoudil, že má za sebou dlouhý a těžký den.
"Kdybychom se mohli podívat na ten počítačový záznam..."
"Tak dobrá.."
" řekl.
"My vyšetřujeme vraždu," řekl Brown a upřel na Lawtona pohled, který byl už sám o sobě vražedný.
Lawton měl své pokladní výkazy v zamčené zásuvce pod pultem. Měl tam i své razítko. Odemkl zásuvku a hledal mezi něčím, čemu říkal "mé pracovní papíry", hledal a nakonec našel záznam z 9. července. Svorkou k němu byla připíchnuta páska, která opravdu vypadala jako páska ze sčítacího stroje. Lawton provedl ten den sto třicet sedm transakcí, ale nikdo nevybral dva tisíce dolarů. Až jedna mu něco připomněla.
Na počítačovém záznamu bylo vytištěno datum, denní doba a nakonec:
113-807-40 162 772521 b.ú. 2 400 U$
"To první číslo je číslo účtu," vysvětloval Lawton, "Další je číslo zdejší pobočky - 162._ To poslední je moje číslo jako pokladníka."
"A co to b.ú.?" zeptal se Brown.
"Vybráno z běžného účtu. Zákazník si vyzvedl ze svého účtu 2400 dolarů. Je pravděpodobné, že jsem mu dal přepáskované bankovky v hodnotě 2000 dolarů a čtyři sta v menších bankovkách mimo balíček."
"Můžete zjistit, komu patří ten účet?"
"Můžu"
"A říct nám jméno majitele?"
"Jestli pan ředitel řekne, že je to v pořádku."

Pan ředitel Granville řekl, že je v pořádku, když jim prozradí jméno majitele účtu.
Když počítač vyplivl jméno, Lawton řekl: "Aha, ano."
"Aha ano, co?" zeptal se Brown.
"Od března vybírá dva tisíce čtyři sta v hotovosti každý měsíc." Jméno majitele účtu bylo Thomas Mott.
*****
Nevěděl, o co jim jde"
"Nejspíš nějaký omyl," řekl. To říkají vždycky.
"Žádný omyl," řekl Carella.
Stáli v prostředním křídle Mottova starožitnictví na Drittel Avenue. Německé nástěnné hodiny odbily celou, zase šest odpoledne. Tady bylo vždycky šest odpoledne. Mottovi zřejmě vadilo, že přišli, zrovna když chtěl zavřít. Ten den se každý zdál naštvaný, že má pracovat déle. Ale policisté byli na nohou od 7.45 ráno.
"Vzpomínáte si přece, že jste si vybral dva tisíce čtyři sta dolarů v hotovosti devátého tohohle měsíce, nebo ne?" zeptal se Carella"
"Ale ano, vzpomínám, byla to docela mimořádná situace. Přišel sem za mnou jeden člověk se vzácným cínovým korbelem z doby Williama a Mary a chtěl ho dát jen za hotové. Nevěděl, co má, zřejmě ho ukradl. Šel jsem do banky..."
"V 12.27 po poledni," řekl Brown, aby udělal dojem"
"Tak nějak," řekl Mott.
"Stojí to v pokladním výkaze," řekl Brown"
"Tak to bude správně," řekl Mott.
"Kdo je ten člověk s tím vzácným korbelem?" zeptal se Carella"
"Určitě mám jeho jméno někde v kartotéce."
"Buďte tedy tak laskav a najděte nám ho," řekl Carella"
"A když už ho budete hledat, podívejte se taky na 1. června, to byl pátek, a 1. května, to byl čtvrtek, a 2. dubna, což bylo úterý a v březnu na..."
"Já se nepamatuju, že bych si byl v ty dny vybíral peníze," řekl Mott.
"Pokladní výkazy," připomněl mu Brown a příjemně se usmál"
"Právě tenkrát jste si začal vybírat. V březnu..."
"Dva tisíce čtyři sta každý měsíc."
"Dohromady to dělá dvanáct tisíc dolarů."
"Už si vzpomínáte?"
"Ano, teď když o tom mluvíte..." To taky říkají vždycky.
"... si vzpomínám, že jsem si každý měsíc vybíral tuhle částku. Kdyby se zas poštěstilo něco jako ten korbel..."
"Aha," řekl Brown.
"Tak tím se to vysvětluje," řekl Carella.
"Něco se ale nevysvětluje," řekl Brown"
"Jak se stalo, že těch dvanáct tisíc se octlo v zásuvce Susan Brauerové."
Mott zamžikal.
"Susan Brauerová," řekl Brown a zase se tak příjemně usmál"
"Pamatujete se na ni?" zeptal se Carella.
"Pamatuju, ale..."
"Občas chodila sem k vám do obchodu, vzpomínáte si?"
"Byla tady devátýho, pamatujete?"
"Podívat se na nějaký stolek z přípravny, na který jste ji upozornil..."
"Ovšemže si vzpomínám."
"A vzpomínáte si, že jste jí dával měsíčně dva tisíce čtyři sta v hotovosti?"
"Ale to vůbec ne."
"Počínaje březnem," řekl Brown"
"Ovšemže ne! Proč bych to dělal?"
"To my právě nevíme, představte si," řekl Brown"
"Opravdu, proč?"
"Byla moje zákaznice, proč bych..."
"Pane Motte... my jsme našli v jejím bytě peněžní pásku..."
"Nevím, co to je, peněžní..."
"... a ta nás dovedla k vašemu bankovnímu kontu. Ty peníze pocházely z vašeho běžného účtu, pane Motte, to je naprosto jistý. Nechtěl byste nám radši říct, proč jste vyplácel Susan Brauerové každý měsíc dva tisíce čtyři sta dolarů?"
"Celých pět měsíců..."
"Dva tisíce v přepáskovaným balíčku..."
"Zbytek ve volných stovkách..."
"Proč, pane Motte?"
"Já jsem ji nezabil," řekl Mott.
Poznal Susan...
Říkal jí Susan, protože si to přála. Nikdo mi neříká Suzie, řekla. ... tady ve starožitnictví, když sem přišla jednou v lednu. Já se jen tak dívám, řekla mu. Pronajímá si byt na Oválu a ačkoliv je zařízený, postrádá v něm maličkosti, které

dělají domov domovem, a pořád pátrá po něčem, čím by získal osobitější charakter. Zeptal se jí, jaké maličkosti má na mysli, a ona řekla, že nic velkého, žádné příborníky nebo stoly nebo waleské prádelníky nebo tak. Ale kdyby se našla malá podnožka například, nebo krásná lampička, kterou by si mohla zase odnést, až se přestěhuje - doufá, že se přestěhuje do většího apartmá, až se jí podaří zařídit určité věci, řekla mu, ale apartmá jsou teď tak nekřesťansky drahá, že ano?

Zavolal jí jednou koncem měsíce, že dostal novou zásilku z Anglie, bylo to na konci ledna. Strávili se ženou týden na Jamajce, vzpomíná si, že zavolal Susan, hned jak se vrátili, protože v zásilce byly dva krásné sheffieldské svícny, měď vůbec neprosvítala, což je u Sheffieldu vzácné, a cena byla rozumná, myslel si, že by se na ně ráda podívala. Přišla do krámu hned odpoledne a na první pohled se do svícnů zamilovala, samozřejmě, byly opravdu překrásné, ale pak vyslovila pochybnost, jestli se budou hodit k zařízení jejího bytu, který je vyloženě moderní, kůže a nerez kov, víte, ohromné polštáře poházené po podlaze, abstraktní obrazy atakdále. Tak jí řekl, že jí velmi rád ty svícny půjčí, dokud se nerozhodne a ona řekla, Ááách, opravdu, a tak jí je hned druhý den,poslal.

Navštívila ho pak jednou v sobotu, snad hned první týden v únoru, a zeptala se, jestli by se u ní nemohl zastavit a podívat se na ty svícny sám. Postavila je na stůl v jídelně, který je celý ze skla a kovu, a není si jistá, jestli se ta mosaz netluče s tím kovem. Opravdu by velmi stála o jeho názor. Tak za ní k večeru zašel. Měla připravený džbán martini, moc ráda pila martini.

Řekl jí poctivě, že svícny na ten stůl opravdu nepatří, a ona mu poděkovala za upřímnost a za to, že sem přišel až z města, pak ho pozvala, aby se napil, což přijal. Mohlo být tak půl sedmé. Velice studený sobotní podvečer v únoru. Několikrát se napili. Tančili. Tak to začalo. Bylo to tak přirozené.

Koncem února...

Tehdy už spolu spali nejmíň šestkrát...

Koncem měsíce mu řekla, že nemá dost peněz na činži a že jí majitelka domu hrozí vyhozením na ulici. Řekla tnu, že činže dělá dva tisíce čtyři sta měsíčně, což ho šokovalo, vždyť hypotéka na jeho dům v Locksdalu dělala měsíčně jen tři tisíce a nějaké drobné, a ona řekla, že by bylo škoda o byt přijít, protože dává jim dvěma tak báječnou možnost se scházet v nádherném prostředí. Nežádala ho, aby jí ty peníze dal...

"Ze začátku jsem nevěděl, jak to mysli," řekl Mott"

"... ale jen půjčil, chápete."

Dočasně. Dva tisíce čtyři sta.

Jen na březnovou činži, chápete. Protože co nevidět začne pracovat jako manekýna a peníze dostane dřív, než se bude muset platit činže za duben, a ona už bude mít na zaplacení toho, co jí půjčil, a ještě jí zbyde. Kdyby jí jen mohl půjčit dva tisíce čtyři sta! Je s ním tak strašně ráda a strašně se jí líbí všechno, co spolu dělají, jemu se to přece taky strašně líbí?

"Byla tak krásná," řekl Mott. Tak krásná. A pozoruhodně.."

"Ano, vlastně úžasně..."

Nemohl najít to pravé slovo. Anebo je našel, ale s detektivy se o ně dělit nechtěl.

"Ty peníze jsem jí dal," řekl"

"Vybral jsem je ze svého konta, z úspor, vlastnoručně jí je odevzdal. Ptala se mě, jestli chci stvrzenku, a já jsem řekl To se ví, že ne, nebuď směšná. A pak..."

Když přišel čas na zaplacení dubnové činže, neměla peníze ani na ni, a tak jí půjčil další dva tisíce čtyři sta dolarů. A pak další v květnu a když přišel červen, uvědomil si, že se z toho stalo pravidlo, že on platí činži za její byt, že si ji vydržuje, že ona je ve skutečnosti jeho...

"Ale na tom nezáleží," řekl"

"Byla. Moje vydržovaná milenka."

Tvoje a Schumacherova, myslel si Carella"

"Bože, já jsem do ní byl celý blázen," řekl.

Čtvrtého července byl svátek, odjeli se ženou na... tedy ve skutečnosti odjeli z města už 30. června, byla to sobota, a strávili celý týden v Baltimoru s její sestrou, vrátili se až příští neděli. Susan přišla do obchodu hned příští den. V pondělí. Devátého. Přišla kolem poledne, chtěla vědět, jestli na něco nezapomněl. Na takovou maličkost. On nejdřív nechápal, o čem mluví. Ale, řekla. Ty nevíš? Ty vážně nevíš? Třeba si myslíš, že někdo jako já se ti prostě nachomejtne každej tejden? Třeba budeš chtít, abych příště...

"Narážela nato... na to, co jsme... na to, co jsme... no, co ona... zkrátka tak. Řekla, že si to mám rozmyslet, než na ní příště budu chtít... chápete. Protože, jestli já zapomenu na činži, začne se zase ona ohlížet po někom, koho bude těšit její společnost a komu bude po vůli. Zuřila. Ještě jsem ji tak neviděl. Já jsem si opravdu nemyslel, že je mi po vůli, myslel jsem si, že ji to taky těší. Snažil jsem se jí to vysvětlit."

Snažil se jí to vysvětlit. Byl přece svátek, 4. červenec, banky byly ve středu stejně zavřené, a on musel odjet se ženou, věděla přece, že je ženatý, věděla, že má manželku: Ona řekla, jestli vůbec tuší, jak je ponižující, když za ní přijde ta ženská, co jí pronajala byt, a ptá se, co je s činží, má vůbec tušení? Šel tedy do banky a ona čekala v krámě...

"Bylo to asi půl jedné, bankovní výpis je správný," řekl.

... a vrátil se s penězi a ona byla najednou docela jiná, zas ta Susan, kterou znal, po pravdě řečeno, rovnou tam, v krámě, se.."

"Tak," řekl.

Nezeptali se ho, co se rovnou tam, v krámě.

Místo toho řekl Carella: "Kde jste byl tu noc, když byla zavražděna?"

"Doma s manželkou," řekl Mott.

*****

Isabella Mottová byla žena mezi čtyřicítkou a padesátkou, vysoká něco málo přes 170 cm, s rovnými a dlouhými černými vlasy a tmavohnědýma očima, které jí spolu se stříbrnými a tyrkysovými šperky, jimiž byla ověšena, dodávaly nápadné a přitažlivé podoby s domorodými americkými Indiány - což ovšem nebyla. Ve skutečnosti měla skotské a irské předky, jak se v tom má někdo vyznat!

Neřekli jí, že její manžel Thomas si v poslední době krátil čas milostnými hrátkami s krásnou dvaadvacetiletou blondýnkou, kterou někdo zavraždil jen osm dní potom, co ji viděl naposled. Mysleli si, že nemá smysl dělat ještě víc zmatku, potíží a problémů bylo už ažaž. Jen se jí zeptali, jestli ví, kde byl v noci 17. července, bylo to úterý, madam. Když se zeptala, proč to chtějí vědět, řekli jí to, co se říká občanům, kteří chtějí vědět, k čemu jsou některé otázky: Policejní rutina, madam.

"Byl tady," řekla.

"Jak to, že si to pamatujete?" zeptal se Carella. Nepodívala se do kalendáře, ani do svého notýsku"

"Nebylo mi dobře, byla jsem v posteli," řekla"

"Aha," řekl Carella.

"Co vám bylo, madam?" zeptal se Brown"

"Byla jsem po operaci," řekla.

"Aha," řekl Carella.

"Po jaké operaci, madam?" zeptal se Brown"

"Malé," řekla.

"Nebyla jste hospitalizována?" zeptal se Carella.

"Ne. Dělali mi to ten den ráno. Odpoledne přišel Tommy a odvezl mě domů."

"Kde vás operovali, madam?" zeptal se Brown. Oba mysleli na potrat. Vypadalo to tak.

"V Hollingsworthu," řekla.

Nemocnice nedaleko odtud, ve 32. revíru"

"A co to bylo za operaci?" zeptal se: Carella.

"Když to chcete vědět," řekla Isabella, "tak přerušení těhotenství.

"Chápu," přisvědčil Carella.

"V kolik hodin jste se vrátila z nemocnice?" zeptal se Carella.

"Asi tak ve čtyři, v půl páté."

"A říkáte, že váš manžel byl s vámi?"

"Ano, byl."

"Odešel pak ještě z domu?"

"Myslíte ten večer?"

"Ano. Večer sedmnáctýho. Když jste se vrátili z nemocnice, odešel ještě z domu?"

"Ne." Pevně a důrazně.

"Byl doma celou noc?"

"Ano," řekla jasně nade všechny pochyby"

"Tak vám mockrát děkujeme," řekl Carella. Brown ponuře přikývl.

Tabulky na rohovém sloupu pouliční lampy hlásaly, že je tu Meriden Street a Cooper Street. Bílá písmena na zeleném pozadí, jeden nápis směřující horizontálně směrem od východu k západu a druhý od severu k jihu. Pod nimi, bíle na modrém byl větší nápis, který zněl:

Proti černé bezměsíčné obloze zářila bělavou žlutí obrovská osvětlená okna Farleyovy všeobecné nemocnice. Patnáct minut před půlnocí byla ulice tichá a opuštěná. Občas přejelo auto, ale provoz byl vesměs slabý, motoristi se ulici vyhýbali, protože povolená rychlost tu byla jen dvacet mil za hodinu, a tak na most jezdili raději po Averill Street.

Bylo tak ticho, že postava stojící ve stínu stromů na druhé straně ulice téměř slyšela bušení vlastního srdce. Ruka v pravé kapse dlouhého černého pláště svírala revolver, postava byla zase celá v černém, zas měla na sobě černý plášť, revolver byl už teplý, ačkoli předtím studil v té chladné a tmavé kapse pláště. Zahřál se. Dlaň trochu vlhká, ale ne z nervozity - jakápak nervozita, ta přejde, když to člověk dělá častěji, prostě zvlhla očekáváním, poctivým potem člověka, který čeká, je připraven. Zastřeli ji, jak vyjde ze dveří. Naper to do ní! Zab ji!

Má vyjít o půlnoci.

V pondělí mívá odpolední službu od čtyř do půlnoci, zjistit si takové věci je důležité, vědět přesně, kdy kdo bude a kde. Jinak se člověk dopustí chyby. Až dosud k žádné nedošlo. Ptali se na všechno možné, člověk se jen nesmí prořeknout. Nestalo se. Nejsou tak chytří, to je ono. Stačí ukázat jim všechno, co chtějí vidět, říct jim všechno, co chtějí slyšet, a jsou spokojeni. Jistě, je to tak, stačí si vzpomenout na rozhovor s nimi. Je tak snadné je oblafnout, tak strašně snadné! Stačí hrát člověka, za kterého vás pokládají, stereotyp jejich představ, a - to jsem já, že? Nebo to snad nejsem já? To, co vy si myslíte, že jsem? Ať už jste si o mně představovali cokoli, než jsme se setkali, nemám pravdu? Jsem to přece já! Ne, nejsem to já. Bohužel, ne.

Já jsem tohle.

Já jsem ta zbraň. Tvrdá a chladná a horká, jak ji držím v ruce. Za pět minut dvanáct.

Už brzo vyjdeš ven v té své bílé naškrobené uniformě, nepřevlékáš se přece, když jdeš domů, že ne, nikdy? Vylezeš ven ve své bílé parádě, milostpaní ošetřovatelka, tebe první si vybral mezi všemi, tím to začalo, taková pitomost, taková nebetyčná pitomost! Štíhlá, krásná, typická americká blondýnka, ten chlap měl slabost pro blondýnky, měl, už nemá. Ale dneska už nejsi tak krásná, co, ty Florence Nightingaleová? A blondýnka jen díky přátelské pomoci, díky lahvičce

Blondinolu, nemám pravdu? Já ti dneska taky trochu pomůžu, pomůže ti moje slečna Cobra, co ji mám v kapse, slečna Cobra na tebe něco vychrli, vyprázdní se do tebe! Zakrvácí tu ošetřovatelskou představu, kterou o sobě máš, a potvrdí tvou představu o mně jako jedinou pravdivou, ať už sis předtím vykonstruovala cokoli. Černá všechno schová, smutek všechno schová, černý rubáš mě zahalí dokonale, ve tmě mi svítí jen obličej. Kdo jsem, pověz!

Červené světýlko nade dveřmi na druhé straně ulice. Vchod pro zaměstnance.

Vchod pro zaměstnance, říká nápis. Za tři minuty půlnoc.

Dveře se otvírají.

Vyhrnou se ošetřovatelky. Sanitáři. Internisti. Trousí se do noci. Někteří v uniformě, jiní v civilu. Rozcházejí se. Ale kde jsi ty, milostpaní ošetřovatelko? Nesmíš nás nechat čekat, co tě napadá! Miss Cobra a já to nerady vidíme, když...

Už! Vychází ven. Říká dobrou noc muži v modrém saku a bílých nemocničních kalhotách. Něco na něj volá. Zítra nashle, hlas se rozléhá tichým nočním vzduchem, ale kdepak, zítra žádné nashle s nikým! Obrací se. Usmívá. Jde vlevo ke stanici metra na nejbližším rohu. Před ní dvě ošetřovatelky. Teď!

Vyrazit! Rychle. Přejít ulici! Vytáhnout Cobru. Rychle za ní! A do ní! Tumáš! Tumáš! Tumáš! Tumáš!

Někdo ječí. Uíkej! Utíkej!

11

Nebyli by se jí víc lekli, kdyby přijela do služebny na koštěti. Blond vlasy zcuchané jako vrabčí hnízdo, modré oči metající blesky, rty ohrnuté přes zuby skousnuté vztekem. Rozrazila dvířka v brlení, které uzavíralo služebnu, a zamířila rovnou ke stolu, kde seděli Carella a Brown.

"Tak a spusťte!" řekla.

Oba detektivové zamžikali. Právě si přečetli zprávu, která přišla z balistického oddělení před pětí minutami, a byli by jí tedy mohli říct, že dvaadvacetirážové kulky, které zabily včera její matku, jim nejsou neznámé. Ale očividně nebyla v náladě poslouchat, že táž pistole zastřelila také jejího otce a nevlastní matku. Znali ten rozhořčený výraz na tvářích občanů už z dřívějška, ale ještě nikdy nebyl tak blízko výbuchu. Betsy Schumacherová zatínala pěsti a zdálo se, že se každou chvíli vrhne buď na jednoho, nebo na oba detektivy. Nevěděli, co provedli. Řekla jim to.

"Proč jste mě nezavolali?"

"Nemáme vaše číslo ve Vermontu," řekl Carella"

"Vaše sestra slíbila, že..."

"Sestru sem nepleťte! Oznámit mi matčinu smrt bylo vaší povinností!"

Ve skutečnosti to jejich povinností nebylo. Žádný zákon ani ustanovení nevyžaduje na vyšetřujících detektivech, aby uvědomili rodinu zavražděné oběti. Mimoto dnes, v téhle době, by policejní oznámení bylo často zbytečností, ve většině případů se to rodina dovídá z televize. V příručce, kterou kdysi pro detektivy sepsal jeden šéf, byla v pořadí úkonů, jež je třeba udělat, rodina až na šestém místě.

Založit spis...

Stanovit personální požadavky... Obsadit pomocné služby... Zajistit další telefonní linky...

Pečlivě vyslechnout všechny svědky a podezřelé...

Promluvit s rodinou a přáteli nebožtíka za účelem získání důležitých informací.

Promluvit s rodinou a přáteli se pokládalo za nutné, teprve když policie měla přehled o všech zjevných podezřelých. A i pak jen proto, aby získala informace o pozadí případu. Ale nikde žádný z nadřízených, ani nikdo jiný netrval na tom, aby detektiv nejdřív zavolal rodině, i když v praxi se to dělo často. Lois Steinovou informovali hned v noci a dokonce se jí zeptali na Betsyino telefonní číslo ve Vermontu. Řekla jim, že sestru zavolá sama a zřejmě to udělala. Protože Betsy je tu a zuří a křičí a vyhrožuje jim, že na ně podá žalobu, nebo je dá pověsit za palce ve Scotland Yardu - zřejmě nejvhodnější trest za jejich odporný zločin. Podle Carelly byla tím pravým odporným zločinem tahle další vražda, a nebyl si jist, zda ta dáma neprotestuje proti domnělému opomenutí až příliš. Brown se už dostal dál: přemýšlel, jestli Betsy neoddělala vlastní matku. Při jednom ze svých výletů z Vermontu sem a zase zpátky. Adié, matinko!

"Je nám to moc líto, slečno Schumacherová," řekl s předstíranou upřímností, "ale bylo strašně pozdě, když jsme se konečně spojili s vaší sestrou..."

"Měli jsme moc co dělat na místě činu.."

" řekl Carella"

"A opravdu jsme na ní chtěli vaše číslo."

"Zavolala mi ve čtyři ráno," řekla Betsy"

"Chvilku potom, co jsme odešli," řekl Brown.

Aby věděla, že udření a špatně placení služebníci zákona pracovali celou noc, prozkoumali místo činu, napsali zprá.."

"Stejně to byla vaše povinnost," řekla Betsy nedůtklivě, ale už začínala tát"

"Lois mi řekla, že matka byla zavražděna kolem půlnoci a já jsem se to dověděla až...!"

"Ano, podle svědků to bylo..."

"Oni existují nějací svědkové?" řekla Betsy překvapeně"

"Ano, dva."

"Lidi, který viděli vraha střílet?"

"No, spíš slyšeli," řekl Carella"

"Dvě nemocniční sestry, které scházely po schodišti do metra. Otočily se, když slyšely výstřely, a viděly vraha, jak utíká pryč."

"Tak máte jeho popis."

"To zrovna ne. Viděly postavu. Ale nedovedly říct, jak vrah vypadal, až na to..."

"Vypadal nebo vypadala," řekl Brown.
"Nebo vypadala," opakoval Carella a kýval hlavou"
"Až na to, že byl nebo byla v černém."
"Takže vy nevíte..."
"Ne, slečno Schumacherová, nevíme," řekl Carella"
"Zatím ne."
"Zatím ne," řekla"
"A kdy myslíte, že budete vědět?"
"Děláme co..."
"To už je čtvrtá vražda, prokristapána!"
"Ano, my..."
"Je to přece tentýž vrah? Ten, co zabil tátu a teď..."
"Máme všechny důvody věřit, že je to táž osoba, ano."
"Na ty jeho ženský kašlu. Škoda, že je někdo nezabil obě už dávno! Ale jestli chcete vědět, co si myslím..."
Ani nechtěli.
"... ten vrah jde po celý rodině. Ty ženský mají jen odlákat pozornost..."
O této teorii také uvažovali. A zamítli ji.
"... zakrýt, o koho mu opravdu jde. Totiž o matku a o tátu. A může to znamenat, že teď jsme na řadě já a Lois." Na okamžik zaváhala a pak řekla: "Zatímco vy neděláte nic."
"Děláme, co můžeme," řekl Carella.
"Myslím, že neděláte. Jinak by vám někdo nezavraždil čtyři lidi ve dvou týdnech, nebo kolik to je."
"Dneska přesně dva týdny," řekl Brown.
"Jo, tak to tedy něco děláte. Děláte houby! Kde jste se flákali včera, když někdo vraždil mou matku?"
Detektivové mlčeli.
"Copak nevidíte, že ten vrah má systém?"
"Jaký systém podle vás, slečno Schumacherová?" zeptal se Carella trpělivě."
"Vidím, že nejdřív zabili tu tátovu rajdu a potom tátu. Abysme si mysleli, že jde výlučně o něho a o ni. Pak zabijou další rajdu..."
"Další rajdou máte na mysli...?"
"Paní Schumacherovou, jeho milovanou ženušku," řekla posměšně"
"Margaret, tu ze všech nejprvnější rajdu. V září by to byly dva roky, co se vzali. Ale není to báječná ironie? Už v červnu - ještě než vystydla svatební hostina - si našel jinou. Jde o to..." Ne, ty data nemáš správně, řekl si Brown.
"... že ten vrah, ať už je to kdo chce, nejdřív zabije tu novou ženskou a teprve pak tátu..."
Začal si přece s Brauerovou teprve letos.
"... dojde k pokusu, aby to vypadalo, že je mezi tím spojitost..."
"No, ona tam ta spojitost byla," řekl Carella"
"váš otec měl po..."
"Já vím, co dělal. Dovedu číst noviny, račte dovolit. Jde o to, že jako další zabije vrah Margaret, abysme si mysleli, že mu jde o všechny tátovy milenky, zatímco mu jde vlastně o celou Schumacherovic rodinu. Na to nemusí být člověk génius, aby to poznal. Myslela jsem si, že jste policisti. Koho chcete vidět mrtvýho teď? Sestru, nebo mě?"
"Pletete si to, mimochodem," řekl Brown.
"Že si to pletu?" řekla a obrátila se k němu"
"Tak jak to vidíte vy? Ty první tři vraždy byly..."
"Mýlíte se v datu, kdy si začal s Brauerovou."
"Já nevím, kdy si začal s ní, ať už to znamená, co chce, ale vím, že s ní měl důvěrné pletky už vloni v červnu."
"Nemohl."
"Říkám vám..."
"Slečno Schumacherová, my máme dopis od vašeho otce, ve kterým říká, že se s ní seznámil na Nový rok..."
"Její dopis má datum z loňskýho června." Oba detektivové se na ni podívali.
"Čí dopis?" zeptal se Carella.
"Čí myslíte? Tý mrchy, kterou si vydržoval, tý, která byla všude v novinách. Naší roztomilý Susinky!"
"Vy máte dopis, který napsala Susan Brauerová vašemu otci?"
"Mám."
"Jak jste k němu přišla?"
"Našla jsem ho."
"Kde?"
"Ve Vermontu."
"V chatě, kterou jste dostala od otce?"
"Ne v chatě, v garáži. V krabici s botama v garáži. Vyklízela jsem garáž, když jsem se tam nastěhovala, a..."
"Jen ten jeden dopis v krabici od bot?"
"Jo."
"Jaký druh dopisu?" zeptal se Brown.
"Ahoj!" řekla, přiložila ze strany ruce k obličeji a roztáhla prsty jako vějíř. S široce rozevřenýma modrýma očima a úsměvem jako Shirley Templeová zašvitořila tenounkým hláskem: "Já bych ti tak ráda ocucávala ptáka, ty můj zvířáku!"

Pak spráskla ruce a týmž hláskem řekla: "Bye-bye!"
Brown přikývl"
"Takový dopis," řekla.
"A našla jste ho kdy?" zeptal se Carella.
"Vloni v červnu. Když jsem se přestěhovala do chaty."
"To nemůže být," řekl Brown"
"On a Susan..."
"Neříkejte mi, co nemůže být," řekla Betsy"
"Já ksakru vím, kdy to bylo! Byl to nejdůležitější den v mým životě."
"My máme dopisy, který jí psal on," řekl Carella"
"A všechny z letoška podle data..."
"... a její dopisy jemu," řekl Brown.
"Já jsem prostě našla tenhle dopis před rokem," trvala na svém Betsy"
"A stojí v něm Pátek, 30. června."
"Musí to být letos," řekl Brown.
"Vy mi budete namlouvat, že nevím... ukažte, máte kalendář?" Carella se podíval na Browna, potlačil povzdech a sáhl do zásuvky svého stolu. Vytáhl notes, listoval jím, až přišel na letošní červen, krátce se na něj podíval a řekl: "Třicátýho připadlo na sobotu."
"Podívejte se na minulý rok," řekla Betsy tiše.
Na konci zápisníku, proti mapě ukazující, kolik je kde hodin a jaké je poštovné po Spojených státech, našel Carella tři zmenšené kalendáře vytištěné na jedné stránce, uprostřed byl letošní a nad ním a pod ním loňský a příští rok. Carella šilhal na malá písmena, pozorně si prohlédl loňský kalendář, vzhlédl a řekl Brownovi: "Má pravdu, 30. června byl pátek."
Brown přikývl.
"Máte ještě ten dopis?" zeptal se.

Pátek 30. června.
Ahoj! Tahle hra se mi moc líbí. ,Škoda, ,žes na ni nepřišel dřív. Až se
příště uvidíme, musíš mi znova vysvětlit pravidla. Opravdu můžu napsat všechno, na co myslím? Jémine, já budu děsně nemravná, nevím, jestli to sneseš.
Dneska prší. Chceš se jít se mnou cákat do deště? Chceš, abych si s tebou hrála v dešti?
Vždycky se mě ptáš, co mám na sobě. Teď zrovna mám černou krajkovou podprsenku bez ramínek, tak střiženou, že jsou mi vidět bradavky. Černé hedvábné punčochy, připnuté k podvazkovému pásu. Černé kalhotky s otvorem uprostřed. Černé špičaté podpatky. Ty punčochy jsou strašně jemné. Určitě by se ti líbilo přejíždět po nich rukou, přejížděl bys mi po stehně až k hornímu okraji punčochy. Třeba bys pak rád přesunul ruku na mou vlhkou a dychtivou kundu. Nohy mám pro tebe doširoka roztažené. Možná bys ale, protože víš, že jsem připravená a toužím po tobě, nejradši strčil dovnitř svého ptáka a začal mě mrdat, hned teď:
Myslíš na mě, když pícháš svoji ženu?
Hrozně mě to rajcuje, když myslím na tebe a na toho tvého velkého tvrdého čuráka. Proč tu nejsi se mnou? Co tu mám bez tebe dělat? Asi si dám sama ruku mezi nohy, myslíš, že bych měla? Začít si třít prostředníkem poštěváček? Ano, udělám to, právě tohle udělám. Budu se sama sebe dotýkat a myslet na tebe a na tvého ptáka v mých ústech. Zavřu oči a uvidím tvého čuráka v puse, ucítím ho v kundě, uslyším tě říkat ta krásná slova. Bože, jak si přeju, aby to byly tvoje ústa mezi mýma nohama, aby to byl tvůj jazyk, abys mě lízal, lízal, lízal, tohle přece nemůžu být já. Já bych ti přece nikdy neřekla, jak mi stačí i na tebe jen pomyslet a už mi naběhnou prsa a bolí touhou, že mi tečou z kundy úplný potoky, když si představím, jak mě mrdáš. Miluju to, jak mi hladíš prsa, jak je rozpálíš vášní do ruda. Mám kundu vlhkou a víc než připravenou, pojď ke mně, pojď a strč do mě svého čuráka. Mrdej mě nejdřív pomalu - nejvíc mě vzrušuje, když ho skoro vytáhneš a pak zase zastrčíš co nejhloub - rychleji a rychleji, mrdej mě, pojď mě mrdat, miluju to, miluju, ach Bože, už jsem to dostala a ty tu nejsi!
Ty zvířáku, jen kvůli tobě dělám takové věci! Stav se někdy, dostaneš novou hračku.
Bye- bye!

Dopis byl napsán na stejném psacím stroji jako dopisy, které našli v bezpečnostní schránce Arthura Schumachera v bance, typy byly bez jakýchkoli pochyb tytéž. Jako sedmnáct ostatních dopisů, i tenhle začínal dnem v týdnu, napsaným na stroji... Pátek.
30. Pak měsíc. Červen. Pak číslo.
Třicátý červen loňského roku připadl na pátek. Telefonický rozhovor s archivem ranních novin potvrdil, že ten den pršelo. V žádném dopise nebyl po datu uveden rok. Bylo tam jen středa, 28. června, pátek 30. června a úterý 4. července, sobota 15. července a tak dál - všehovšudy osmnáct dopisů včetně toho, který našla Betsy na dně jinak prázdné krabice od bot v zaprášené garáži ve Vermontu. Všechna data odpovídala loňskému kalendáři, nedalo se už vůbec pochybovat o tom, kdy byly napsány. Ale kdyby byl někdo...
Všechno svědčilo o tom... Ale přesto...
Kdyby se byl některý z geniálních detektivů z 87. pátračky obtěžoval a ověřil si na kalendáři data dopisů, které našli, hned, když je našli...
Vždyť ono se ale zdálo, že ty dopisy musí souviset s...

Tak by si byli okamžitě uvědomili, že žádné datum na těch dopisech v Schumacherově trezoru neodpovídá dnům letošního kalendáře...

Každý přece musí pochopit, že se... Ne, do prkvantic, měli si to ověřit! "Měli jsme si to ověřit," řekl Brown"

"Nikdo není dokonalej," řekl Carella. Což je pravda.

Nicméně, jestli se Arthur Schumacher seznámil se Susan Brauerovou až letos v lednu, tak mu nemohla psát dopisy vloni v červnu a červenci.

Jednoduché jak facka. Ale kdo je tedy napsal?

Žádný nebyl podepsaný. Každý začínal pozdravem ahoj a končil stručným bye-bye. Obsah dopisů byl podobný a styl zrovna tak - dá-li se to stylem nazvat. Kdokoli napsal jeden z těch dopisů, napsal i ostatní.

"Co myslíš, že znamená tohle?" zeptal se Brown"

"Co?" řekl Carella.

"Tady. Ta hračka."

"Nevím."

Brown se na něho podíval"

"Co je?" řekl Carella.

"Nevím. Jen že mi to něco říká."

"Ta hračka?"

"Já nevím, jestli ta hračka."

"Tak...

"Prostě něco," řekl Brown.

"Stav se někdy, dostaneš novou hračku," napověděl Carella. Oba muži se dívali jeden na druhého. Oba pokrčili rameny"

"Nějaká sexuální hračka?" řekl Carella.

"To by šlo, ale..."

"Anebo myslela ve třech, co říkáš?"

"Hmm."

"Nová hračka, chápeš?"

"Hmm."

"Další holka. Ve třech. Stav se, dostaneš novou hračku."

"Hmm," řekl Brown"

"Ale nepřipomíná ti to něco?"

"Jako ta hračka?"

"Nová hračka. Nemluvil někdo... nemluvilo se někde o nových hračkách?"

"Já si ne..."

"Že dostane novou hračku..."

"Ne..."

"... nebo koupí novou hračku... nebo... nějaká zásilka hraček..."

"Ach bože, ten pes!" řekl Carella.

*****

Podnik se kdysi jmenoval Wallyho duše a dosud se tam servírovala duševní potrava, ale majitel ho přejmenoval na Viva Mandela krátce po triumfální návštěvě jihoafrického vůdce ve městě. To úterý v sedm hodin večer tam bylo docela plno. Bent pojídal steak s bramborovou kaší a šťávou, zelené fazole s bůčkem a máslem polité placky. Wade se živil pečeným kuřetem s ibiškovými lusky a teplým pšeničným chlebem s máslem. Nebyli tu proto, aby se najedli, ale každý isolský policajt ví, že má něco zhltnout, když to jde, protože nikdy neví, kdy může uhodit hrom.

Byli tu proto, aby si promluvili s šestnáctiletou běloškou jménem Dolly Simmsová.

"Rasistický předsudky Dollinka nemá, co?" řekl Wade"

"Kde by. Krapet vkusu jí chybí, to je její problém," řekl Bent"

"Peleší se s dvěma frajerama od Potomacu."

"Jestli Smiley kápnul božskou."

Smiley byl nepříjemný práskač, kterého někdy používali, měli na něj pokus o vyloupení jednotkového obchodu. Bent přemýšlel nahlas, jestli Smiley mluvil pravdu, když řekl, že Dolly Simmsová žije s dvěma černýma grázlama z Washingtonu. Dolly byla šlapka"

"Ty myslíš, že sem vážně chodí baštit?" zeptal se Bent.

"Slyšels, co říkal Smiley. Každej večír, než vyrazí."

"Já totiž tohle žrádlo sotva spolknu a to jsem černej." Oba se rozesmáli.

"To kuře není tak špatný," řekl Wade. Bent se podíval na kolegův talíř.

"Změnili jméno, tak měli změnit taky žrádlo," řekl otráveně"

"Neměli měnit ani jméno," řekl Wade"

"Návštěva toho chlapa prej přišla na dva milióny. Máme prej povstat a zabít bílý."

"To neřek," namítl Bent.

"Řekla to jeho žena. V Diamondbacku. Všichni my černý Američani bysme se měli spojit se svýma bratříma, a až nadejde čas, porazit bílý v Jižní Africe, řekla. Co má tohle bejt za kecy, Charlie?"

"My k Africe patříme," řekl Bent.

"To určitě! Milióny černochů v tomhle městě mají bratry po celý Jižní Africe."

"No, trochu tam patříme," řekl zase Bent.

"Ty máš pocit, že patříš k nějakýmu Afričanovi s očima plnýma much, kterej se živí kozím mlíkem s krví?"

"To ne, ale přeci jen... máme tam kořeny."

"Jaký kořeny? Moje kořeny jsou v Jižní Karolíně, kde se narodili mí rodiče," řekl Wade, "a děda a babička před nima. A víš, kde byly jejich kořeny? Víš, odkud přišli jejich rodiče? Z Ghany, dřív se tomu říkalo Zlatý pobřeží. A to teda není Jižní Afrika."

"Ale spousta otroků přišla z Jižní Afriky," řekl Bent.

"Ne, spousta otroků nepřišla z Jižní Afriky, ani nápad. S otrokama obchodovala Západní Afrika, jdi a proštuduj si to, Charlie. Země jako je Dahomé a Pobřeží slonoviny a Ghana a Nigérie, všechny ty země kolem Guinejskýho zálivu, tam se obchodovalo s otrokama. A někdy taky v Kongu a v Gambii, copak ty nevíš vůbec nic o Africe?"

"Já vím, kde tyhle země jsou," řekl Bent uraženě.

"Mandela se probudil po sedmadvaceti letech v kriminále," řekl Wade, který se začal rozohňovat, "a přijde sem jako náměsíčník a mluví jako člověk, kterej neví, že celej svět už svrhnul komunismus. A vykládá nám, že máme podat ruce našim černým bratřím v Jižní Africe, odkud žádný naši černý bratři nepocházejí, to za prvé, a co si vůbec mysli, že jsme za pitomý negry?"

"Myslím, že bylo dobře, že přijel," řekl Bent.

"Já myslím, že to tady nanejvýš zhoršil," řekl Wade rozhodně"

"Máme tady svý vlastní vážný problémy a parádičky pro cizince je nerozřeší."

"Tak jak to, že jíš pečený kuře?" zeptal se Bent"

"Když seš tak zatraceně bílej, proč nemáš krajíc zdravotního chleba s margarínem bez cholesterolu?"

"Já jsem černej," řekl Wade a přikyvoval, "na to můžeš vzít jed. Ale nejsem Jihoafričan a na to můžeš taky vzít jed. Tuhle ji máme."

Seděl obličejem proti vchodu do podniku. Bent se díval přes rameno. Ve dveřích se objevila dospívající dívka, která vypadala, jako kdyby trpěla nechutenstvím. Byla vytáhlá a mohla vážit něco málo přes padesát kilo. Na sobě měla fialové semišové holinky s třásněmi, černou minisukni a fialovou hedvábnou blůzičku s hlubokým výstřihem odhalujícím malinká ňadra a úzký hrudník. Nakudrnacené vlasy měly stejnou barvu jako boty. Na čele měla napsáno děvka a na celém obličeji narkomanka. Oba policisté vstali a šli ke dveřím. Tuhle nenechají odejít.

"Slečna Simmsová?" řekl Wade.

Postavil se jí po pravé ruce a o krůček za ní, aby nemohla odejít. Bent byl po její levé straně"

"Policie," řekl a ukázal odznak. Vůbec se nelekla. Zamžikala na odznak, podívala se Bentovi do obličeje a obrátila se k Wadeovi. Usoudili, že je tak nadrogovaná, že nic nechápe. Bylo po sedmé večer, čekala ji dlouhá těžká noc a ona už byla úplně mimo.

"Rádi bysme vám položili pár otázek," řekl Wade"

"Vo čom?" zeptala se.

Bledé oči, trochu nepřítomné. Slabý úsměv na rtech. Přemýšleli, co asi bere, Bentovy oči automaticky sklouzly na její holé ruce. Na bledém bílém obličeji neviděl žádné stopy. A sukni měla tak krátkou, že by byla odhalila jizvy na stehnech.

"Posaďme se," řekl"

"Se ví," řekla.

Bylo vidět, že nic neskrývá, mluvila otevřeně a ledabyle, ta nic nezatlouká, řekli si. Byla to jen totálně nadrogovaná couřička a oni byli dva policisté na stejné ulici s ní, jenže na opačné straně.

Posadili se ke stolku v zadní části podniku. Na toalety se trousili lidé. Wade a Bent usuzovali, že si tam chodí čichnout nebo si píchnout, ale teď jim šlo o vraha a nemohli se zatěžovat zatýkáním nějakých nedůležitých feťáků. To bylo to nejhorší, jakmile začalo město upadat, nemohli se už starat o menší věci. Jakmile se jednou začne vraždit, nemůžete honit kluky a holky, kteří pomalovávají zdi sprejem. Nemůžete dát pokutu řidiči nákladňáků za to, že troubí. Nemůžete napomínat lidi, kteří skáčou v metru přes turniket. Když máte na starosti vraždu a znásilnění a ozbrojené vloupání, je to ostatní jenom civilizace.

"Pověz nám o Sonnym a Dickovi," řekl Wade.

"Ty já neznám," řekla Dolly"

"Nemohla bych si dát něco k jídlu? Přišla sem se sem nabaštit."

"To víš, že ano, Dolly. Co bys chtěla?"

"Zmrzku," řekla"

"Čokoládovou, prosím."

Objednali jí porci čokoládové zmrzliny. V poslední chvíli se rozhodla, že ji chce se strouhanou čokoládou. Číšník odnesl zmrzlinu zpátky k pultu a posypal ji strouhanou čokoládou. Když se s ní vrátil ke stolu, vzala lžičku a okamžitě se do zmrzliny pustila.

"Mňam," řekla.

"Sonny a Dick," řekl Bent"

"Dva chlapi, oba černý."

"Černý, to je moje," řekla, mrkla na ně a olízla si rty"

"To jsme slyšeli."

"Mňam," řekla a nabrala si lžíci zmrzliny"

"Kde jsou teď?" zeptal se Wade"

"Neznám," řekla.
"Sonny jak?" zeptal se Bent.
"Nijak. Sonny," řekla. Jedla. Olizovala si rty. Olizovala lžíci"
"Dick jak?" zeptal se Wade.
"Taky neznám."
"Pamatuješ se na čtvrtek večer?"
"Depák."
"Pamatuješ, kde jsi byla ve čtvrtek večer?"
"Depák. Kde sem měla bejt?"
"Kolem desátý, trochu později?"
"Ani ň."
"Pamatuješ se na Sloane Street?"
"Ne."
"Sloane 3341."
"Todle je dobroučký," řekla"
"Měli byste vochutnat. Chceš si líznout?" zeptala se Benta a napřáhla k němu lžíci.
"Třetí poschodí," řekl Wade"
"Ty a Sonny a Dick, vařili jste si fet nad svíčkou v červeným svícnu."
"Já nefetuju," řekla"
"Pamatuješ, že se střílelo?"
"Nic takovýho nepamatuju. Můžu dostat ještě jednu zmrzku?" Objednali další porci čokoládové zmrzliny posypané strouhanou čokoládou.
"Vážně byste to měli vochutnat," řekla"
"Je to mňam mňam."
"Jeden z tvejch kámošů měl devítimilimetrovou UZL"
"Jú, co je to?" řekla.
"Velikánská pistole se zásobníkem na dvacet nábojů. Střelil po nás ze schodů, pamatuješ?"
"Dyť já ani nevím, kde je Sloane Street," řekla Dolly a pokrčila rameny.
"Tak, Dolly, a teď poslouchej," řekl Wade"
"Polož tu lžíci a poslouchej."
"Můžu poslouchat, dyž jim," řekla"
"Polož tu lžičku, pusinko."
"Povídám, že můžu..."
"Polož to, nebo ti přerazím pazouru," řekl. Položila lžičku.
"Jeden z tvejch kámošů někoho zabil," řekl.
Mlčela, jen ho pozorovala, zamračená a rozzlobená, protože jí nedovolil dojíst zmrzlinu.
"Víš to, že jeden z tvejch kámošů někoho zabil?"
"Nevěděla sem to."
"Myslíme si, že to byl Sonny, ale třeba to byl Dick. Ať tak či onak..."
"Já ty lidi neznám, takže vám na to kašlu," řekla"
"Zabil otce jednoho policajta," řekl Wade.
Dolly zamžikala.
Naklonil se blíž k ní, takže viděla růžovou a hladkou jizvu po noži, která se mu táhla nad levým okem. Tak ty žereš černý, pusinko? Co teda řikáš tomuhle s tou šerednou jizvou?
"Otce jednoho policajta," opakoval s důrazem.
Mohla být úplně mimo před deseti minutami a třeba se pořád ještě někde vznášela, bylo těžké se v tom vyznat. Ale teď se v těch bledých mrtvých očích objevil nepatrný záblesk. Dala těm slovům proniknout k mozku, těm hlavním slovům, říkají, že je zavražděnej táta ňákýho policajta.
"Víš, co to znamená, ne?" zeptal se Bent"
"Když někdo zabije otce policajtovi?"
"Žádnýho Sonnyho neznám."
"Znamená to, že každej policajt v tomhle městě si nedá pokoj tak dlouho, dokud toho chlapa nechytnou. A pak bude mít štěstí, když se dostane do kriminálu živej."
"Já vám na to kašlu," řekla"
"Žádnýho Sonnyho neznám."
"To je dobrý," řekl Wade, "protože jestli ho znáš..."
"Povídám, že neznám."
"... a zjistí se, že ho chráníš..."
"Dize taky ne."
"Diz?" zeptal se Wade okamžitě"
"Tak se jmenuje? Diz?" Dolly ještě nedošlo, že se prořekla.
"Diz jak?" zeptal se Bent.
"Dyž ho neznám, jak bysem to mohla vědět?"
"Ale ty ho přece znáš, Dolly..."

"Ne, já...
"Znáš oba, viď?"
A teď se na ni vrhli z obou stran, chrlili na ni slova, nečekali na odpověď, utloukali ji slovy. Wade napravo od ní, Bent nalevo, Dolly na židli mezi nimi, na stole lžička a rychle tající čokoládová zmrzlina.
"Sonny a Diz."
"Dva černý zabijáci z Washingtonu."
"Jaký mají příjmení, Dolly?"
"Řekni nám, jak se ještě jmenujou."
"Sonny jak?"
"Diz jak?"
"Zabili tátu jednoho policajta."
"Chceš si to odskákat s nima?"
"Chceš chránit dva neznámý lidi?"
"Dva zabijáky?"
"Chceš, aby po tobě šli všichni policajti ve městě?"
"Nebudeš vědět, kam se podít."
"Odskáčeš si to s nima, Dolly."
"Policajtův táta, Dolly."
"Chceš to mít na tapetě celej život?"
"Já...
Oba se odmlčeli. Čekali.
Civěla na tající zmrzlinu.
"Já vo nich nic nevim," řekla"
"Dobrá," řekl Wade a přikyvoval.
"Viděla jsem je jen jednou. Ve čtvrtek večer."
"Opravdu?"
"Vod tý doby sem je neviděla. Neznám žádný..."
"Pusinko, ty se chceš dostat do opravdickýho maléru, co?" řekl Wade.
"Ale já vám říkám pravdu."
"Ale kdež, vodíš nás za nos," řekl Bent"
"Víme, že s nima žiješ..."
"Nežiju!"
"Dobrá, ať je po tvým," řekl a odšoupl židli"
"Jdem, Randy."
"Máš se nač těšit, kočičko," řekl Wade a vstal"
"Můžeš mi věřit.
Půjdou po tobě všichni poldové z celýho města. Tak dlouho, až bude po tobě. Hraješ si s policajtama, jde o tátu jednoho policajta."
"Hezky se vyhajej," řekl Bent a chystali se odejít"
"Počkejte," řekla.
Zastavili se a obrátili se zase k ní"
"Můžu dostat eště zmrzku?" řekla.
*****
Čekali na ni večer, když se vrátila do obchodu. Stáli u akvária plného tropických rybiček. Za nimi bublala voda. Kolem pluly rybičky. Bavili se o filmu s Jamesem Bondem, kde akvárium s rybičkami vybuchne nebo tak něco. Snažili se vzpomenout si, jak se film jmenoval.
Nejdřív zavolali pomocnici Pauliny Weedové, mladé dívce, která jim řekla, že šéfka si šla koupit něco k jídlu a bude zpátky přibližně za půl hodiny. Okamžitě se rozjeli do centra, do obchodu na Jefferson Avenue, kde se dozvěděli, že dívka se jmenuje Hannah Kempová, že jí je šestnáct a chce být zvěrolékařka, až bude velká, a že tady pracuje denně po škole každé úterý a pátek, kdy je obchod otevřen až do osmi. Byla v přední části se zákazníkem, když asi o pět minut později přišla Paulina. Ukázala na detektivy stojící blízko plovoucích tropických rybiček a řekla něco, co neslyšeli. Paulina se na ně přes místnost překvapeně podívala a pak šla k akváriu, kde stáli a přemýšleli, jak se ten film jmenoval.
"Ahoj, pánové," řekla.
"Dobrý den, slečno Weedová," řekl Carella.
"Můžu vám prodat nějakou rybičku?" zeptala se s úsměvem. Světlovlasá a krásná a modrooká, typ, jakému dávají muži přednost. Ale úsměv trochu nejistý.
"Slečno Weedová," řekl Carella, "když jsme sem dnes večer volali, vaše pomocnice..."
"Hannah," řekla"
"Báječné děvče."
"Ano, řekla nám, že jste si šla koupit něco -k jídlu..."
"Ano."
"A že se vrátíte tak asi za půl hodiny."
"Tady mě máte," řekla a usmála se.
"Slečno Weedová, byla jste někdy vdaná?" zeptal se Brown"

"Ne, nebyla," řekla a vypadala překvapeně.
"Myslel jsem, že to prostřední jméno by mohlo..."
"Aha. Ne, to bylo dívčí jméno mé matky. Tak to mám napsáno na firmě. B + W: Vaši malí kamarádi. Podle mého prostředního a posledního jména. B +-W."
"Byerlyová a Weedová," řekl Brown"
"Ano."
"Slečno Weedová," řekl Carella, "když jsme sem volali, chtěli jsme mluvit s vámi, a Hannah řekla..."
"Báječné děvče," opakovala.
Ale už bylo patrné, že je nervózní.
"Řekla... to je doslova, co řekla... řekla: Bye šla ven koupit si něco k jídlu."
"Ano."
"Nazvala vás Bye."
"Hm."
"Říká vám takhle hodně lidí?"
"Řekla bych, že dost."
"Je to zkratka Byerlyové, viďte?"
"Já se jmenuju Pauline, a to není bůhvíjaké jméno, nemyslíte?"
"Vy sama si říkáte Bye?"
"Ano."
"Jak se podepisujete?"
"Pauline Byerlyová-Weedová. Podpisuju všechno Pauline Byerlyová-Weedová, ano."
"A co v osobní korespondenci?" zeptal se Brown. Obrátila se k němu.
"Ano," řekla"
"Taky. Všechno."
"Říkáte si Bye, ale podpisujete se Pauline Byerlyová-Weedová, ano?"
"Ano."
"Slečno Weedová," řekl Carella"
"Máte psací stroj?"
V očích se jí zalesklo. Nebezpečí. Pozor! To říkaly její oči"
"Můžeme přijít s povolením k prohlídce," řekl Brown"
"Mám psací stroj," řekla, "ano, mám."
"Tentýž stroj jste měla i vloni v červnu?"
"Ano."
"A vloni v červenci?"
"Ano."
"Můžete nám ho, prosím, ukázat?"
"Proč?"
"Protože si myslíme, že jste na něm napsala nějaké dopisy Arthuru Schumacherovi," řekl Brown.
"Klidně jsem mohla napsat..."
"Erotické dopisy," řekl Carella.
"Můžeme se podívat na ten psací stroj, prosím?" řekl Brown"
"Já jsem ho nezabila," řekla.
*****
"Jak to bylo?" řekla Dolly"
"Začli jako mí zákazníci, víte? Já sem štaflovala na Casperový... víte, kde je to, tam blízko starýho hřbitova? Hřbitov svatýho Augustýna? Tam, co byl ten barák, jak ho zbourali? Hned za vratama? No, tak tam, tam je na štaflu spousta holek večír, protože tamtudy jezdí auťáky na dálnici, vjezd z Casperový, víte kde, že jo? Tak tam jsem se s nima seznámila, šli po ulici a prohlíželi si zboží, podle hřbitova šlape spousta holek, no, vám to asi nemusím povídat. Snažím se vám to vysvětlit, nechci to slíznout za někoho, kdo voddělal poldovi tátu. Já ty frajery skoro neznám, začli si se mnou jako zákazníci."
"Kdy to bylo?" zeptal se Wade"
"Minulou neděli večír."
"Skoro před týdnem."
"Skoro."
"Kolikátýho to bylo, Charlie?"
Bent vytáhl z notesu celuloidový bankovní kalendářík"
"Dvaadvacátýho," řekl.
Pět dní potom, co byl zavražděn Carellův otec"
"Takže přišli k tobě..."
"Jo a že prej se jim jako líbim," řekla a skromně pokrčila rameny, "a měla bych prej zájem hodit si to se dvěma? Tak jim povídám, že za dva dostanu vobyčejně víc, a voni se ptaj kolik a já povidám půldruhýho stováka a voni že jo a tak sme šli do toho zapadáku, kam choděj holky, je to blízko velkýho sálu na Casperový, kde se konaj svatby a takový mecheche. Hned vedle. Tak to začlo," řekla a zase pokrčila rameny.
"A jak jste se dostali až do toho opuštěnýho baráku na Sloane Street?"

"No, voni ty frájové byli nafetovaný..."
V pokladně Tonyho Carelly bylo tisíc dvě stě dolarů.
"... crack baštěj zrovna jako já. Taky kdo ne? Dyby to šlo, nechtěla bych nic jinýho, jen crack. A tak jsme se bezva dohodli. Víte, co myslim? Dělala sem všechno, co na mně chtěli, a voni mi za to dávali crack."
Jednoduchá obchodní transakce. Základní směna zboží. Přitom docela běžná. Sex za drogu. A protože každý byl plný fetu anebo na nejlepší cestě být plný fetu, byl to málokdy - jestli vůbec kdy - bezpečný sex. Jak se jednou objeví crack, po kondomu už nikdo ani nevzdechne. Proto se spousta feťaček dostane do jinýho stavu. Proto je spousta nervózních crackových děcek, která pláčou a chtějí kokain. Jo, takhle to na světě chodí.
"Nevím, kde sebrali ty prachy.."
" řekla. Zabili kvůli nim člověka, řekl si Wade.
"... ale když se to tak veme, co je mi po tom?" Dvanáct set dolarů, myslel si.
"Já tobě, ty mně, ruka ruku meje, nemám pravdu? Žádný votázky, jsme si kvit."
Jste si kvit, myslel si.
"Jak jste se octli na Sloane Street?"
"Myslim, že voni se chtěli zdekovat."
"Jak to myslíš?"
"Já myslim, že někde něco zmákli. Zavolali mě, že prej nechtěj domů. Báli se..."
"Domů bylo kde?"
"Tak jsme šli do týhle crackárny, víte, ale ten chlap u dveří se na nás koukne špehýrkou a prej Děte do hajzlu, jak vím, kdo jste? Že bysme jako mohli bejt poldové," řekla sarkasticky"
"Šlapu chodník od třinácti a najednou vypadám jako volavka? Tůdle. Sonny a Diz taky, každýmu je jasný, že jsou bejvalí muklové, co jinýho? A ten chlap u dveří nás takle vodbyl a tak sme si to museli dát na ulici. Není to nic hroznýho, já to přeci dělám pořád, crack se dostane na každým rohu, vostatně, vám to nemusim povidat, ale byli bysme radši kouřili někde v soukromí a nemuseli hledat, kam zapadnout. Protože domů sme jít nemohli, víte, Sonny a Diz si mysleli, že by je tam poldové mohli vyčmuchat."
"A kde to je?" zeptal se Bent.
"Tak jsme skončili na Sloane Street, v tý barabizně. To je ale ďoura! Krysy jak krokodýlové, přísahám! Tak to ste byli vy, jo?"
"Jo, to jsme byli my," řekl Wade.
"Strachy jsme se div nepotento," řekla Dolly a zahihňala se jako tenkrát"
"Slezli sme po nouzovým schodišti, hasičským."
"Mysleli jsme si to."
"Div sem se nepřerazila."
"Kde je Sonny a Diz teď?"
"Už sem vám řekla všecko, co vo nich vim."
"Až na to, kde jsou."
"Nevim, kde sou."
"Říkáš, že jste bydleli pohromadě..."
"Teď už ne."
"Říkáš, že jste měli bejvák..."
"Tenkrát."
"Dolly..." řekl Wade varovně"
"Vážně," řekla"
"Nevim."
"Dobrá," řekl"
"Tak jdeme na policii, ano?"
"Ne, počkejte chvilku," řekla"
"Prosim!"
*****
Výslech se konal toho večera dvacet minut před desátou v kanceláři poručíka Byrnese. Tak dlouho to trvalo, než se sešli všichni zúčastnění. Nellie Brandová musela přijet až ze svého bytu na Everetts Street. Policejní zapisovatel se svou videokamerou taky musel přijet až z centrální budovy na High Street. Advokát Pauliny Weedové, muž jménem Harry Kahn, jel přes celé město ze své kanceláře ve Stocktonu. Brown, Carella a Byrnes byli jediní, kdo přešli po chodbě ze služebny do místnosti, kde se konaly výslechy.
Nellie Brandová tu byla, aby zjistila, jde-li opravdu o zločin. Podle toho, jak ji informovali o prvním výslechu, to vypadalo, že ano, ale člověk nikdy neví. Měla na sobě lehký béžový kostýmek, nažloutlou kabelku a lodičky, kadeř zlatohnědých vlasů nosila ještě pořád hozenou do čela. Vzbuzovalo to dojem rychlosti, člověka, který spěchá, je unášen větrem, téměř letí. Věděla, že jako zástupce okresního prokurátora bude klást většinu otázek sama, pokud ovšem nebude nutné, aby Brown nebo Carella dodali nějaký potřebný detail. Problémy neočekávala. Paulinin obhájce vypadal jako profil, ale zase - člověk nikdy neví. Byl vysoký a hubený a měl na sobě pomačkaný hnědý oblek stejné barvy jako jeho vodnaté oči, seděl vedle Pauliny na vzdálenějším konci stolu a něco jí šeptal, Nellie neslyšela co. Hromádka žhavých dopisů ležela na stole před ní. Přečetla si je hned, když sem dorazila. To byly dopisy! Od ženy, která vypadala, že neumí do pětí počítat!
Carella začal tím, že seznámil Paulinu s jejími právy, ale Kahn ho přerušil stručným: "Tohle všechno už známe, pane

detektive," na což Carella odpověděl: "To je do protokolu, pane obhájce," pričemž oba užili toho oficiálního oslovení tak, že znělo pejorativně a poněkud opovržlivě. Kahn svolil netrpělivým mávnutím, Paulina poslouchala a potvrdila, že chápe, jaká má práva, a že je ochotna odpovídat na otázky, které jí budou kladeny.

Carella se podíval na nástěnné hodiny a - pro videopásek a pro zapisovatele - oznámil, že j e 21.10. Nellie začala s výslechem:

Ot.: Můžete mi říct, jak se jmenujete, prosím?

Odp.: Paulina Weedová.

Ot.: Je to vaše celé jméno?

Odp.: Ano.

Ot.: Já se vás ptám, slečno Weedová, jestli..."

Odp.: (p. Kahn) Odpověděla vám na otázku.

Ot.: Myslím, že ne. Tážu se, jestli je to jméno, které je napsáno na jejím rodném listě.

Odp.: Dobrá, tak se ptejte.

Ot.: Je to jméno, které je na vašem rodném listě? Paulina Weedová?

Odp.: Ne.

Ot.: Jaké jméno je na vašem rodném listě?

Odp.: Paulina Byerlyová-Weedová.

Ot.: Takže to je vaše celé jméno?

Odp.: Ano.

Ot.: Děkuji. Odkud se tam vzala ta Byerlyová?

Odp.: Bylo to dívčí jméno mé matky.

Ot.: (p. Kahn) Promiňte, ale co má tohle společného s...

Odp.: Myslím, že za chvilku pochopíte, oč mi jde, pane Kahne.

Odp.: Chtěl bych vědět, oč vám jde, hned teď. Vytáhnete sem mou klientku uprostřed noci...

Ot.: Promiňte, pane Kahne. Jestliže vaše klientka odmítá odpovídat na otázky, stačí, aby...

Odp.: Ach prosím, ušetřete mě elementárních právních pouček, buďte tak laskava.

Ot.: Vy mi řekněte, pane Kahne, co si přejete. Chcete, abychom přerušili výslech? Máte na to právo, vaše klientka řekla, že rozuměla poučení. Přeje si, abych přestala s výslechem? Jestliže ne, nechte mě laskavě pokračovat, ano?

Odp.: Pokračujte, pokračujte, je to vždycky totéž.

Ot.: Slečno Weedová, jste známá pod přezdívkou Bye?

Odp.: Někdy.

Ot.: Řekla byste, že častěji než jen někdy?

Odp.: Příležitostně. Řekla bych příležitostně.

Ot.: Hlásíte se tedy k jménu Bye?

Odp.: Ano.

Ot.: Kdybych vás oslovila Bye, slyšela byste na to jméno, že ano?

Odp.: Ano.

Ot.: Co to znamená, Bye?

Odp.: Byerlyová.

Ot.: Což je ovšem vaše prostřední jméno.

Odp.: Ano.

Ot.: Takže je to vlastně docela normální, že? Jmenujete se Bye, hlásíte se ke jménu Bye.

Odp.: Někdy používám jména Bye. Ale taky se mi někdy říká Paulina. A taky Byerlyová - někdy.

Ot.: Podpisujete někdy dopisy tímto jménem?

Odp.: Myslíte Byerlyová?

Ot.: Ne, myslim Bye. Podpisujete někdy své dopisy jménem Bye?

Odp.: Někdy.

Ot.: Slečno Weedová, ukážu vám kopie dopisů.

Odp.: (p. Kahn) Smím je vidět, prosím?

Ot.: Jsou to ovšem kopie dopisů, které detektivové Brown a Carella vyjmuli z bezpečnostní schránky Arthura Schumachera. Nechceme, aby se originálů dotýkalo ještě víc lidí, než už se stalo.

Odp.: Dovolte, ať se na ně podívám, prosím.

Ot.: Prosím. Nespalte si prsty. (Ve výslechu pokračováno v 22.05.)

Ot.: Slečno Weedová, napsala jste tyto dopisy?

Odp.: Nenapsala.

Ot.: Nepodepsala jste se v těchto dopisech jménem Bye?

Odp.: Tyhle dopisy nejsou podepsané.

Ot.: Ano, odpusťte, máte naprosto pravdu. Napsala jste v těchto dopisech jméno Bye na stroji?

Ot.: Ne, nenapsala. Já jsem ty dopisy nepsala.

Odp.: Máme psací stroj, který detektivové přinesli z vašeho obchodu...

Odp.: (p. Kahn) Jaký psací stroj? Žádný nevidím.

Ot.: Je právě na cestě do laboratoře, pane Kahne. Byl zajištěn v obchodě se zvířaty na Jefferson Avenue č. 602 a nyní je podroben zkoumání jako možný důkaz...

Ot.: Důkaz? Čeho?

Odp.: Důkaz pro trestný čin vraždy.
Odp.: Nechápu souvislost, paní Brandová, je mi lito. I kdyby slečna Weedová ty dopisy napsala... a já doufám, že na to máte důkaz, neboť už dopisy samy o sobě mohly poškodit její pověst...
Ot.: Proto je také psací stroj v laboratoři, pane Kahne. Ale jestli prominete, my zde nejsme u soudu, my se pouze snažíme vyslechnout podezřelou, že ano? Můžeme to tedy učinit? Nebo, jak jsem už dříve navrhla, chcete, abychom hned teď přestali s výslechem?
Odp.: (sl. Weedová) Nemám co skrývat.
Ot.: Pane Kahne? Smím to pokládat za dovolení, že mám pokračovat?
Odp.: Ovšem, jen si poslužte. Je to pořád totéž.
Ot.: Slečno Weedová, kdy jste se seznámila s Arthurem Schumacherem?
Odp.: V lednu před rokem.
Ot.: To by bylo... co je dnes?
Odp.: (p. Carella) Jednatřicátého července.
Ot.: Takže to by bylo... kolik to dělá? Osmnáct měsíců, devatenáct?
Odp.: (p. Carella) Osmnáct.
Ot.: Je to správně, slečno Weedová?
Odp.: Je to o něco víc.
Ot.: Jak jste se seznámili?
Odp.: Jeho žena si koupila u mne psa. Jako vánoční dárek. On si přišel asi za měsíc pro obojek.
Ot.: A to byl začátek vašeho poměru?
Odp.: Já jsem s ním neměla poměr. Byl to zákazník.
Ot.: Nic víc.
Odp.: Nic.
Ot.: Tak jak vysvětlíte tyhle dopisy?
Odp.: Já jsem ty dopisy nepsala.
Ot.: Víte, doufám, že podle rozhodnutí v kause Miranda...
Odp.: (p. Kahn) Á, už zas elementární školení.
Ot.: Je nám například dovoleno vzít vám otisky prstů...
Odp.: (p. Kahn) Proti tomu bych se rozhodně postavil.
Ot.: Prosím, ale zákon by se tím nezměnil. Uvědomujete si to, slečno Weedová?
Odp.: Když říkáte, že to zákon dovoluje...
Ot.: Říkám.
Odp.: Tak to asi dovoluje.
Ot.: Uvědomujete si také, že i když originály těchto dopisů měla v rukou spousta lidí...
Odp.: Já jsem ty dopisy nepsala.
Ot.: Ať už je psal kdokoli, otisky jeho prstů na originálech budou dosud. Jste si toho vědoma?
Odp.: Já o těch dopisech nic nevím. Nevím, čí otisky jsou na těch dopisech.
Ot.: Viděla jste někdy originály těch dopisů?
Odp.: Ne.
Ot.: Určitě ne?
Odp.: (mlčí)
Ot.: Slečno Weedová?
Odp.: Ano, jsem si jistá, že jsem je nikdy neviděla.
Ot.: Takže vaše otisky na nich v žádném případě nemohou být?
Odp.: Nemohou.
Ot.: A co když jsou? Co když najdeme na dopisech otisky a budou se shodovat s vašimi? Jak byste to vysvětlila, slečno Weedová?
Odp.: (mlčí)
Ot.: Slečno Weedová?
Odp.: (mlčí)
Ot.: Slečno Weedová? Odpovězte prosím na mou otázku.
Odp.: (mlčí)
Ot.: Poručíku, ráda bych, aby zatčené byly sejmuty otisky prstů, prosím.
Odp.: (p. Kahn) Hej, počkat, ne tak rychle! Podle Mirandy nemůže...
Ot.: Můžete mu prosím někdo dát směrnice?
Ot.: (poručík Byrnes) Jděte někdo dolů a podívejte se, jestli tam není kopie Mirandy za stolem. Slečno, šla byste laskavě teď se mnou? Steve, sejmi jí otisky, buď tak hodný.
Odp.: (p. Carella) Pojďte, slečno.
Ot.: (pí Brandová) Slečno Weedová?
Odp.: (mlčí)
Ot.: Slečno Weedová?
Odp.: Já jsem ho tak strašně milovala.
Nevěděla jsem, že si našel jinou. Myslela jsem, že prostě ztratil zájem. To se přece stává. Lidé se odmilují. A já jsem byla ochotná to přijmout. Když člověka už někdo nemá rád, tak prostě nemá. Trvalo to rok - vlastně ani necelý rok.

Přišel do obchodu poprvé tenkrát 23. ledna, to bylo naše výročí, 23. leden. Takže to trvalo poměrně dlouho. V dnešní době je rok dlouhá doba, věřte mi. Mám přítelkyně. Jestli s nimi muž zůstane půl roku, pokládají to za štěstí. Tohle trvalo skoro rok. Ten den, kdy mi řekl, že to chce skončit, bylo 13. ledna. Já si pamatuju data. Skoro rok. Takže... Víte.

Já... Já jsem řekla Dobrá.

Chci říct, co jiného můžete udělat, když už vás muž nemiluje, musíte ho prostě nechat jít, co jiného?

Pořád se mi vracely vzpomínky na to, jako to mezi námi bylo. Ty dopisy byly zábavné, ale to trvalo jen chvilku, bylo horké léto.

Občas jsem mu přivedla tu druhou. Ne jemu, nám. Chodily jsme spolu na střední školu. Marian. Blondýnka jako já... on měl rád blondýnky. Ale to bylo ještě, když jsem si jím byla jistá. Ne, byli jsme tři, ovšem, ale byli jsme to pořád my dva, chápete, jak to myslím? Já a on jsme udávali notu. Marian tam byla jen nám oběma pro radost.

Užili jsme si spolu.

Ale když je něco pryč, tak je to pryč, nemám pravdu? Nejsem přece dítě, poznám, kdy je konec. A i když jsem se cítila opuštěná...

Moc opuštěná.

Strašně jsem ho milovala.

Přesto... myslela jsem si, že s tím mohu žít. Měla jsem svůj obchod. Mám moc ráda zvířata, víte. Zavalila jsem se prací. A myslím, že bych se s tím byla vypořádala, kdyby...

Bylo to takový ten případ, kdy jsem si myslela, že se dívám do zrcadla. Mladší verze mě samotné kráčela po ulici naproti mně, zavěšená do Arthura, rozesmátá, s hlavou zvrácenou dozadu, dlouhé blond vlasy a modré oči, bylo to jako Arthur a já zase znova. Jenže jsem to nebyla já. Byla to jiná žena, vlastně holka, nemohlo jí být víc než dvacet, natáhla se, aby ho políbila, a já jsem se otočila dřív, než mě mohli spatřit. Obrátila se k nim zády.

Rozeběhla jsem se přes ulici, i když tam bylo plno aut. Houkala na mě, bylo to příšerné. Když jsem se znova vrátila, byli pryč. Ztratili se v davu. Ztratili...

To se podívejme, říkala jsem si.

Říkala jsem si, že ten mizera mizerná už má novou. Je to jen měsíc, co...

Bylo to dvanáctého února. Já si data pamatuju.

Jen měsíc a on už si opatřil novou ženskou, vlastně novou holku, vypadala tak mladě. A pak mě napadlo, jestli...

Chci říct, bylo by možné, aby si našel někoho tak rychle? Je to přece teprve měsíc, co jsme se rozešli: Není to strašně rychle? A pak mě napadlo, že ji možná měl celou tu dobu, možná že ji měl už předtím, než se rozešel se mnou. A to mi vadilo. Opravdu. Měla jsem si říct, ať to veme čert, ale mně to opravdu vadilo. Znáte to, některé věci žerou a žerou? Tak takhle to bylo se mnou. Užíralo mi to vnitřnosti.

Řekněte sami, dělali jsme spolu úplně všecko! Ježíši...

Tak jsem...

Začala jsem ho sledovat. Protože jsem chtěla zjistit, jak dlouho už to trvá, chápete, tedy jestli si celou tu dobu ze mě dělal blázny. Neměl tuhle holku bokem, když jsem mu psala všechny ty dopisy a obstarávala mu další ženské... vlastně jen Marian, ale tu jsme měli často, dělali jsme to s ní nejmíň tucetkrát. To si opravdu ze mě dělal celou tu dobu blázny?

Bydlela v jeho přepychovém bytě na silvermineském Oválu... ostatně, vy víte, kde bydlela. Chodil za ní dvakrát nebo třikrát týdně. Sledovala jsem ho tam. Jednou jsem se zeptala jednoho vrátného, ne toho malého, co neumí anglicky, ať už je odkud je, ale jiného vrátného. Řekla jsem mu, že určitě znám to děvče, které tam právě prošlo, že se jmenuje Helena Kingová a že jsem s ní určitě pracovala, a on řekl Ne, tak se nejmenuje, a já jsem řekla, že to určitě musí být ona, můžete mi říct, jak se jmenuje, prosím vás, a on si mě změřil, všichni vrátní si takhle měří člověka, jako kdyby měl v úmyslu někoho v té jejich milované zatracené budově zabít, a řekl Ne, já nesmím prozrazovat jména, takže vidíte, nebylo to lehké zjistit, jak se jmenuje.

Začala jsem sledovat taky ji. Nejen když s ní byl on, tedy Arthur, ale když byla sama. Snažila jsem se zjistit její jméno, víte, není to lehké zjistit něčí jméno tady v městě, každý je tak podezíravý. Nakonec jsem se ho dověděla v supermarketu. Jak jsem ji sledovala, tak jsem zjistila, že nakupuje jídlo v Paláci potravin na Stemu a že podpisuje papírek, kam se má zboží dodat. Tak jsem se postarala, abych byla u pokladny za ní, když psala jméno a adresu na objednávku, Susan Brauerová, silvermineský Ovál 301, PH, a tečka.

Ne že bych měla v úmyslu něco provést. Jen jsem chtěla vědět, co je zač.

Protože ve mně pořád vrtalo, jestli se s ní scházel, už když říkal, jak je do mě celý pryč.

A pak jednou jsem viděla toho druhého.

Viděla jsem ji a toho druhého muže, jak jdou spolu.

Bylo to hned po velikonocích, 18. dubna, pršelo. Ve dne. Pršelo, jen se lilo. Vyšli spolu z budovy, zřejmě byl nahoře s ní. Měl bílé vlasy. Nejdřív jsem si myslela, že je to dědek. Nemohla jsem pochopit, co na něm vidí. Po Arthurovi? Ten vyzáblý mrňavý matador?

Šli spolu na oběd do italské restaurace na Culverově. Pak se vrátili do bytu. Byli tam celé odpoledne. Arthur tam šel později večer. Scházela se s oběma, nemohla jsem tomu uvěřit! Mott se jmenoval. Thomas Mott. Sledovala jsem ho až do obchodu se starožitnostmi na Drittel Avenue, patří jemu. Jednou jsem do toho obchodu šla, abych ho viděla zblízka. Byl mladší, než jsem si myslela, tak asi padesátník. Tmavohnědé oči, bledý obličej. Řekla jsem mu, že se zajímám o jednu lampu. Zdál se příjemný.

Jenže to byla z její strany hrozná chyba, víte.

Teď přece mohu získat Arthura zpátky. Když mu řeknu, že ho podvádí. Víte, celou tu dobu, co jsem Arthura znala - skoro celý rok, nezapomeňte - jsem ho nikdy nepodvedla. Ani jednou. Ale tady byl někdo, koho zná od... já jsem vlastně nevěděla, od kdy se znají, mohlo to trvat věčnost, co já vím... ale muselo to být přinejmenším od ledna a teď byl

teprve duben a ona ho už podváděla. Tam mě napadlo, že si s ní půjdu promluvit. Řeknu jí, že všechno prozradím, když se nepřestane scházet s Arthurem. Budu ji přesvědčovat. Má jednoho, tak nač potřebuje dva? Promluvím s ní. Přesvědčím ji. Ten den, kdy jsem tam šla...

V úterý sedmnáctého července je vedro k udušení, apokalyptická mlha, vedro a vlhkost už přivedly celé město do stavu na prosté malátnosti. Jde si s ní jen promluvit. Nejdřív zavolala, má donést nějaké prádlo, bude to v pořádku, když se s tím jedno z děvčat zastaví někdy později odpoledne? Přece jí už někdy daroval nějaké sexy prádýlko, ne? Obvyklý pás s podvazky a kalhotkami? Podprsenku s vystřihnutými dírkami? Určitě!

Susinka povídá: "Ach ano, nechte to, prosím vás, u vrátného, ano?" Mazlivý hlásek. Poprvé slyší ten hlásek.

"Ten pán žádal, abychom to dodali osobně vám do rukou," říkám do telefonu"

"Ten pán trval na tom, že to musíte podepsat."

"Který pán?" ptá se Susie tím mazlivým hláskem"

"Můžete mi říct, jak se jmenuje?"

"Arthur Schumacher," řeknu.

"Ach, dobře, v pořádku," říká Susinka tímtéž překotným bezdechým hláskem, "mohli byste to poslat někdy k večeru?"

"V kolik hodin by se vám to nejlíp hodilo, slečno?"

"Právě jsem řekla někdy k večeru, slyšela jste? Někdy k večeru je v pět hodin."

Ot.: Jak se vám to líbilo? To, jak vám odpověděla?

Odp.: Myslela jsem si Ty couro jedna!

Ot.: Ano, ale měla ta odpověď nějakou souvislost s tím, co se stalo potom? Ta její netrpělivost?

Odp.: Ne, jen jsem si pomyslela Ty couro jedna, ale pořád ještě jsem měla v úmyslu jít tam, jen abych si s ní promluvila.

Ot.: Dobře, a co se dělo dál?

Odp.: Nejdřív se budu muset dostat přes vrátného, ale to jsem věděla předem. Měla jsem na sobě...

Má na sobě béžový hedvábný šátek, který jí zakrývá blond vlasy, tmavé brýle, zakrývající barvu očí, a celá je oblečená do neurčité béžové barvy - nebo nedostatku barvy - kterou nenávidí a málokdy nosí. Má ji na sobě, protože odpovídá barvě nákupní tašky obchodu s prádlem. Chce být pokládána za někoho, kdo přinesl zboží. Béžové polyesterové kalhoty a béžovou bavlněnou košili, zlatý kožený opasek, teploměr je skoro na 40 stupních, přijde až, k vrátnému v šedé uniformě s červenými prýmky a v pravé ruce má béžovou igelitku se zlatými písmeny. Mluvila s vrátným už dříve, je to ten malý, tlustý, s přízvukem. Teď mu říká...

Ot.: Kdy to bylo?

Odp.: Prosím?

Ot.: Kdy jste s ním mluvila poprvé?

Odp.: Ach tak. To bylo ještě tenkrát, když jsem se snažila zjistit její jméno. Ale on sotva mluví anglicky, tak jsem to vzdala. Ten den byl zase ve službě. Řekla jsem mu, co chci...

"Slečnu Brauerovou, prosím."

"Vy ráčíte byla kdo?"

Měří si ji zhora dolů, něco, co ona nesnáší.

"Řekněte jí, že jsem tu z podniku Victoria's Secret," říká_ "Móment," povídá on a zvoní nahoru do bytu.

"Ano?" Její hlas na domácím telefonu"

"Madám?" říká on.

"Ano, Ahmede?"

"Je tu Victoria Síga," povídá"

"Ano, ať jde hned nahoru." A hotovo.

Pořád ještě s ní chci jenom mluvit.

S některými lidmi se ovšem mluvit nedá.

Naše Susie se zlobí, že nalítla. V obýváku dvě černé pohovky, jedna u dlouhé stěny proti vstupním dveřím, druhá u kratší stěny s oknem na opačném konci pokoje. Servírovací stolek se skleněnou deskou před tou bližší pohovkou, na něm sklenička martini, plave v ní plátek citrónu, slečinka popíjela. Stojí před pohovkou naštvaná a krásná až bůh brání, zlatovlasá a modrooká v černém hedvábném kimonu, které pravděpodobně pochází z obchodu Victoria's Secret, na něm vzor z rudých máků, pod tím zřejmě nahá, soudě podle rýsujících se bradavek.

"Nemáte právo sem chodit," povídá"

"Chci si s vámi jen promluvit."

"Okamžitě ho zavolám a řeknu mu, že jste tady."

"Prosím, zavolejte."

"Zavolám," povídá.

"Bude mu trvat nejmíň půl hodiny, než sem přijede. Do té doby budeme hotovy."

"Do té doby budete hotova vy."

"Já bych sis vámi opravdu ráda promluvila. Nešlo by to, prosím?"

"Ne.

"Moc vás prosím, Susan."

Snad to udělal ten prosebný tón jejího hlasu. Ať už ano nebo ne, naše Susie se na cestě k telefonu zastaví a vrátí se ke stolku, vezme do ruky skleničku martini a vyprázdní ji. Pak jde zpátky k baru, bosé nohy zapadají do měkkého huňatého koberce - a protože je roztomilá hostitelka, nalije sobě a jen sobě ještě jednu skleničku. Na příborníku leží

citrón, pěkně žluťoučký. Je tam i vývrtka s držadlem z ořechového dřeva. A zubatý nožík se stejným držadlem. Sněhobílými záclonami za černou koženou pohovkou na druhém konci pokoje proudí dovnitř pozdní odpolední slunce. Susie kráčí zpátky ke stolku, postaví se vedle, je provokativně hezká, bosá a rozdurděná, kimono volně přepásané. Pod ním prokukuje náznak blond houštiny.

"Co chcete?" zeptá se.

"Chci, abyste se s ním přestala scházet."

"Nepřestanu."

"Vyslechněte mě."

"Nevyslechnu."

"Poslouchejte mě, Susie..."

"Neříkejte mi Susie. Nikdo mi neříká Susie."

"Chcete, abych mu to řekla?"

"Řekla mu co?"

"Myslim, že víte, co."

"Nevím. A je mi to jedno. Chci, abyste šla pryč."

"Vy tedy .chcete, abych mu to řekla?"

"Chci, abyste odtud vypadla," řekne Susie a otočí se, chce postavit skleničku martini na stolek za svými zády, jako že mě propouští - konec zábavy, kamarádko, už žádné koktajly, i když jsem ti zatím nic nenabídla.

"Dobře, výborně, já mu řeknu o tom, co je mezi vámi a..."

"Tak mu to řekněte," řekne Susie a otočí se zase obličejem k ní, teď se usmívá, ruce opřené v bok, nohy rozkročené, plavý chomáč vyzývavý"

"Neuvěří vám," říká a usmívá se ještě víc, vysmívá se jí.

Je to ovšem pravda. Neuvěří jí, má pravdu, ta potvora. Bude přesvědčen, že si to vymyslela. Lež, která je má rozdělit. A když si v tom krutém a nemilosrdném světle pravdy uvědomí, jak je bezmocná, zmocní se jí zuřivost. Neví, co říká v nejbližším okamžiku, snad neříká vůbec nic, anebo možná řekne něco tak tiše, že to není ani slyšet. Ví jen, že se jí najednou octne v ruce nůž.

Ot.: Probodla jste Susan Brauerovou a zabila ji?

Odp.: Ano.

Ot.: Kolikrát jste ji bodla?

Odp.: Nepamatuju se.

Ot.: Víte, že měla dohromady dvaatřicet řezných a bodných ran?

Odp.: To je dobře.

Ot.: Slečno Weedová...

Odp.: Šaty jsem měla celé od krve. Vyndala jsem z její skříně plášť do deště a oblékla si ho. Aby vrátný neviděl všechnu tu krev, až půjdu ven z budovy.

Ot.: Slečno Weedová, vy jste zabila taky Arthura Schumachera?

Odp.: Ano, to jsem neměla dělat, to byla ode mne hloupost. Neuvážila jsem to.

Ot.: Jak to myslíte?

Odp.: Chápejte, ona už nebyla. Měla jsem ho zase pro sebe.

Ot.: Už chápu.

Odp.: Ale vlastně neměla, že?

Ot.: Co jste neměla, slečno Weedová?

Odp.: Neměla jsem ho zase jen pro sebe. Ne úplně. Protože on se se mnou rozešel, chápete, ne já s ním. A když si tak rychle našel jinou, najde si zas někoho, takhle jednoduché to bylo, chápete? Se mnou skoncoval, už nikdy se ke mně nevrátí, takhle jednoduché to bylo. Najde si nějakou jinou rozkošnou potvůrku, tentokrát třeba ještě mladší - jednou po mně chtěl, abych to domluvila s Hannou z obchodu, věřila byste tomu? Bylo jí tenkrát patnáct, chtěl po mně, abychom to dělali ve třech. Tak jsem... asi jsem si uvědomila, že jsem ho ztratila nadobro. A tak jsem znova dostala vztek. Na to, co provedl. Na to, že mě takhle nechal a začal si s ní. Že mě využil. Nesnáším, když mě někdo využívá. Zuřím, když mě někdo využívá... Tak jsem... dal mi tuhle pistoli jako dárek. Šla jsem tam a čekala jsem venku...

Ot.: Šla jste kam, slečno Weedová?

Nellie mluví téměř tiše. Chce zjistit přesnou adresu, bude ji potřebovat, až případ přijde před soud. Zjistit všechno do posledního puntíku v dnešní době, v našem století, kdy někdy porota zpochybní i přiznání natočené na videu.

Odp.: K jeho bytu. Na Selby Place.

Ot.: Pamatujete si, kdy to bylo?

Odp.: Pamatuju, bylo to dvacátého. V pátek večer.

Ot.: Říkáte tedy, že jste tam šla a čekala před jeho domem.

Odp.: Ano, a zastřelila jsem ho.

Ot.: Kolikrát jste na něj vystřelila? Pamatujete si to?

Odp.: Čtyřikrát.

Ot.: Zastřelila jste taky psa?

Odp.: Ano. Nerada. Ale ten pes byl dar od ní, chápete.

Ot.: Od...?

Odp.: Od Margaret. Jeho ženy. Já jsem o Margaret věděla, samozřejmě. Margaret nebyla žádné tajemství, celou tu dobu jsme o Margaret mluvili.

Ot.: Ji jste taky zabila?
Odp.: Ano.
Ot.: Proč?
Odp.: Všechny.
Ot.: Promiňte, ale...
Odp.: Každou ženskou, s kterou někdy něco měl.
Ot.: Chcete říct...?
Odp.: Všechny, ano. Viděla jste jeho poslední vůli? Taková urážka!
Ot.: Ne, neviděla jsem ji. Povězte mi, co...
Odp.: Tak byste si ji měla přečíst! V životě mě nikdo tak neurazil! Deset tisíc dolarů! Jestli tohle není do nebe volající urážka, tak co? Po všem, co jsme jeden pro druhého znamenali, po všem, co jsme spolu dělali? Stejnou částku odkázal svému veterináři! Ježíši, já jsem zuřila! Co odkázal těm ostatním, o to jde. Kolik odkázal své milované Margaret, své první ženě, mimochodem, ta s ním chodila po barech a vybírala mu děvky, řekl mi, že jednou měl v bytě tři najednou, tři černošské děvky, když jeho milované dcerušky byly pryč na letním táboře. A co ty dvě? Velectnostná milostpaní zubařová a ta připitomělá hippie, které dal chatu ve Vermontu? Kolik odkázal jim? Ach panebože, já jsem zuřila! Copak si myslel, že jsem idiot? Nejsem, a dokázala jsem mu to.
Ot.: Jak jste mu to dokázala?
Odp.: Šla jsem po nich, po všech. Chtěla jsem je dostat všechny. Aby viděl.
Ot.: Když říkáte po všech...
Odp.: Po všech. Po Margaret a po první ženě i po těch milovaných dceruškách, po všech, co myslíte, že po všech znamená? Jeho ženské! Všechny ty jeho potvory!
Ot.: Takže vy jste zabila Glorii Sandersovou?
Odp.: Ano, zabila, vždyť to povídám.
Ot.: Ne, teprve teď...
Odp.: Ano, zabila. Ano. A nelituju toho. Nelituju, že jsem zabila ji, ani ty ostatní. Jenom... snad asi...
Ot.: Ano?
Odp.: Ale ne, nechme to.
Ot.: Dopovězte, prosím.
Odp.: Myslim, že mě mrzí... že jsem ublížila...
Ot.: Ano?
Odp.: Ublížila Arthurovi.
Ot.: Proč to?
Odp.: Byl to takový báječný člověk. Ozvalo se zaklepání.
"Teď sem nechoďte!" křikl Byrnes"
"Promiňte, pane poručíku..."
"Povídám, abyste sem nechodili."
Dveře se opatrně pootevřely. Do pokoje vstrčil hlavu Miscolo z kanceláře.
"Promiňte, pane poručíku," řekl, "ale je to naléhavý..."
"Co je?" vyštěkl Byrnes.
"Je to pro tebe, Steve," řekl Miscolo"
"Detektiv Wade z pětačtyřicítky."
12
Auta se prodírala nocí jako ponorky, vyplouvající z hlubin, dva velké sedany, v každém pět detektivů. Detektivové měli všichni neprůstřelné vesty. Carella seděl v prvním autě s Wadem a Bentem a dvěma policisty, kteří se představili jako Tonto a Osamocený jezdec. Tonto nevypadal ani v nejmenším jako Indián. Carella se připojil k ostatním na pětačtyřicítce a seděl vzadu mezi Wadem a Bentem. Všichni byli velcí. S vestami ještě větší. Auto bylo přecpané.
"Ten, co střílel, se jmenuje Sonny Cole," řekl Wade"
"Má devítimilimetrovou bouchačku, to je jistý, a podle toho, jak ho ta holka popsala, je to ta Uzi, co hledáme."
"O.K"
" řekl Carella a pokýval hlavou. Sonny Cole, říkal si. Co zabil mýho tátu.
"Není úplně blbej," řekl Bent otráveně.
"V každým případě to byl on, co naplánoval tu loupež v krámě tvýho otce a ještě jednu další ve čtvrtek večer, to jsme je málem dostali."
"Obchod s lihovinama," řekl Bent"
"Takhle si opatřujou prachy na fet, těmahle sprostejma malejma loupežema."
Wade se na něho ostře podíval.
Carella přemýšlel. Sprostá malá loupež. Zavraždili tátu pro dvanáct set dolarů. Říkal si, že se s potěšením seznámí s těmi dvěma grázly. S ohromným potěšením.
"Ta holka s nima žije už čtrnáct dní, sbalili ji jednou večer u hřbitova. Je to šlapka," řekl Wade.
"A feťačka," dodal Bent.
"Všechno pěkně pohromadě," řekl Wade.
"Ten dům je na Talley Road, v rajónu šestačtyřicítky, bydlí tam většinou černoši a Španělové, pronajali si cimru na prvním poschodí. Dům pro dvě rodiny, otevřenej ze všech stran, po obou stranách zplanýrovaný parcely, má se tam stavět."

"Takže nás můžou vidět pěkně zdálky."

"Jo, takovej už je život," řekl Bent.

Dům byl jednopatrový, obitý prkny, se střechou z dehtového papíru, po obou stranách prázdná pískoviště. Jako by ho někdo postavil uprostřed pouště. Nové obecní věžáky s levnou činží o kus dál vypadaly, jako kdyby jimi už prošla armáda nájezdníků: cihlové zdi počmárané sprejem, urvané lavičky, vytlučená okna. Pod stromy na protější straně ulice čekalo osm detektivů z šestačtyřicítky, všichni v neprůstřelných vestách. Byla to velká věc, zavražděný byl otec policisty. Nad stromy visel úzký srpeček a vrhal stříbrnou záři na vypelichaný trávník před domem. Noční hmyz zpěvavě ševelil. Byla skoro půlnoc. Žádný policejní vůz nebylo zatím vidět. Stály všechny opodál na parkovišti, nikým neviděny a vzdáleny na zavolání rádiem, nikdo nechtěl vyplašit pachatele. Oba vozy z pětačtyřicítky vyložili osm ze svých deseti detektivů do mlčící tmy a odjely do noci. Pod stromy se krčilo šestnáct detektivů a ševelilo jako letní hmyz, plánovalo příští kroky.

"Já jdu ke dveřím," řekl Carella"

"Ne," řekl Wade.

"Byl to můj..."

"Ke dveřím jdu já."

Nikdo z ostatních detektivů se s ním nepřel. Tomu, o čem zde diskutovali, se říkalo "vzít si dveře" a znamenalo to, že diskutují o náhlé smrti. Vzít si dveře znamená v životě policisty nejnebezpečnějších
třicet minut. Toho, kdo je na špičce útočícího klínu, čeká pravděpodobně setkání s kůry andělskými, protože nikdo nemůže vědět, co je uvnitř v bytě, a při dnešních zbraních je výstřel s to prorazit i obrněné dveře. Tentokrát ovšem věděli, co je v domě na protější straně ulice. Byl tam zabiják s devítimilimetrovou poloautomatickou zbraní. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, nemohl chtít dveře. Nikdo, jen Carella a Wade.

"Vezmem si je společně," řekl Carella.

"Vykopnout je může jen jeden," řekl Wade a usmál se do měsíčního světla"

"Jsou moje, Carello, neotravuj!"

Ručičky na Carellových hodinkách byly obě nahoře. Tonto zavolal seržantovi, který hlídkoval s vozem na parkovišti. Bylo tam s ním sedm dalších aut. Řekl seržantovi, že jdou na to. Seržant řekl: "Deset čtyři."

Detektivové se podívali jeden na druhého. Wade kývl a vydali se přes ulici.

Osm detektivů z šestačtyřicítky a čtyři z pětačtyřicítky se rozdělilo do dvou part po šesti a rozešlo se do stran, aby hlídali boky a zadní část domu. Carella a Wade šli po cestičce, Osamělý jezdec a Tonto v patách za nimi.

Před krytým vchodem se zábradlím byly nízké, téměř ploché schody. Všechno připomínalo dům někde v prérii, člověk očekával, že se po nich bude pnout laskavec. Dolly jim řekla, že mají pronajatý pokoj do ulice v prvním patře, na pravé straně domu. Nikde ale nebylo vidět světlo. Čtyři černá okna v patře, dvě černá okna nalevo od modrých vstupních dveří. Chodník byl taky tmavý až na měsíční světlo, lampu někdo vyvrátil. Na chodníku se povaloval štěrk.

Byli by dali přednost písku nebo sněhu nebo dokonce blátu: ten zatracenej štěrk praskal pod nohama jako rozbušky. Kráčeli těsně vedle sebe, rychle a tiše, až na to skřípění štěrku, při každém zarachocení kamene sebou škubli, ale mířili rovnou k modrým dveřím. Wade a Carella došli právě až ke schodům, když se ozvaly výstřely.

Seběhli ze schodů jako vyplašení netopýři a vrhli se do nízkého křoví na obou stranách vchodu, jeden vlevo, druhý vpravo, nocí se rozlehly další tři výstřely. Osamělý jezdec a Tonto uskočili z cestičky, skulili se na plešatý trávník a vyčkávali, co bude dál.

Další výstřel následoval téměř okamžitě, ale tentokrát viděli, odkud přišel, v jednom z černých oken na levé straně krytého vchodu se objevil žlutý záblesk, následovaný okamžitě řevem vysoce výkonné pistole, která pálila do noci jednu ránu za druhou, žlutý záblesk a prásk, žlutý záblesk a prásk, pak počtvrté, popáté - a ticho.

Buď se Dolly mýlila, který pokoj si ona a její kámoši najali, nebo se Sonny a Diz přestěhovali dolů do jiného pokoje.

To si mysleli.

Ani je nenapadlo, že by Dolly mohla.."

"Nestřílejte!" zaječela"

"Drží mě tady!"

"Do prdele," řekl Wade.

Jsou tu tři minuty a už je tu nadělení s rukojmím.

*****

Lidé z nejbližšího věžáku vyšli ven a dívali se na půlnoční představení. Jmenovalo se buď Až já budu mrtvola nebo Už jsem mrtvola a odehrávalo se v letní nocí na samém začátku srpna. Až na to, že to nebylo ani v Los Angeles, ani na washingtonském letišti, ale v zpustlém baráku určeném k demolici, který udělá místo domům úplně stejným jako ty, v nichž bydlí oni. A nebylo do toho zamícháno tisíc příslušníků letištního personálu, ani stovky lidí uvězněných v mrakodrapu, byli tu jen dva grázlové z hlavního města - které má největší počet vražd na hlavu v celém světě - a šestnáctiletá holka jako rukojmí, která byla jak prostitutka od hřbitova, tak registrovaná narkomanka. A její život byl v sázce. Carella to věděl. Jeho otce nezabila Dolly Simmsová, udělali to rukou společnou a nerozdílnou Sonny Cole a Diz Whittaker. Ale protože Dolly byla teď uvnitř s těmi dvěma vrahy - jak se tam ksakru dostala, aby ji husa kopla - policie tam prostě nemohla vtrhnout a udělat pořádek.

Bylo kupodivu, jak se dav rozrůstal. Možná že z toho vyleze jen idylický pořad Domeček uprostřed prérie, ale kdo ví? Mezitím dali přednost ulici, kde byl aspoň náznak vánku, před dusnými cihlovými věžemi o sedmnácti patrech. V jednu hodinu toho rána byl dům obklíčen ze všech stran a zabarikádován policií, jak se dalo, v marné snaze udržet mezi diváky aspoň zdání pořádku. Na scéně byly taky oba nákladní vozy útvaru rychlého nasazení a dále asi tak tři tucty modrobílých policejních aut seřazených kolem obléhaného baráku jako válečné vozatajstvo, za každým vozem

uniformovaní policisté a detektivové. Přivezli i dynamo a reflektory osvětlovaly všechny čtyři zdi domu, zejména ovšem přední stranu, kde se čtvrtý vyjednávač inspektora Bradyho krčil za keři lemujícími krytý vchod a snažil se promluvit s jedním z obou mužů uvnitř. Až dosud použil Brady tři vyjednávače. Těm prvním málem ustřelili hlavu. Žádný se neodvážil až ke dveřím.

U jednoho okna seděla Dolly Simmsová a dívala se rovnou do prudkých světel.

Nic jiného nebylo vidět.

Oba muži byli hluboko uvnitř pokoje, daleko od okna. Dostat je k oknu bude první, oč se musejí pokusit.

A Dolly ustavičně nabádala vyjednávače, ať nikdo nezačíná střílet. Nevypadala vůbec vyděšeně. Jeden vyjednávač sdělil, že se zdá dočista grogy - pochopitelně.

Kazatel už vyšel do ulic a dělal to, co uměl nejlíp, totiž to jediné, co uměl, to jest vyhecovávat lidi k šílenství. Přecházel za barikádami sem a tam, dlouhé vlasy měl ulízané za uši, v ruce megafon, zlaté řetízky se leskly v záři reflektorů, a opakovaně vykládal davu, že když bělošská holka křičí, že byla znásilněna, je z toho nevyhnutelně obžalován nejbližší Afroameričen...

"Ale vemte si čistou a nevinnou mladičkou pannu jako je Tawana Brawleyová, znásilněnou řvoucí hordou bělochů, který pak napíšou slovo NEGR..." .

Zvuky souhlasu od hrstky mužů v tmavých oblecích a s červenými kravatami, kteří stojí za ním.

"... na její tělo, napíšou to výkalem na její mladé znásilněné tělo, a co se nestane? Bílá justice samozřejmě shledá, že násilníci a fanatici nespáchali žádný zločin, a že mladičká Tawana je lhářka a děvka!"

Policisté přehlušovaní řevem megafonu sotva slyšeli vlastní slovo.

"Ale dnes, bratři a sestry, dnes tady máme opravdovou děvku! Ano, skutečná a stoprocentní bílá děvka kupčí s masem a vláká dva mladé afroamerické bratry do situace, na které oni nenesou vinu! A proto se tu dnes večer shromáždila policie našeho slavného města v celé síle, proto se tu dnes večer pořádá tenhle cirkus, už zase jsou pronásledováni a pranýřováni mladí představitelé černé Ameriky!"

V dosahu televizních kamer se motali výrostci s širokým úsměvem na obličejích a snažili se dostat na obrazovku, byla to jejich velká šance objevit se na týmy, hele, zejtra ráno ve zprávách! Z tohoto hlediska měl kazatel pravdu, panovala tu cirkusová atmosféra, ale ne proto, že by někdo chtěl vidět zneškodnění dvou vrahů, ne, vzduch byl nabitý vzrušením podobným tomu, které vládlo v římských arénách, kde až na lvy neměl nikdo šanci. Žádný obyvatel těchhle ubohých ulic nevěřil, že z toho baráku vyleze někdo živý, jak by mohl, když jsou tu policajti namašírovaní jako vojsko? Černoch nebo běloch, ti uvnitř byli mrtvoly už teď. Takhle si to mysleli všichni ti lidé v ulicích, bez ohledu na barvu, národnost, hodnost nebo přesvědčení. Důležité bylo jen, kdy k tomu dojde. A tak, podobni římským divákům čekajícím na lva nebo tygra, který ukousne někomu ruku nebo ještě radši hlavu, hemžili se trpělivě za barikádou z dřevěných zátarasů a doufali, že budou svědky, až se bude zabíjet, že uvidí, jak všechny ty rachejtle známé z televize vybuchují ve skutečném životě, v tom jejich unaveném a ošumělém světě. Kazatelovy hřmící tirády neposlouchal skoro nikdo, jen ti chlápkové v tmavých oblecích a s červenými kravatami, kteří stáli za ním a souhlasně přikyvovali každému jeho slovu. Všechny oči se upíraly na ženu přikrčenou v křoví, která hovořila s dívkou s fialovými vlasy, sedící za oknem v záři reflektoru namířeného přímo na ni.

Problém byl v tom, že nikomu se dosud nepodařilo navázat s únosci kontakt. V místnosti nebyl telefon a policie tedy nemohla požádat spoje, aby zablokovali linku a dali jim ji k dispozici, bylo by jim to umožnilo - pouze jim - mluvit se Sonnym nebo Dizem, prostě s tím z nich, kdo byl kápem. Dalším problémem bylo, že šlo o případ, kterému Bradyho tým říkal "dva ku jedné", což znamenalo dva únosce a jedno rukojmí. Bylo to sice zatraceně lepší než třeba poměr čtyři ku dvanácti, ale pořád to znamenalo, že měli proti sobě dynamismus skupiny, byť to byla skupina nepatrná. Nikdo nevěděl, kdo je v tom domě ten hlavní. Dolly řekla Bentovi a Wadeovi, že hlavou jejich party je Diz, ale podle nich to nemusela být pravda. A když ani jeden z únosců nejevil ochotu s někým mluvit, vyjednávači neměli tušení, kdo celé věci šéfuje. Zatím mluvila jenom zbraň, nebo možná několik zbraní, výstřely se ozývaly odněkud z hloubi pokoje, jakmile vyjednávač jen povystrčil hlavu nad prkennou podlahu verandy. Až doposud čtyři vyjednávači. A nikdo z nich nepostoupil ani o chlup.

Ani pozorovatelé z pomocného technického týmu se svými speciálními dalekohledy neviděli tak daleko do pokoje, aby mohli určit, je-li tam jen ta vysoce výkonná devítimilimetrová pistole, nebo ještě nějaké další zbraně. Pozorovatelů bylo celkem pět, po jednom vzadu a na každé straně domu a dva vepředu, kde se všechno odehrávalo. Pozorovatelé hlásili, že všechna okna v bočních stěnách domu jsou zatlučena prkny. Sonny a Diz návštěvníky očekávali.

To byla totiž první důležitá zprávička, kterou Georgia Mobryová vymámila z Dolly sedící u okna.

Georgia byla nejlepší Bradyho vyjednávačka, vrátila se z dovolené teprve včera a spadla do toho rovnýma nohama. Byla u okna už jako čtvrtá, spíš snad u té verandy, nebo ještě přesněji v křoví, protože v něm dřepěla asi tak dva metry od okna, za nímž seděla Dolly bledá a fialová ve světle reflektoru. Všichni si lámali hlavu, jak se Dolly vůbec dostala do takové situace. Řekla přece detektivům, kde najdou Sonnyho a Dize, a tak by se zdálo rozumné, že se od nich bude zdržovat co nejdál.

Teď ale svěřila Georgii - která byla skutečně odborník na to, jak dostat z jalové krávy mlíko - že se začala cítit provinile hned, jak ti dva černí policajti odešli, a tak se sem vrátila a řekla Sonnymu a Dizovi, co na ně čeká, a oni jí - místo aby zmizeli - dali crack a řekli, že je jejich letenkou na Jamajku. To byla druhá důležitá zprávička.

"Tak prosím vás nestřílejte," řekla, "voni mi jinak zabijou, řekli mi, že mi zabijou."

Tohle řekla předtím už mnohokrát těm třem vyjednávačům, kteří byli odvoláni. Jenže teď se Georgia dověděla, že Dolly si tuhle šlamastyku spískala sama a že cena za její osvobození je lístek do Karibské oblasti.

"Oni chtějí na Jamajku?" zeptala se pro jistotu"

"Je to tak?" Něžný, mazlivý tón - jako její jméno a její rodná země.

"Já vám jenom vopakuju, co řekli voni mně."
"Že jsi jejich letenka na Jamajku?"
"Jo."
"Já bych tak strašně chtěla mluvit s nima osobně," řekla Georgia.
"Jo, ale voni nechtěj."
"Protože si myslím, že bychom se mohli dohodnout." Například dostat tebe ven a ty grázly pak zlikvidovat, myslela si Georgia. Podle ní - a vycvičil ji Brady - byla tohle typická situace, kdy se prostě nedá vyjednávat. Dřív nebo později dá někdo rozkaz k útoku. Počítačový záznam o Sonnym Coleovi přišel před deseti minutami a dověděli se z něj, že Sonny si odkroutil nějaký čas na západním pobřeží pro zabití při vyloupení obchodu s potravinami v Pasadeně. Takže tu měli co činit s mužem, který nejenže pravděpodobně zavraždil policistova otce, ale byl už jednou odsouzen pro zabití, byl ozbrojen a pálil nazdařbůh otevřeným oknem, kdy ho napadlo.

Desmond Whittaker taky nebyl žádné neviňátko. V Louisianě ho odsoudili k pětí letům těžkého žaláře pro zločin zabití, který by podle odst. 1/30 trestního zákona dotyčného státu byl klasifikován jako vražda, nebýt toho, že byl spáchán "v náhlém rozčilení či pohnutí mysli". Jak se ta dvojice našla, bylo záhadou, a záhadou bylo i to, jak se octli tady v Isole. Byli však oba mimořádně nebezpeční a neprojeví-li ani nadále sebemenší ochotu vstoupit aspoň do začátečního stadia vyjednávání, jak to činili dosud, tak někdo požádá o zelenou a zahájí proti nim útok nebo použije chemických zbraní. Odstřelovač byl vyloučen, nikdo neviděl, kde vlastně v tom zatraceném pokoji jsou. Jediným terčem byla dívka v okně. A tu chtěli policisté zachránit.

Takže Georgiiny naděje na úspěch nebyly velké.
"Co kdyby ses jich zeptala, jestli se mnou nechtějí mluvit?" řekla.
"Dyž voni nechtěj," opakovala Dolly"
"Zeptej se jich, buď tak hodná!"
"Odprásknou mě," řekla.
".Jen se zeptej! To by přece neudělali."
"Ale jo, udělali," řekla Dolly"
"Myslim, že jo."

Když jde o rukojmí, je každá situace úplně jiná, ale rukojmí, které funguje jako prostředník, to zažila Georgia už aspoň tucetkrát. Někdy dokonce dovolil únosce rukojmímu, aby vyšel ven a promluvil s policií na základě dohody, že jestli se nevrátí, opustí dům někdo jiný - jako mrtvola. Georgia si nepřála, aby k něčemu takovému došlo tady. Ta dojemná postavička v okně byla, jak se zdálo, nadrogovaná do tuposti, a neuvědomovala si, že venku jsou hordy policistů připravených vtrhnout do domu a postřílet každého, kdo se jen hne. Nebyli jen připraveni, přímo se na to třásli. Nebyla ovšem tak grogy, aby si neuvědomovala bezprostřední nebezpečí v pokoji za svými zády - ozbrojeného chlapa, možná dokonce dva ozbrojené chlapy, kteří jí vyhrožujou, že ji zabijou, když...

Když co?

"To máš tak," řekla Georgia, "my vlastně nevíme, oč jim jde." Nikdy se jim nesmí říct, oč jde. Musejí to říct sami.

"Když budeme vědět, oč jim jde, určitě se na něčem dohodneme. Rádi pomůžeme, ale nikdo s náma nechce mluvit." Vždycky se nabídne pomoc. Únosce nebo únosci jsou obvykle taky zpanikaření. Političtí teroristi, dopadení zločinci, dokonce psychopati, všichni propadají panice. Když se jim řekne, že jste ochotni pomoct...

"Tak proč by ses jich nezeptala, jak můžeme pomoct?" řekla Georgia.
"No...
"Běž a zkus to!"

Dolly otočila hlavu od okna. Georgia neslyšela, co říká. Ani neslyšela, co řekl ten někdo vzadu za ní. Slyšela jen hluboký mužský hlas. Dolly se zase obrátila zpátky.

"Říká, že von žádnej problém nemá, problém prej máte vy."
"Kdo to je? Kdo ti to řekl?"
"Diz." Dobře. Diz je kápo. Musí se dostat k Dizovi.
"Co říká, jaký mám problém?" zeptala se Georgia"
"Třeba bychom s tím mohli pohnout."

Dolly se zase otočila od okna.

V dálce, za zátarasy, které určovaly vnější obvod, slyšela Georgia kazatele, který opěvoval ctnosti Tawany Brawleyové, "kněžky cti a pravdy", jak ji nazýval, "ve věku politických lží a rádoby militaristických klamů. A právě to tu máme dneska večer, bílá policie tu se vší silou demonstruje svou zvůli vůči dvěma mladým Afroameričanům, kteří jsou právě tak nevinní jako byli ti ze Scotsboro..."

Dolly se opět obrátila k oknu.

"Problém prej je dostat vrtulník na letiště a letadlo na Jamajku, to je problém."

"Tak tohle by si přál? Podívej, nemohl by přijít k oknu? Má zbraň a já jsem neozbrojená, nikdo mu neublíží, když přijde k oknu. Řekni mu, ať jde k oknu, buď tak hodná!"

Georgia skutečně neměla zbraň. Měla lehkou osobní zbraň, ale ti tam měli devítimilimetrovou pušku. Měla červené bavlněné tričko, modrou bundu se slovem Policie napsaným bílými písmeny na zádech a krátkovlnnou vysílačku zavěšenou u pasu.

"Dolly?"
"No?"

"Zeptej se ho, děvenko, ano? Nikdo mu neublíží, čestný slovo." Dolly se zase odvrátila. Znova ten hluboký mužský hlas. Otočila se k oknu.

"Prej kecáš, dyť voddělali toho dědka."

"Co bylo, bylo, teď je, teď. Pokusme se vyřešit ten problém, který máme teď, jsi pro? Zeptej se jen, jestli..."

Najednou se objevil u okna, ohromný, černý v záři reflektorů. Připomínalo to scénu z Čelistí, když Roy Scheider shazuje ze zádi člunu návnadu a najednou se objeví bílý obr s rozevřenými čelistmi - v každém se zastavilo srdce. Georgia se přikrčila. Postřehla kalašnikov AK-47, který držel v ruce.

"Kdo si?" zeptal se.

"Jmenuju se Georgia Mobryová," řekla"

"Jsem policejní vyjednávač. Kdo jste vy?"

Vyjednávač bylo obecně používané slovo. Jeho úkolem bylo dohodnout se, dostat lidi ven, než se někomu něco stane. O lidech, které tam únosce držel, se nikdy nemluvilo jako o rukojmích. Taky se nikdy nepoužilo slovo vzdát se. Únosce se žádal, aby pustil lidi ven, pojďte ven taky vy, dovolte, abychom vám pomohli, nikdo na vás ani nesáhne, uklidňující slova, neutrální slova. Rukojmí bylo slovo, které by umožnilo únosci, aby se nafouknul ještě víc, nabyl dojem, že je Ajjatolláh Chommejní. Vzdát se by zas bylo urážlivé, bylo to nepřípustné slovo, které by jen rozpoutalo další vzdor.

"Já jsem Diz Whittaker," řekl, "a vyjednávat není vo čom, Georgie, abys věděla."

Dívala se vzhůru k tomu stínu, nebyly jí vidět ani oči. Stál tam velký svalnatý chlap s dohola ostříhanou lebkou, v bílém tričku, víc v okně neviděla. Kalašnikov v ruce. Už jen při pohledu na tuhle zbraň ji vždycky zamrazilo. Ilegální, v Číně vyrobený samopal, kopie vojenské zbraně používané Vietkongem. Byla poloautomatická, což znamenalo, že se spoušť musela stisknout při každém výstřelu. Zato se z ní dalo vypálit pětasedmdesát ran bez dalšího nabíjení a její vzhled potvrzoval, že je to smrtící válečná zbraň, i když se Národní střelecká společnost ze všech sil snažila, aby směla být legálně používána jako zbraň lovecká.

"Postav se, Georgie," řekl.

Nelíbil se jí způsob, kterým vyslovoval její jméno. Skoro opovržlivě. Jako kdyby byla Georgia, ten zatracený stát, místo osoby Georgie. Způsob, jak to říkal, ji znervózňoval.

"Nechci, aby se mi něco stalo," řekla.

"Jen se mi předveď, Georgie," řekl týmž tónem"

"Seš z Georgie? Votamtuď seš?"

"Ano."

"Vylez, ať tě vidim, Georgie."

"Nejdřív mi slibte, že mi neublížíte:"

"Seš vozbrojená?"

"Nejsem."

"Jak to mám vědět?"

"Protože vám to říkám. A já nelžu."

"První chlupoun, kerej si nesere do huby," řekl"

"Vylez, ať vidim, že nemáš bouchačku!"

"Nemůžu, pane Whittakere. Dokud neslíbíte..."

"Toho pana Whittakera si strč do prdele," řekl"

"Co vo mně víš, Georgie?"

"Můj nadřízený mě informoval, kdo jste vy a váš přítel, něco o vás vím. Nemůžu vám pomoct, když mi nepovíte něco o..."

"Jak přesně tě informoval tvůj šéf, Georgie?"

Vždycky se jim řeklo, že vyjednávač nejedná na svou pěst, že nemá pravomoc udělat to, co chtějí, musí to nejdřív oznámit nadřízenému nebo veliteli nebo svým lidem, prostě někde nahoře. Jde o to, aby uvěřili, že oni a vy jste partnery v řešení celé té věci. Vy a oni proti neurčité osobě, která řídí celou věc ze zákulisí, té neviděné osobě, která má právo odmítnout jejich návrh nebo mu vyhovět. Většina lidí má nějakého šéfa. I zločinci chápou, jak to s šéfy chodí.

"Informoval mě, že už jste seděli."

"Hm."

"Vy i váš přítel, oba."

"Hm. Informoval tě, že Sonny zabil toho dědka v pekařství?"

"Řekl mi, že si to myslí, ano."

"A že já sem byl s nim, to ti taky řek, Georgie?"

"Ano."

"Takže jsem jako komplic, jo?"

"Vypadá to tak. Ale proč bychom si nepromluvili o tom, co je teď, pane Whittakere? Ráda bych vám pomohla, ale jestli ne..." Najednou začal střílet.

Poloautomatická zbraň oholila křoví nad její hlavou tak účinně jako zahradní nůžky. Přitiskla se k zemi a modlila se, aby neprostřelil dřevěnou podlahu verandy, protože pak by jedna z těch dynamických střel mohla zasáhnout i ji, tiskla se k zemi a modlila se poprvé od té doby, kdy jí bylo patnáct.

Střelba ustala. Vyčkávala.

"Řekni svými šéfovi, ať mi pošle někoho, kdo není prolhaná buranská čubka," řekl Whittaker"

"Di a řekni mu to, Georgie." Čekala.

Bála se pohnout.

Vzala vysílačku, kterou měla u pasu a zmáčkla knoflík"

"Pozorovatel dvě?" řekla"
"Co máte... co vidíte v okně?" Hlas se jí třásl. Proklínala svůj zrádcovský hlas.
Dlouho se nikdo neozýval"
"Haló, pozorova..."
"Chlap, co střílel, je pryč," řekl mužský hlas"
"Už je tam zas jen ta holka."
"Určitě?"
"Koukám tam dalekohledem. Okno je čistý."
"Inspektore?" řekla.
"Ano, Georgie?"
"Myslím, že se radši vrátím. Tady už toho moc nedokážu."
"Tak pojď," řekl.
*****

Z místa, kde stál s Bradym a všelijakými dalšími velkými šéfy, viděl Mike Goodman pomocný technický tým připravený ke střelbě za vozidly vnitřního obvodu, viděl Georgii, jak utíká jako poražený přespolní běžec do úkrytu prvního vozu, který si Brady zvolil za velitelský post. Byla zřejmě vyděšená, v obličej i bílá jako těsto a ruce se jí třásly. Jeden z pohotovostní jednotky jí podal šálek kávy, ale byla by potřebovala spíš pořádný lok whisky. Usrkovala kávu a šálek se jí třásl v rukou. Bradymu, Curranovi, Broganovi a Yohuovi di Santis řekla, že jsou tam teď přinejmenším dvě zbraně, devítimilimetrová pistole a jeden kalašnikov AK-47, který jí málem ustřelil hlavu. Řekla jim taky, že únosci chtějí vrtulník a letenku na Jamajku.."

"Na Jamajku?" zeptal se Brady.

... a že Whittaker si při policejním vyjednávání nepotrpí na jižanské krasavice, o čemž svědčí, že ji nazval burankou, zatímco její matka byla knihovnice a otec lékař v Maconu. Velcí šéfové poslouchali vážně a pak tiše hovořili mezi sebou o použití síly. Georgia jen poslouchala, už se jí to netýkalo.

Di Santis soudil, že mají důvod k útoku. Vzhledem k tomu, co vědí o minulosti obou pachatelů, a silné pravděpodobnosti, že zavraždili majitele pekařství, byl ochoten vzít to na sebe před porotou i před koronerem, bude-li někdo z těch dvou zabit. Brady měl starost o dívku uvnitř. Stejně jako Brogan.

Curran mínil, že by měli zkusit chemické prostředky, protože se nemusejí obávat plynových přívodů, které by se vyskytovaly v činžovním domě, a ostatně, komu by vadilo, kdyby vypukl oheň v baráku, který je tak jako tak odsouzený? Brady a Brogan pořád ještě mysleli na dívku. Co když ti dva grázlové začnou střílet, sotva se na ně vrhnou s plynem? Jsou tam dvě nebezpečné zbraně. Bude po dívce, než se kdo naděje. Rozhodli se, že zkusí ještě jednou vyjednávat z křoví, zjistit, jestli by nevylákali někoho ven na tu verandu a nepřimět ty hajzly, aby vzali rozum do hrsti.

Potíž byla v tom, že Brady už vyčerpal všechny zkušené vyjednávače, kteří nebyli zrovna na dovolené, a zbýval mu jedině on sám a účastníci jeho kursu. Brady, vždy ochotný počínat si jako neohrožený vůdce, byl ochoten riskovat i kalašnikova a všechno další, co by mohli použít, ale Di Santis podotkl, že ti tři nejméně úspěšní vyjednavači v křoví byli muži, a že by bylo radno zkusit další ženu. Georgia se k němu přidala, že žena by mohla mít větší štěstí s tou holkou, která, ať se to komu líbí nebo ne, je jediným prostředníkem, dokud se neukážou ti dva mizerové. Takže zbývala buď Marta Halsteadová, nebo Eileen Burkeová. A protože Eileen, aniž o to stála, měla už zkušenost u dveří, bylo rozhodnuto, že to má ještě jednou zkusit. Brady poslal Goodmana k vozidlu č. 2, aby ji přivedl.

"Chce s tebou mluvit inspektor," řekl"
"Dobře," řekla.
"Ty ho chceš klofnout?" zeptala se Marta"
"Dej pokoj," řekla Eileen.

Ale když odcházela, slyšela, jak si Marta a ti ostatní něco šuškají. Už jí to nevadilo. Policajti si šuškali za jejími zády už od toho znásilnění. Šuškající policajti byli nebezpečnější než kazatel a jeho megafon.

Dav teď mlčel a čekal na další technický efekt, hele, tendleten film se ňák táhne, co říkáte?

Dokonce i kazatel vypadal unuděně. Chrastil zlatými řetízky a mračil se.

Brady a všichni ostatní nadřízení a šéfové se tvářili nadmíru slavnostně.

"Tak co, Burkeová," řekl"
"Prosím, pane inspektore."
"Chceš si zamakat?" zeptal se a usmál se"
"Ne, pane inspektore," řekla Eileen. Úsměv mu zmizel ze rtů.
"Proč ne?" řekl.
"Z osobních důvodů, pane inspektore."
"Ksakru, jsi policistka, nebo co?" vybuchl Brady"
"Znám se osobně se Stevem Carellou," řekla"
"Znám..."
"A co má...?"
"... znám jeho ženu, znám jeho..."
"Co to ksakru má společnýho..."
"Mám strach, že udělám nějakou chybu, pane inspektore. Jestli ti chlapi vyváznou..."
"Inspektore?" Všichni se otočili.
Stáli tam Wade a Carella.
"Pane inspektore," řekl Carella, "my máme nápad."

*****

Dav začal pokřikovat "Pryč s tou cou-rou, pryč s tou courou!" a rozděloval slovo coura na dvě"

"Pryč s tou cou-rou, pryč s tou cou-rou, pryč s tou cou-rou!" nabádali oba muže uvězněné v domě, aby nedělali s Dolly žádné štráchy, tak jako je nedělají oni se slovem coura"

"Pryč s tou cou-rou, pryč s tou cou-rou, pryč s tou cou-rou!"

Jestli Dolly slyšela, co dav provolává, nedala to najevo ani pohybem. Seděla v okně bledá a nezúčastněná jako Tennysonova děva z Astolatu čekající na rytíře, který ji odvede s sebou do dáli. Ale dnes tu nebyli žádní rytíři ani pážata, byl tu jen hlouček ostřílených policistů doufajících, že jejich organizovanost, kázeň, týmová práce - a především trpělivost - rozřeší situaci dřív, než někdo v tom domě ztratí hlavu a vybuchne.

To dva muži uvnitř byli zločinci a Brady věděl ze zkušenosti, že se snadněji zachází se zločinci než s politickými teroristy nebo psychopaty. Zločinci vědí, že když se řekne, že se zbraněmi se nedá obchodovat, tak to platí. Má-li únosce například pistoli pětačtyřicítku, ví, že nevyměníte jednoho z rukojmí za samopal MP 83. A když se mu řekne, že nikdy nepřipustíte, aby se zmocnil dalšího rukojmí, ví, že i to je pravda. A kdyby řekl například, že nikomu neublíží, jen když mu tam pošlete někoho, kdo by mu uvařil a vypral, ví, že na to taky nepřistoupíte. Existuje dolní hranice a on přesně ví, že by vypadal jako idiot a amatér, kdyby se ji pokoušel překročit. Zločinec dokonce chápe, proč bude zamítnuta jeho žádost o pivo nebo whisky, ví totiž zrovna tak dobře jako vy, že se octl v nebezpečné situaci a že alkohol nikdy ještě žádnou špatnou situaci nevylepšil. Tohle všechno zločinec chápe.

A pravděpodobně někde v hloubi duše ví i to, že tahle záležitost neskončí někde na pustém ostrově, kde domorodé dívky hrají na ukulele a věnčí lidem hlavu květy. Ví, že skončí buď jeho smrtí, nebo zatčením. Jsou to jediné dvě možnosti, které má. V hloubi duše to ví. A proto čím víc se vyjednávání protahuje, tím větší je naděje, že nakonec zvítězí zločincův zdravý rozum. Dohodnout se a vrátit se do basy je pořád lepší, než být vynesen v pytli jako mrtvola. Ale tady se situace nedala odhadnout. Brady nebyl doopravdy přesvědčen, že ti dva tam budou vůbec někdy ochotni mluvit rozumně. Doufal, že v optimálním případě se Eileen podaří postoupit aspoň o kousíček dál než dosavadní vyjednávači.

"Dolly?" Nepřítomný pohled. Dívala se na světla jako zhypnotizovaná, skandování přilétalo přes ulici na vlnách nočního vzduchu"

"Pryč s tou cou - rou, pryč s tou cou - rou, pryč s tou cou - rou," pobízeli muže, kteří žádné pobízení nepotřebovali.

"Jmenuji se Eileen Burkeová. Jsem policejní vyjednávač," řekla.

Žádná odpověď.

"Dolly? Mohla bys prosím tě říct panu Whittakerovi, že bych s ním ráda mluvila?"

"Von nechce," řekla Dolly.

"Ano, ale nechtěl, když tu byla ta předešlá vyjednávačka. Řekni mu, že je tu nová..."

"Furt nechce."

"Kdybys mu to mohla, prosím tě, říct..."

"Řekni mu to sama."

Už zase se objevil v okně. Vysoký a zamračený, bílé triko promáčené potem, kalašnikov v rukou.

"Pane Whittakere," řekla, "já jsem Eileen Burkeová, policejní vy..."

"Co se sem sereš, Burkeová?"

"Zmínil jste se prve o vrtulníku..."

"Jo, to sedí. Vylez a ukaž se mi. Nevidím nic, než vršek hlavy a voči..."

"Vy víte, že nemůžu vylézt, pane Whittakere."

"Proč bych to měl vědět?"

"Vždyť jste střílel, sotva se tu něco šustlo..."

"Ty tam máš někoho, kdo na mě míří?" zeptal se a najednou uskočil za okenní rám.

Na vysílačce řekl připravený odstřelovač: "Ztratil jsem ho."

"Jestli se mnou chceš mluvit, tak vylez na verandu a postav se tady před vokno."

"Snad později," řekla.

"Nebudu tu stát, aby se do mě někdo moh trefit, jasný?"

"Nikdo vám nic neudělá, to vám slibuju," řekla Eileen"

"Můžeš mi slíbit hovno, Zrzko!"

"Nemám ráda, když mi někdo říká Zrzko."

"Seru na to, co máš nebo nemáš ráda."

Uvažovala, jestli neudělala chybu. Rozhodla se, že bude pokračovat. Aspoň s ní mluví. Aspoň začal jakýsi dialog.

"Říkali mi Zrzko, když jsem byla malá," řekla.

Mlčel. Obličej částečně schovaný za okenním rámem. Dolly seděla, kulila oči a natahovala uši - první zajímavá věc, kterou slyšela za celou noc.

"Jednou jsem se ostříhala dohola a tak jsem šla do školy..."

"Jéjej," řekla Dolly a přitiskla si ruce na ústa.

"Řekla jsem jim, ať na mě volají Plešoune," pokračovala Eileen, "řekla jsem, že se mi to líbí lip než Zrzka."

Slyšela, jak se Whittaker za oknem uchechtl. Ta historka byla pravdivá, nevymyslela si ji. Ostříhala si všechny ty zatracené rudé vlasy a zabalila je do novin, maminku mohl trefit šlak, Eileen, cos to provedla?

"Ostříhala jsem si vlasy," řekla teď tak, jak to řekla tenkrát před lety.

"To ste teda musela vypadat," řekla Dolly.

"Mně se prostě nelíbilo, když na mě volali Zrzko," odpověděla rozumně.

"Ustřihnout si všechny vlasy, jejda!"
"Všecky do posledního." "
"No todle, to sem eště.."
" řekla Dolly.
Whittaker až dosud mlčel. Měla dojem, že kontakt je pryč. Dostala z něj zachechtání, ale už jsou zase zpátky u podstaty věci.
"A jak ti teda mám říkat?" zeptal se tak náhle, že ji to až překvapilo.
"Eileen," řekla"
"A co vy? Jak mám říkat já vám?"
"Mně neříkej nijak, ale těm tvejm řekni, že chcem vrtulník," řekl a rozesmál se.
Výborně, udělal vtip. Špatný, ale vtip. A jsou zpátky u vrtulníku. Výborně. U obchodní výměny. Snad.
"O vrtulníku se dá uvažovat," řekla, "ale nejdřív si o tom musím promluvit s šéfem."
"Tak si s nim di promluvit, Eileen."
"Určitě to bude moct zařídit..."

"To teda doufám, Eileen."
"Ale určitě bude očekávat..."
"Už toho tady mám plný zuby..."
"Vždyť teď vlastně poprvé..."
"... a moc nerad bych, aby se něco přihodilo tady tý kočindě, víš?"
"Já bych byla nerada, kdyby se něco přihodilo komukoli, to mi věřte. Ale tohle je poprvé, co jsme si spolu opravdu promluvili, víte, a..."
"Proč nepřídeš sem na verandu?" zeptal se"
"Myslíte, že jsem blázen?" zeptala se.
Zase se rozesmál.
"Di, prosim tě, já ti nic neudělám. Dovopravdy, vylez!"
"No...
"Tak polez!"
"Co kdybych nejdřív jen vstala?"
"O.K."
"Ale musíte mi ukázat ruce. Ukažte mi, že v nich nic nemáte, a já se postavím."
"Jak vim, co máš v rukou ty?"
"Já vám ukážu zase svoje ruce. Tady, vidíte?" řekla a zvedla obě ruce nad podlahu verandy a zahýbala všemi prsty"
"Nic v nich nemám, vidíte
"Jak víš, že ti neukážu ruce, a stejně tě pak nevoddělám? Vem bouchačku a..."
"Já si myslím, že to neuděláte. Když mi to slíbíte."
Když to .poprvé slyšela v kursu, přišlo jí to k smíchu. Říct teroristovi, aby slíbil, že vás neodbouchne? Chtít po cvokovi,
který zrovna utekl z blázince, aby slíbil, že vám neublíží? Ujistili ji znova a znova, že to účinkuje. Když ti to opravdu slíbí, když ho dotlačíš, aby ti řekl Slibuju, tak ti vážně nic neudělá.
"Můžu se vám teda kouknout na ruce?" zeptala se"
"Koukej," řekl a na okamžik se postavil k oknu, zahýbal prsty jako ona a zase uskočil za okenní rám. Měla dojem, že vidí, jak se přitom usmál"
"A teď se postav," řekl.
"Postavím se, když mi slíbíte, že mi neublížíte."
"Slibuju."
"Neuděláte mi nic?"
"Slibuju, že ti nic neudělám."
"Dobrá," řekla a vztyčila se.
Na chvíli mlčel a prohlížel si ji. Prosím, myslela si, jen si mě prohlídni! Ale tohle není žádný děda, jako tenkrát, tobě není čtyřiaosmdesát a nejsi starý a senilní, ty jsi vrah. Prohlídni si mě, co hrdlo ráčí, ale...
"Položte ruce na okenní rám, ať je vidím, ano?" řekla"
"Že bys mi nevěřila?" řekl.
"Věřím vám, ano, když jste mi to slíbil. Ale cítila bych se líp, kdybych vám viděla na ruce. Vy na moje vidíte," řekla, natáhla je před sebe a obracela je jako manekýna předvádějící lak na nehty"
"Aspoň víte, že vám nic neudělám, že je to tak?"
"Je." Ještě pořád nevykročil ze svého úkrytu"
"Tak co kdybyste se zachoval stejně?" řekla.
"O.K" tady máš mý ruce," řekl, objevil se v rámu okna vedle Dolly a sevřel parapet oběma obrovskýma prackama.
"Mám ho na mušce," řekl odstřelovač do vysílačky"
"Mám ho odstřelit?"
"Nikoli," řekl mu Brady.
"Víte, co já bych teď chtěla udělat?" řekla Eileen"
"Jít zpátky k svýmu šéfovi a zeptat se ho na ten vrtulník."

"Seš fakt zrzavá," řekl Whittaker a usmíval se.
"Já vím," řekla Eileen, potřásla hlavou a opětovala jeho úsměv"
"Jsem si jistá, že vám opatří to, co chcete, ale může to chvíli trvat. A vím, že bude požadovat něco na oplátku."
"Jakou voplátku?"
"Já jen říkám, že ho znám. Dá vám ten vrtulník, ale ruka ruku myje, mi řekne. Pusťte mě k němu, ano? Uvidíme, co řekne."
"Jestli vočekává, že pustím Dolly, tak je na vomylu. Dolly Zůstane se mnou, dokud nebudem v letadle."
"V jakým letadle?"
"Dolly ti přece řekla..."
"Ne, mně ne. Možná že to řekla předchozímu vyjednávači."
"Chceme letadlo na Jamajku."
Eileen myslela na to, že stojí v tom okně už dobře tři nebo čtyři minuty, přímo na ráně někomu z pomocného technického týmu. Ale Sonny byl pořád někde v hloubi toho tmavého pokoje. A Sonny byl ozbrojen devítimilimetrovou poloautomatickou pistolí.
"Proč na Jamajku?"
"Je to tam bezva," řekl neurčitě.
"Tak já půjdu a promluvím s ním, souhlasíte? Chcete teď už dvě věci, tak to budu mít trochu těžší. Půjdu a zkusím to, ano?"
"Jo, mazej. A řekni mu, že s náma není žádná sranda."
"Řeknu. A teď, pane Whittakere, se k vám obrátím zády a půjdu k tamhletomu autu. Váš slib ještě platí?"
"Eště platí."
"Nic mi neuděláte?"
"Neudělám."
"Spoléhám na váš slib," řekla a kývla na něj"
"Vrátím se hned, jak s ním promluvím."
"Mazej." Otočila se, aniž mu poskytla důvod k domněnce, že se bojí nebo je nejistá, otočila se a kráčela rychle a energicky k vozu útvaru zvláštního nasazení, slovo POLICIE natištěné bílými písmeny na zádech modrého kabátku. Snažila se nevtáhnout hlavu mezi ramena, ale přesto čekala, že se jí každým okamžikem zaryje do páteře sprška kulek.
Ale Whittaker dodržel slovo.
Toho, že se pachatelé v domě utěsnili, si všiml Carella. Na třech stranách domu zabednili okna, ale zabedněnými okny zas nebylo vidět ven. A to znamenalo, že policie má k domu přístup ze tří stran. Řekl to Bradymu.
Od realitní kanceláře, která prodala dům pánu a paní Bordenovým asi tak před dvanácti lety, dávno předtím, než bylo rozhodnuto, že se zde postaví obecní domy, získali konečně plán poschodí. Vypadal takto:

Podle Dolly předělali majitelé dům ze soukromého na penzión. Obývací pokoj a jídelna byly zařízeny jako ložnice a to, co bývalo salónkem, bylo teď společným obývákem s dvěma křesly a televizorem. Kuchyň s přilehlou komorou a prádelnou - původně nazývanou umývárnou - byly jediné místnosti, které zůstaly nezměněny od té doby, kdy byl dům postaven někdy na přelomu století. V celém domě byla jen jedna velká koupelna, v prvním patře.
V zadní části domu byl nekrytý vchod do sklepa. I na to upozornil Carella.
Byl to takový ten svažující se vchod, po němž se děti rády klouzají, a měl dvoudílné dveře, které se otvíraly ven jako křídla. Pozorovatel č. 4, který měl na starosti zadní část domu, hlásil, že zatímco okno nalevo - nalevo od něho - od dveří do sklepa je zatlučené, samotné dveře nejsou, jak se zdá, dotčeny. Jsou zavřeny na jednoduchý visací zámek a petlici.
A zas to byl Carellův nápad, aby - jestli to půjde - vnikli do sklepa, prošli po schodech až ke vchodu do kuchyně a dál celým domem až do předního pokoje, kde Sonny a Whittaker drží zajatou dívku. Z obojích dveří vedoucích do tohoto pokoje by mohli vystřelit na kohokoli v místnosti, včetně toho, kdo by se opíral zády o zadní stěnu, což by byl, jak tušili, nejspíš Sonny.
Brady chtěl nejdřív dostat děvče z domu. Neútočit, dokud dívka nebude venku.
Řekl Eileen, ať se vrátí k Whittakerovi a řekne mu, že vrtulník mu opatřit nemůžou, ale že pro ně přistaví k zadnímu vchodu osobní vůz, když oni současně pustí dívku. Měl v úmyslu ty dva rozdělit. Přimět Whittakera, aby poslal Sonnyho dozadu ke vchodu do kuchyně, zatímco dívka půjde k hlavním dveřím. Načasovat to tak, aby Carella a Wade byli nahoře na schodech do sklepa, až se Sonny vrátí přesvědčit se, jestli auto opravdu přijelo. Neútočit, dokud nebude jisté, že Dolly je pryč z domu. Zaujmout postavení ve sklepě, ale nic nepodnikat, dokud dívka nebude v bezpečí. Mohlo by se to povést.
Snad.
*****
"Je mi lito," řekla Eileen, "ale vrtulník vám nemůžeme opatřit."
"Povídalas..."
"Já vím, ale..."
"Řekni mu, že tu posranou holku zabiju! Jestli si chce se mnou hrát, tak zabiju tu posranou holku!"
"Směla bych přijít na terasu?" zeptala se Eileen.
O povolení přijít blíž se žádá. Žádá se o slib, že nedojde k neštěstí, k přehmatu. Jde o to, aby někdo nepřišel do maléru. Ani vy, ani on, nikdo.
"O.K.?" řekla"
"Smím?"

"Ne," řekl Whittaker"
"Cos tam dělala, zrzko? Vozbrojila ses bouchačkou, když byla s kámošema?"
"Ne, neozbrojila. Nemám zbraň. Ukážu vám to, jestli chcete. Můžu se postavit?"
"Ty si snad cvok" nemysliš? Hovno si vyřídila a očekáváš..."
"Slíbil jste, že mi nic neuděláte. Ten slib ještě platí?"
"Proč bych já měl tobě něco slibovat?"
"Protože si myslím, že vím, jak z tohohle ven. Kdybysme si o tom mohli promluvit..."
"Nedám mu nic, dokud nedá něco von mně."
"Právě o tom chci s váma mluvit. Můžu vstát? Slíbíte mi, že mně neublížíte, když se narovnám?"
"No tak vstaň," řekl"
"Neslyšela jsem váš slib."
"Do prdele, tak slibuju, O.K.?"
Uvažovala, jestli ho má opět požádat, aby jí ukázal ruce. Rozhodla se, že by to bylo příliš. Dal jí své slovo a to musí stačit. S důvěrou, kterou předstírala, ale tak docela necítila, vstala, rozepnula si kabátek a řekla: "Nic pod tím, pane Whittakere, nejsem ozbrojená."
"Votoč se a ukaž se zezadu."
Otočila se zády k němu a ke kalašnikovu v jeho rukou. Zdvihla kabátek a ukázala mu záda žluté košile. Nebyla ničím opásaná. Neměla pistoli, ani pouzdro. Nic.
"O.K.?" řekla.
"Co to máš u pasu?"
"Krátkovlnnou vysílačku. Nedělejte si starosti, není to zamaskovaná pistole nebo něco podobnýho."
"Hoď to sem na verandu."
"Ne, to nemůžu. Musím mít spojení. Kdyby vám náhodou chtěli něco vzkázat. O.K.?"
"Jo, O.K."
"Už se můžu oblíct?"
"Můžeš, Zrzko."
"Chcete, abych si zase ušmikla všechny vlasy?" Zdálo se jí, že slyší zachechtnutí.
"Tak mi přestaňte říkat Zrzko, buďte tak laskav!" Žádná odpověď.
"Můžu se už otočit?" zeptala se"
"Jo, votoč se."
Obrátila se opět obličejem k oknu. Jeho pořád ještě neviděla. V okně seděla jen Dolly. V obličeji nepřítomný výraz.
"Směla bych přijít na verandu?"
"Proč?"
"Promluvit si s váma a nemuset přitom řvát."
"Poď nahoru."
"Váš slib ještě platí?"
"Eště sem tě nepicnul, ne?"
"Nemohl byste mi slíbit, že to neuděláte?"
"Neudělám. Slibuju."
"Dobrá, tak já jdu nahoru, ano?"
"Řek sem jo."
"Já bych jen nerada viděla nějaký malér. Chci, abyste věděl, co dělám, než dojde k nějakýmu omylu."
"Jo, tak polez nahoru."
Vyšla po nízkých plochých schodech vedoucích k hlavním dveřím do domu a pak doleva k nejbližšímu oknu, šla po verandě k.."
"Tady stop," řekl.
"O.K"
" řekla"
"Dobrý, tam kde seš."
"O.K."
"Tak jakej máš nápad?"
"On říká, že vrtulník ne, ten mu nedají. Na Harbu došlo k velkýmu neštěstí..."
"Na čem?"
"Na Harbu, na řece, copak vy - ovšem, vy jste z Washingtonu."
"Jak to víš?"
"Máme přece vaše..."
"Jo, tak jaký neštěstí?"
"Výletní parník se srazil s převozní pramicí do Bethtownu. Všechny naše vrtulníky se zúčastňují záchranných akcí." Nestydatá lež - ale hra se změnila. Za chvíli se dva muži
s kleštěmi budou plížit ke dveřím do sklepa. A jakmile bude dívka v bezpečí
"Tak řekni tomu svýmu hlavounovi, ať mi pošlou obchodní vrtulník."
"Zeptám se ho, jestli chcete. Ale víte, co si myslim?"
"Co?"
"Myslím, že byste na tom byl lip s tím fárem. Než se připraví letadlo..."

"Jaký letadlo? Von mi dá letadlo?"
"Já myslela, že jsem vám to řekla. Už ho tankujou, právě teď."
"Ne, řeklas jen, že vrtulník ne."
"Bude připravený za..."
"Připravený kde?"
"Ve Spindleriftu. Asi tak za hodinu. Jestli ho přesvědčím, aby vám poslal auto, akorát to stihnete. Vlastně by to bylo i rychlejší než vrtulníkem, když uvážíte, jakou tam mají vzdušnou kontrolu."
Teď mu viděla do obličeje. Přilákala ho blíž k oknu. Přemýšlel o tom, co mu řekla.
"Požádám šéfa, aby vám dal doprovod na motorkách," řekla"
"Za čtyřicet minut jste na letišti."
Nápad se mu začínal zamlouvat. Velký zvíře, vyslanec z Washingtonu, ve svým vlastním luxusním fáru s policejním doprovodem, jede k svýmu soukromýmu letadlu. Měla pocit, že slyší, jak v té jeho hlavě v tmavém domě skřípou kolečka.
"Pustím holku, teprve až budem v letadle," řekl.
"Co vás napadá, pane Whittakere, tohle přece nemůžu říct svýmu šéfovi?"
"Seru na to, co mu řekneš..." Teď pozor, myslela si.
"... Bouchačku mám já a mířím jí rovnou na hlavu."
"Já vím," řekla. Srdce jí bušilo"
"A nechci, aby se jí něco stalo, pane Whittakere, nechci, aby se něco stalo komukoli. Ale musím se k němu vrátit s rozumným návrhem, to určitě chápete. Když on vám dává auto a letadlo, musím mu říct, že zas vy dáváte něco na oplátku jemu." Mluvila, seč jí jazyk stačil, utloukala ho skvělou logikou"
"Já vím, že to auto můžete dostat, mluvila jsem s ním o tom. A už vydal rozkaz, aby letadlo natankovali, dá vám všechno, co jste chtěl, je ochotný s váma všestranně spolupracovat, nemám pravdu? Jen ten vrtulník nepřipadá v úvahu kvůli tomu neštěstí na řece, za to nikdo z nás nemůže, to přece víte? Tak kdybych mohla jít za ním a říct mu: podívejte se, pan Whittaker děvče pustí, ale chce mít určité jistoty, ať už je to co chce, vy mi sám řeknete, co, já to jen vyřídím. A jestli se dohodneme, jestli vám dáme to, co chcete, jestli dívka bude v bezpečí a vy taky, tak se můžete vydat na cestu během pětí deseti minut, abyste dorazil včas k tomu letadlu, co tomu říkáte?"
"Říkám, že nevim, esli to neni bouda."
"Proto jsem se vás ptala, jak chcete mít zajištěnou svou bezpečnost. Prostě mi řekněte, jaký chcete záruky, a já to vyřídím dál. Nechceme, aby došlo k nějakýmu nedopatření. Vy nám řeknete, jak to chcete, a my vám řekneme, co uděláme. Takhle vy budete vědět, co děláme my, a my zase, co děláte vy, a nikomu se nic nestane, co říkáte?"
No tak, vyjádři se, pobízela ho v duchu.
"Jak vim, že tam přistavíte aspoň to fáro? Já holku pustím a vy sem vrazíte s tou vaší posranou armádou..."
"Ne, přistavíme auto dřív, než pustíte Dolly. Můžete si zkontrolovat, jestli tam stojí."
"Kde?"
"Kde budete chtít. Já jsem si myslela přede dveřma na levý straně domu. Tam, co je ten malý krytý vchod. Šlo by to?"
"Řekni svýmu šéfovi, že v autě chci mít vizoura." Skvělý, myslela si, je ochoten se dohodnout"
"Ne," řekla, "whisky ne."
"Proč ne?" zeptal se.
"Protože nechceme, aby se někomu něco stalo. Já vím, že vy byste svůj slib dodržel, pane Whittakere, ale jak víte, whisky sliby dodržovat neumí."
Zdálo se jí, že se v pokoji zase zachechtal.
"Tak co mu mám říct?" zeptala se"
"Když vám seženu auto, pustíte Dolly?"
"Kdybych ho viděl stát venku..."
"Přijedeme s ním až před ten vchod. Vy jen sejdete dolů a nastoupíte."
"Ale co dyž tam to auto uvidim a holku pustim, jak říkáš, a vy mi vodděláte, než stačim vlízt do auta?"
Promyslel všechny podrobnosti. Ví v hloubi duše, že ho nikdo nenechá nastoupit do letadla na Jamajku, nikdo mu nedovolí popíjet piňa coladas na slunné tropické pláži. Ale stejně vyjednává. Doufá přese všechno, že by to přece jen mohlo vyjít. Pustit holku, nastoupit do vozu...
"A jak byste si představoval vy, že to máme udělat?" zeptala se"
"Šéf trvá na jediným, že Dolly musí být v bezpečí, než pošle auto..."
"A kdo mi zaručí, že ten auťák bude bezpečnej?" řekl"
"Já do něj vlezu, a vy vodděláte mě a Sonnyho i s auťákem a hotovo.
Žádný takový, Zrzko! Řekni tomu svýmu zasranýmu šéfovi, že chci vrtulník. Mně je putna, kde ho sežene, ale já ho chci. Řekni mu, že holka pude ven se mnou k vrtulníku. Pustim ji v momentě, kdy Sonny bude vevnitř a já tam polezu. Dřív ji nedostanete. Řekni svýmu šéfovi, že má pět minut na rozmyšlenou. Jinak holku dostane, má ji mít, ale studenou. Pět minut. Řekni mu to."
*****
Venku na ulici se davu za barikádami začínala zmocňovat netrpělivost. Byly už tři hodiny ráno, ale nikdo nepomyslel na spaní, všichni mysleli jen na závěrečný masakr. Na jeho podporu a se zřejmým úmyslem rozvášnit všechny kolem tak, aby jediným možným výsledkem bylo krveprolití, ztráta životů, další příspěvek k nevyhnutelnému požáru, který jednou vypukne, chopil se kazatel opět megafonu a spustil líbivou písničku, která neměla absolutně nic společného s

tím, co se odehrávalo tady.

"Chceme spravedlnost!" sípal ochraptěle"

"Tentokrát chceme spravedlnost!"

Narážel na případ znásilněné s surově zbité ženy, který vzbudil pozornost celého světa. Narážel na rozsudky o vině útočníků. Nezáleželo na tom, že ta mladičká bílá prostitutka a ti dva černí vrahové v domě nemohli ani při maximálním vypětí fantazie mít něco společného s tou ženou a těmi, kdo ji brutálně napadli. Kazateli šlo jen o to, aby se octl uprostřed jakékoli akce, popřípadě ji vyvolal, kdyby žádná nebyla, a předvedl se v televizi jako jediný, osamělý hlas černošského cítění - zatímco ve skutečnosti ho většina černochů pokládala za užvaněného štváče, kterému jde jen o vlastní slávu.

"Žádáme spravedlnost!" křičel do megafonu"

"Tentokrát žádáme spravedlnost!"

A dav, který byl ještě před chvilkou téměř ukolébán ke spánku tou nekonečnou šachovou partií, při níž se černé a bílé figurky posunovaly po černé a bílé šachovnici, táhnoucí se doztracena - ten dav se zmocnil chytlavého hesla "Žádáme spravedlnost" a začal je šířit bez megafonů"

"My žádáme spravedlnost," skandovali rytmicky. Chyběl už jen dupot"

"My žádáme spravedlnost" - skandovali a jejich litanie se přelévala přes zátarasy a dopadala na přední verandu domu, v jehož okně seděla mrtvolně bílá a duchem nepřítomná Dolly Simmsová.

Slyšela to vtíravé rytmické volání pod stejnoměrným hukotem policejního vrtulníku, který jim kroužil nad hlavou. Sonny a Diz byli vzadu v pokoji a šeptali si, Sonny mířil devítimilimetrovou pistoli na dívčinu hlavu, odrážející se proti ostré záři světel venku. Dolly myslela, že se baví o tom, jak ji zabít. Věděla, že šílení jsou na to dost. Nějak jí bylo už všechno jedno.

"Pane Whittakere?"

Ta rudovláska. Zase venku v keřích, někerý lidi se nikdy nevzdaj. Když si člověk představí, že se ostříhala dohola! Možná že se zbláznil celej svět až na Dolly, kerá bude za pár minut mrtvá, aspoň si to myslela, a nakonec to bude asi snadnější život, když tak člověk všecko uváží.

"Pane Whittakere? To jsem zase já, Eil..."

"Neslyší tě," řekla Dolly.

"Cože?"

"Neslyší tě," opakovala, "ten vrtulník dělá moc velkej randál."

"Jdi tam a řekni panu Whittakerovi, že s ním musím mluvit."

"Zastřelí mě, dyž se hnu vod vokna."

"Řekni mu jen, že spolu musíme mluvit."

"Nemůžu."

Eileen sáhla po své vysílačce"

"Zde," řekl Brady.

"Ať jde ten vrtulník pryč, já se neslyším myslet."

"Deset-čtyři," řekl.

*****

Od dveří do sklepa slyšel Wade, jak se vrtulník vzdaluje, rovnoměrné klapání vrtule přehlušila litanie, která se teď rozezněla, jako by ho chtěla přivolat zpátky. Naléhavé hlasy se nesly až k černé obloze nad hlavami"

"My žádáme spravedlnost! My žádáme spravedlnost!"

"Debilové a idioti," řekl a sevřel ocelovou petlici čelistmi kleští. Ocel povolila. Odhodil kleště a vyrval zámek i s petlicí. Trvalo pouhé tři vteřiny, než Carella otevřel dveře do sklepa, a pustil se dolů po schodech. Vrtulník už téměř nebylo slyšet. Ozývalo se jen skandování.

Ve sklepě byla tma jako v pytli. Bylo tam cítit uhli a prach.

Soudili, že schody vedou rovně dopředu a mírně vlevo. Neodvažovali se rozsvítit.

"Kam zmizel?" zeptal se Sonny"

"Drž hubu," řekl Whittaker.

"Letí pryč, vole, copak to neslyšíš?"

"Slyšim, drž hubu," řekl Whittaker a šel k oknu"

"Zrzko!" křikl"

"Kde si kruci?"

"Tady," řekla.

"Kde? Postav se, ať tě vidim."

"Ani mě nenapadne," řekla.

"Jaký Mě nenapadne? Chceš, abysem..."

"Pane Whittakere, je na čase, abysme si nalili čistýho vína. Víte, že je tady..."

"Nekecej mi do toho, co mám říkat, krávo! Mám tady tu holku. Vy nemáte..."

"Prosím, tak vy tam s ní chcete zůstat navěky? To chcete? Anebo chcete s tímhle skončit a dostat se na letiště, co radši? Vrtulník je tady. Vydyndala jsem ho na nich pro vás, tak co kdybyste teď píchli vy mně? Ušoupala jsem si pro vás nohy, pane Whittakere..."

Slyšela, jak se zasmál.

"Jo, ohromná sranda," řekla"

"A vaší zásluhou vypadám před svým šéfem jako blbec. Chcete, aby ten vrtulník přistál, nebo mě budete honit sem

a tam až do rána? Mám tady krátkovlnnou vysílačku, koukněte se," řekla a zdvihla ruku nad hlavu, nad podlahu verandy, aby ji viděl i s vysílačkou, jak čouhá z křoví"

"Řekněte mi, co chcete a já se s ním spojím. Snažím se usnadnit tuhle operaci, snažím se dostat vás do toho vrtulnílku a Dolly ven, aniž by se někomu něco stalo. Tak mi pomožte, pane Whittakere! Snažím se, jak můžu, na mou duši, snažím, potřebuju jen, abyste mi trošku pomohl."

Uvnitř bylo hluboké ticho. Konečně řekl: "O.K" platí."

*****

Schody do sklepa našli.

Vysílačku měli nastavenou na nejtišší zvuk a poslouchali, co Eileen vyřizuje inspektorovi. Pokud rozuměli uzavřené dohodě, přistane vrtulník na prázdné parcele po levé straně domu, asi tak 15 metrů od toho, co figurovalo v plánku jako krytý vchod do kuchyně. Pilot vrtulníku bude sám, vystoupí z něho, postaví se na zem a dá ruce vzhůru, pak vyjdou z domu oni, Whittaker jako první, Sonny bude za ním ve dveřích do kuchyně s pistoli u dívčiny hlavy. Až bude Whittaker v bezpečí za pilotem s kalašnikovem přiloženým k pilotovu týlu, dá znamení Sonnymu, aby nechal dívku jít. Ta se rozběhne k nákladňáku útvaru rychlého nasazení, kde na ni bude čekat Eileen, a pomůže jí nastoupit. Mezitím bude Sonny už u vrtulníku. Kdyby se někdo pokusil vrhnout na Sonnyho, až poběží z domu, zastřelí Whittaker pilota.

"Vypadá to, jako by šlo o výměnu," šeptal Wade"

"Holka za pilota."

"Výměny neuznávají," řekl Carella"

"To je jedno z jejich pravidel."

"Tak jakej to dělá na tebe dojem?"

"Vypadá to jako výměna," řekl Carella"

"Ale pilot je policajt."

"A to znamená, že je v pořádku, když ho zabijou?"

"Ne, ale...

"Co se bude dít, až budou na letišti?"

"Já nevím," řekl Carella"

"Já tu jen pracuju."

Poslouchali přede dveřmi nahoře na schodech. Za chvilinku, jestli všechno bude klapat, půjdou Whittaker a Sonny po chodbě za těmihle dveřmi. V okamžiku, kdy Sonny pustí dívku, bude Carella stát tváří v tvář vrahovi svého otce.

*****

Odstřelovač se krčil při zemi v kabině na pravé straně vrtulníku. Dole vyběhl z vnitřního policejního kruhu jediný policista ve fosforeskujícím oranžovém oblečení.

"Kdo je to?" zeptal se Whittaker okamžitě.

"Není ozbrojený," ujistila ho Eileen"

"Bude signalizovat, ukáže pilotovi, kde má přistát. Nechceme, aby se něco přihodilo."

"Chci, aby vypad, jen co to sedne."

"Inspektore," řekla Eileen do vysílačky"

"Zde," řekl Brady.

"Chce, aby ten člověk odešel, jakmile vrtulník dosedne."

"Ví to," řekl Brady.

"Slyšel jste?" zeptala se Whittakera"

"Ne."

"Odejde, jakmile vrtulník dosedne."

"Jen aby."

Dolly pořád ještě seděla sama v otevřeném okně. Ostatní dva byli někde za ní ve tmě pokoje. Eileen neviděla nikoho z těch, s nimiž mluvila, ale byla si jistá, že Whittaker vidí z pokoje ven, všiml si muže v oranžovém, když běžel k vyklizené parcele vedle domu.

"Nikdo nevystrčí nos z domu, dokud ten chlap nezmizí, kam patří," řekl ze tmy.

"Nebojte se. Už signalizuje," řekla"

"Vy ho nevidíte z místa, kde jste, ale signalizuje pilotovi."

Odstřelovač viděl člověka dole, jak opisuje nad hlavou kruhy červenou baterkou. Posuvné dveře na pravé straně vrtulníku byly otevřené. Pilot přistane tak, aby se octly proti domu. V okamžiku, kdy Whittaker bude na svém místě, s pilotem jako ochranným štítem, tváří k policejní čáře venku, odstřelovač ho bude moci střelit zezadu do hlavy. Pilot doufal, že je to tak.

"Ježku, tady Světluška," řekl pilot"

"Mluv, Světluško."

"Vidíme ho, jsme připraveni přistát."

"Přistaň, Světluško."

"Deset - čtyři."

Policejní kód označující konec rozhovoru, i když tohle byl rozhovor vzduchu se zemí a jiný způsob komunikace by byl třeba vhodnější. Ani ten pilot nahoře, chystající se přistát a odevzdat se do rukou ozbrojeného vraha, jemuž odstřelovač může nebo nemusí úspěšně ustřelit hlavu, ani velitel hlídky Curran, který s ním mluvil ze země, si nevyměnili nic než přistávací instrukce. V dnešní době se nedá říct, kdo poslouchá na které frekvenci, a v domě pořád ještě byla šestnáctiletá dívka.

"Přistává," řekla Eileen.
"Posílám Sonnyho s holkou do kuchyně," řekl Whittaker"
"Řve jak pavián, uslyšim ho vodtamtuď. Jak mi řekne, že vrtulník přistál, vyrazim. Pak už je na tobě, jestli se někomu stane ňákej malér."
"Už je skoro na zemi," řekla"
"Slyšíš mě?"
"Slyšela jsem vás."
"Tak vystřel, Sonny!"
Listí na křovích před domem se prudce třáslo, jak se vrtulník blížil k zemi. Přes řev motoru a svištění větru řekla Eileen do vysílačky: "Sonny jde teď do kuchyně." Při všem tom rámusu nečekala, že ji Whittaker uslyší, ale on ji slyšel.
"Proč mu to říkáš?" zařval, aby přehlušil rámus.
"Víte přece, že se nechceme dopustit nějaký chyby." Do vysílačky řekla: "Vrtulník právě přistál, pane inspektore, ať ten člověk radši odejde," ale bylo to určeno vlastně Carellovi a Wadeovi, kteří stáli v předsíňce za dveřmi do sklepa.
*****
"Dize!" Proboha! Znělo to, jako kdyby promluvili u Carellova lokte. Hned za dveřma! "Hni sebou, čubko!"
Běžící kroky po chodbě, kolem dveří"
"Au!"
Dívčin hlas.
"Povídám, hni sebou! Dize! Slyšíš mě, Dize?"
"Nemusíš do mě šťouchat tou zatracenou..."
"Dize!"
Už o kousek dál. Huláká z kuchyně, usoudil Carella, představoval si v duchu ten plánek, úzkou chodbu vedoucí z krytého vchodu do kuchyně. A Sonnyho Colea, otcova vraha, který stojí v kuchyni a řve na svého kumpána v přední části domu.
"Dize, přistál, vidím ho! Přistál! Dize, slyšíš mě?" Neslyšeli, že by mu někdo odpověděl.
Zato se znovu ozvaly kroky, vracely se po chodbě směrem k nim. Carella měl vysílačku přitisknutou k uchu, bál se, aby neunikl nějaký zvuk, který by prozradil, kde jsou. Za dveřmi se najednou ozval smích, vylekal ho.
"Letíme na Jamajku," řekl Sonny dívce a propukl v ostrý, hlasitý smích.
To si myslíš ty, řekl si Carella.
*****
"Teďka to byl Sonny," řekl Whittaker"
"Vrtulník prej přistál."
"Má pravdu, přistál," řekla Eileen.
"Tak já tam du." Znělo to skoro, jako by mu bylo lito, že jde pryč"
"Seš si jistá, že máš všechno v merku?"
"Doufám," řekla Eileen.
"Já taky," řekl Whittaker, "jinak si to někdo vodsere, chápeš? Jak uvidím, že pilot je venku, du k vrtulníku. Zbytek víš."
"Vím."
"A žádný habaďůry."
"Nebudou," řekla.
"Žádný překvápka," řekl a najednou se objevil v okně"
"Čau, Zrzko," řekl, usmál se a zase zmizel ve tmě.
"Jmenuju se Eileen," zamumlala a hned pak do vysílačky: "Whittaker už jde."
*****
Bez Eileenina hlasu ve vysílačce by byl Carella slepý. Hlas dobré policistky a dobré kamarádky ho informoval, dával mu poslední instrukce, kdy bude moci vystoupit ze tmy a pozdravit otcova vraha.
"Vrtulník přistál..." A pak:
"Whittaker jde..." A teď:
"Pilot vystoupil..."
Carella čekal. Wade stál napjatě vedle něho, s uchem přitisknutým na dveře do sklepa, aby zaslechl, kdyby se na chodbě za dveřmi něco hnulo.
Zbraně vytáhli oba už dávno. Teď prostě čekali.
*****
"Zdvihá ruce nad hlavu.."
" řekla Eileen.
Stála mezi nákladákem č. 1 a helikoptérou, šosy modrého kabátku se plácaly ve větru způsobeném vířící vrtulí, a pozorovala pilota. Zastavil se přesně vedle žebříku vedoucího z vrtulníku, posuvné dveře nad ním a za ním otevřené, vlasy mu divoce vlály, ruce měl vysoko nad hlavou. Uvnitř vrtulníku neviděla nikoho"
"Kuchyňské dveře se otvírají," řekla do vysílačky.
Zajíkla se.
"Whittaker vystrkuje hlavu, rozhlíží se..."
Zamávala na něj. Ať ví, že je tady, všechno podle plánu, že? Jakmile budete mít pilota, pustíte Dolly a já tu na ni čekám. Neoplatil zamávání. No tak, myslela si, ukaž, že sis mě všiml! Potvrď mi, že mě vidíš! Zamávala znova, tentokrát

se víc rozmáchla, až přehnaně. Zase neodpověděl. Jen se naposledy rozhlídl, aby se ujistil, že tu na něho nikdo nečíhá, a pak se rozběhl k helikoptéře.

"Je na cestě k vrtulníku," řekla do vysílačky"

"Dolly je ještě uvnitř, čekejte! Pane inspektore?"

"Ano."

"Kdo to spustí?"

"Já. Jen mi řekni, až děvče bude venku."

"Ano, pane inspektore."

Ticho"

"Už tam skoro je." Další ticho.

"Už je za pilotem. Ukazuje na dveře. Holka už je venku! Dolly!" zavolala"

"Sem! Sem ke mně!"

"Jdem na to - teď!" zavelel Brady.

*****

Později, v jídelně nedaleko hlavního štábu ve městě, nad kávou a koblihami, když nad městem vycházel nový horký den, snažili se dát dohromady, co se stalo, složit kousky k sobě jako kdyby to byla skládanka, zkoumali jednotlivé body akce z různých perspektiv, snažili se sestavit rozumný celek z něčeho, co vypadalo zpočátku jako rozházená hromádka zmatených a olámaných střepů.

Dívka běžela k ní. , Fialové vlasy plály v noci jako pochodeň"

"Dolly!" zakřičela znova.

"Hej! Zrzko!"

Na chvilku ji to překvapilo, jeho hlas se ozval ze tmy nedaleko helikoptéry, kde stál za pilotem. Otočila se, aby zjistila, odkud volá, a na okamžik pustila dívku z očí.

"Já sem lhal!" zařval.

A dívka vybuchla v krvi.

*****

Vyrazili ze sklepa v témž okamžiku, kdy jim Brady dal zelenou. Sonny zrovna propustil Dolly a chystal se vyběhnout z postranních dveří jako závodník, který přešlapuje na místě a čeká, až se vystřelí na start. Výstřel se ozval za ním, Wadeova osmatřicítka zasáhla Sonnyho do pravé nohy a porazila ho na zem, než stačil vyjít z kuchyně. V příštích deseti vteřinách ho měli, Wade mu vykopl pistoli, když se Sonny snažil posadit a namířit ji na ně. Carella mu vrazil koleno pod bradu a povalil ho na záda na linoleem pokrytou podlahu úzké chodbičky. Zelené linoleum, vzpomněl si dodatečně. Vzorek z žlutých květin. Zelená a žlutá a Sonnyho vyvalené hnědé oči, když mu

Carella přiložil pistoli do krční jamky. Klikatá jizva po noži na jedné straně obličeje.

"Udělej to," zašeptal Wade.

Dívka klopýtla kupředu, růžová poupata prsů ve světle fialové bluzičce propukla ve velké červené kytky, když se jí střely z pušky zaryly do zad, prolétly jimi ve sprše plic a krve a chrupavek a tkáně a postříkaly Eileen, když jí dívka padla do náručí.

"Ach bože," zamumlala Eileen, a vtom uslyšela výstřely z vnitřka helikoptéry, odstřelovač vystřelil dvakrát, jen dvakrát, ale dvakrát bylo víc než dost. První střela zasáhla Whittakera do týla, roztrhla mu jícen a vylétla ven. Druhá rána ho zasáhla nad pravou tváří, když ho náraz té první otočil a odhodil od pilota. Byl mrtev ještě dřív, než se mu úlomky kostí z roztříštěné tváře zavrtaly do mozku.

Za zátarasy přestal skandovat i kazatel.

*****

"Udělej to," zašeptal Wade naléhavě.

Úzká chodbička byla plna potu a strachu a hněvu, i všeho hezkého, co si kdy Carella myslel o svém otci a co ho teď pálilo v očích a způsobilo, že se mu ruka divoce roztřásla, hlaveň policejní osmatřicítky se chvěla v jamce Sonnyho hrdla, na Sonnyho obličeji vyrážely velké kapky potu a Wadeova tvář byla blízko Carellovy, pot všech tří naplnil těsnou chodbičku, kde vražda visela na vlásku"

"Udělej to," zašeptal Wade znova"

"Jsme tu sami."

Málem to udělal.

Málem stiskl spoušť, málem vystřelil a byl konec Sonnyho, pro něj samého pak konec všeho hněvu, všeho zármutku, vší nenávisti.

Ale on věděl, že kdyby poslechl to šeptané udělej to - a bože, bylo tak snadné udělat to tady v tom skrytém místě -- udělal by to nejen Sonnymu, udělal by to i sobě. A každému člověku v tomto městě, který kdy doufal ve spravedlnost podle zákona.

Pustil muže, který mu zabil otce.

"Vstaň!" řekl znova Carella, jedním trhnutím ho postavil na nohy a zacvakl mu na kotnících tvrdá a hodně těsná pouta. Wade na něho udiveně civěl.

"Já vás budu žalovat," řekl Sonny"

"Střílet na mě, ty hajzle jeden posranej!"

"Jo, jen nás žaluj," řekl Wade. Dosud zíral na Carellu"

"Já tě nechápu," řekl.

"Já vím," řekl Carella a dál to nerozváděl.

13

Z jídelny zavolal švagra a řekl mu, že se pro něj cestou domů zastaví. Když se Tommy zeptal, proč, řekl: "Protože máš dcerušky, dvojčátka, a měl bys je vidět."

Tommy řekl Šmarjá, krucinál, dvojčata, holky, krindy pindy, šmarjá.

V autě cestou do nemocnice mu Carella řekl, že ví, že se Tommy dal na kokain.

Tommy řekl Šmarjá, krucinál, kokain, šmarjá, kam chodíš na takový nápady?

Carella řekl, že přišel na tenhle nápad, když ho sledoval do domu na Laramie Street, který má mimochodem policie pod přísným dohledem. Tak přišel na ten nápad.

Tommy chtěl opakovat svou šmarjá tirádu potřetí, ale Carella ho přerušil otázkou: "Kdo je ta ženská?"

Tommy by byl rád lhal. Auto se pomalu prodíralo zácpou časného rána, Carella seděl u volantu, Tommy vedle něho. Dal si s odpovědí na čas. Snažil se rozhodnout, jestli má šmarjáovat, nebo radši kápnout božskou. Věděl, že švagr je detektiv. Nebude to žádná sranda.

"Pracuje se mnou v bance," řekl konečně"

"Poslouchám."

"Začalo to před dvěma měsíci."

"Máme čas."

Tommy si přál, aby Carella hned ze začátku pochopil, že v tom není žádný sex, že to není milostná záležitost, Angela se mýlí, i když má pravdu, že jiná ženská v tom je. Jméno tý jiný ženský je Fran Harringtonová a všechno to začalo, když spolu jeli do Minneapolisu, muselo to být někdy vloni po Svátku práce v září...

"Já myslel, že jsi povídal před dvěma měsíci," řekl Carella a otočil se od volantu.

"No jo."

"Svátek práce je na začátku září. To nejsou dva měsíce. To už je skoro rok."

"No jo."

"Ty zatracenej mamlase!"

"Mrzí mě to."

"To by taky mělo, ty osle!"

Zuřil. Svíral pevně volant a soustřeďoval se na vozy před sebou. Auta se pohybovala chvějivou mlhou podobnou fatě morgáně. První srpen a léto chce zřejmě dokázat, že červenec nebyl náhoda. Tommy mu vykládal, jak tam s Fran jeli jednat se zákazníkem, který neplatil, a jak se jim podařilo vymyslet systém splácení, který vyhovoval jemu i bance. Šlo 0 ohromnou půjčku, ten člověk splácel zařízení na odstraňování sněhu, které je ve státě Minnesota nezbytné jako chleba. Tak měli on i Fran radost, že se jim to povedlo, a Tommy navrhl, aby to šli oslavit. Fran řekla, že nepije, ale že třeba schrastí něco lepšího. Nejdřív nevěděl, o čem mluví.

Člověk by nevěřil, že v Minneapolisu se sežene kokain, Tommy odjakživa považoval to město za učinĕnej zapadákov. Ale Fran věděla, kam se má jít, a nebyl to žádnej podezřelej podnik, jak je vídáme v televizi, kde policajti vyrážejí dveře a řvou až bůh brání. Jednu věc se Tommy od loňského září naučil... no jo, máš pravdu, je to už skoro rok... totiž, že crack nekouří jen černošský výrostci v ghettech, ale že kokainu holdujou běloši ve vilových čtvrtích - kokain nezná rasovou nerovnost, kokain je svobodomyslnej. Jako když si dřív dětí z chudejch čtvrtí umotávaly cigarety z marihuany na ulici a boháči nabízeli elegantní cigarety ve stříbrných pouzdrech na plážích Malibu, tak je to teď s kokainem. Člověk nemusí chodit kouřit crack z flaštičky za pět dolarů do nějakýho podezřelýho kvartýru, protože jsou místa, kde slušný lidi můžou posedět v příjemným, někdy i luxusním prostředí a čichat opravdu primissima matroš při společenský zábavě...

"Ty jsi ale pitomec," řekl Carella.

"Zkrátka, takhle to začalo," řekl Tommy"

"Tenkrát v Minnesotě. A od tý doby to děláme spolu. Ona se mnou jezdí často, zná všude ty místa. Nebezpečný je, když tě při tom chytnou, víš..." Mně to budeš povídat, myslel si Carella.

"... takže když si to nekoupíš a neodneseš pryč, když místo toho jdeš tam, kde to mají, do jednoho z těch lepších kvartýrů s lidma, jako jsme my..."

S feťákama, jako jseš ty, myslel si Carella.

"... jako byl ten tady na Laramie Street například, ten je opravdu nóbl, chodíme tam hodně často."

"Radši tam chodit přestaň," řekl Carella"

"Jseš už jak filmová hvězda."

"Myslíš, že bys moh...?"

"Radši se ani neptej. Prostě tam nelez! A nikam jinam, kde je to podobný."

"Pokusím se."

"Žádný Pokusím se, ty idiote jeden! Buď toho necháš, nebo to slízneš ode mne, to ti slibuju."

Tommy kýval.

"Slyšíš mě? Jdi k psychiatrovi a nech toho! Basta."

"Jo." Chvíli mlčel. Pak řekl: "Ví... řekls to Angele?"

"Ne."

"A řekneš jí to?"

"To je tvoje věc."

"Jak bych... co mám...?"

"To záleží na tobě. Ty ses do toho namočil, tak si z toho vylez."

"Já bych jen chtěl, abys rozuměl," řekl Tommy zase, "že to nemá nic společnýho se sexem. Angela se mýlí. Tohle

není vůbec jako sex."

Carella si v duchu řekl, že je.

Eileen seděla u řeky, čekala na něho a dívala se přes vodu na vlečné lodi, které pomalu pluly pod vzdálený most. Podnik, který si vybrala, byl obyčejný, nenafintěná hospoda s mořskou stravou, dřepící poněkud nebezpečně na konci doku, všude hnědé oblázky a modré okenice a nerovné zdi a podlahy. Archy hnědého balicího papíru sloužily za ubrusy a číšníci v bílých pokecaných zástěrách horečně pobíhali kolem. V době večeře tu byl učiněný blázinec. Měla v úmyslu sejít se s ním jen na drink, ale už teď, v pět a deset minut, tu vládlo ovzduší frenetických příprav.

Seděla u stolku na palubě a zhluboka dýchala vzduch, který voněl nejasně mořem, za ní se to hemžilo činorodostí, před ní se valila řeka. Měla dobrý pocit sama ze sebe. Minuty ubíhaly klidně a spokojeně.

Ve čtvrt na šest se na palubu přihnal Kling"

"Promiň, že jdu pozdě," řekl"

"Měli jsme..."

"Já jsem přišla před chvilkou," řekla.

"Sakra, ono je opravdu pozdě," řekl a podíval se na hodinky"

"Promiň. Už jsi něco objednala?"

"Čekala jsem na tebe."

"Tak co bys chtěla?" zeptal se a otočil se, aby přivolal jednoho z těch poletujících číšníků.

"Prosím jedno bílé," řekla.

"Viděl jsem tě v televizi," řekl Kling a usmíval se"

"Dáme si bílé víno a Dewar s ledem, prosím," řekl číšníkovi.

"Bílé víno, Dewar s ledem," řekl číšník a odkvačil"

"Vypadáš trochu unaveně," řekl.

"Měla jsem dlouhou noc."

"Dopadlo to ale dobře."

"Ano, šlo to..."

"Že tu holku zabili, není tvá chyba," řekl rychle"

"To vím," řekla.

Ve skutečnosti si až do této chvíle myslela, že se chovala v celé věci jako profes...

"To ten mizera... jak se jmenoval, Whitman...?"

"Whittaker, ten ji zabil, ty s tím nemáš nic společnýho, Eileen. I ten chlápek, co s tebou dělal interview v televizi, řekl, že ta holka byla už skoro v bezpečí, když to dostala zezadu. Takže si nezačni vyčítat...

"Ale já si..."

"Dobře, něco, za co nemůžeš. Jinak si zkazíš skutečnou příležitost začít úplně novej druh policejní práce, v který bys mohla být moc dobrá."

Podívala se na něho.

"Já v něm jsem dobrá," řekla"

"Určitě budeš, to vím."

"Jsem dobrá už teď."

Mám tohle zapotřebí, pomyslela si.

"Berte," řekla, "skoncujem s tím jednou provždycky, jsi pro?"

*****

Na pondělní večerní poker se scházeli detektivové ze všech městských revírů, co měli volno. Obyčejně se zúčastňovalo sedm hráčů, ale nikdy jich nebylo míň než šest a víc než osm. Hrát v osmi bylo nešikovné a mimoto se s osmi hráči a dvaapadesáti kartami nedají hrát všelijaké ty divoké hry, kterým detektivové dávali přednost. Poker byl pro ně druhem odpočinku. Nehrálo se o vysoké částky, když měl člověk pech celou noc, prohrál tak padesát šedesát dolarů, a pocit hazardu v situaci, kdy z rizika nejde strach, měl pro muže, kteří často dávali všanc život, jistou přitažlivost.

Meyer Meyer uvažoval, jestli má vsadit na něco, co vypadalo jako postupka nebo jako řada do sedmičky, pokud to vůbec řada byla.

Rozhodl se, že to riskne.

"Vyrovnávám dolar a dávám jeden navíc," řekl.

Morris Goldstein, detektiv z třiasedmdesátky, povytáhl obočí a zabafal z dýmky. To on měl na stole před sebou trefovou trojku, čtyřku, pětku a šestku a možná dvojku nebo sedmičku neotočenou. Zřejmě ho překvapilo, že Meyer Meyer sázku jenom nevyrovnal, ale ještě zvýšil.

Ve hře zůstávali ještě tři hráči. Meyer s fullhandem složeným ze tří králů a páru es, Goldstein, který možná měl trefovou postupku, ale taky možná ne, a Rudy Gonsowski ze stotrojky, odsouzený k prohře dokonce i v případě, že by se tentokrát vytasil s jedním ze svých nízkých párů. Goldstein zabafal a nedbale přihodil další dolar. Byl mizerný hráč a Meyer se dohadoval, že se snaží blufovat a vzbudit dojem, že trefovou postupku skutečně má. Gonsowski odhodil karty a nikoho to nepřekvapilo. Meyer se rozmýšlel.

"Dámy, jde se," řekl Parker"

"Dejchánek se nekoná."

Dnes večer se hrálo u něj doma. Dalšími dvěma hráči byli detektiv Henry Flannery z centrálního úřadu ve městě a Leo Palladino z jižní sekce, oba velmi dobří hráči, kteří se obyčejně vraceli domů jako vítězi. Ale dneska se ani jednomu nedařilo. Přihlíželi s netrpělivým, unuděným výrazem prohrávajících a čekali, až se Meyer rozmyslí...

"Tak ještě přisadíme," řekl Meyer a hodil do banku čtyři padesátníky.
Goldstein povytáhl obočí ještě výš. Slavnostně bafal.
Meyer usoudil, že je na čase, aby mu začal věřit"
"Vyrovnávám," řekl.
Goldstein obrátil trefovou dvojku"
"Jo," řekl Meyer a přihodil své karty.
"Měls vědět hned, že to má," řekl Parker, shrábl karty a začal míchat.
"Začal zvyšovat, až když dokoupil čtvrtou kartu," bránil se Meyer.
"Proč vlastně hraješ ty, Gonsowski?"
To řekl Flannery, který už prohrál třicet dolarů.
"Dostal jsem v prvních čtyřech kartách dvě dvojice," řekl Gonsowski.
"Proti postupce si můžeš těma dvěma páry utřít zadek," mínil Palladino.
"Mohl taky blufovat," řekl Gonsowski.
"Pořád jsme tak nějak dvojky," řekl Flannery"
"Meyer nám dává zahulit."
"Tomuhle se říká Vdovy," prohlásil Parker a začal rozdávat"
"Jaký vdovy, prosím tě?" zeptal se Palladino.
"Nová hra."
"Zas nějaká ta praštěná?" řekl Flannery. Palladina ani jeho netěšilo prohrávat"
"Rozdám ještě dva listy navíc..."
"Tyhle pitomý partie naslepo nesnáším," řekl Flannery.
"... se zavřenejma kartama. Jeden z listů bude mít tři karty, druhej pět. Reverzem nahoru. Dva listy navíc reverzem nahoru."
"Rozdává se pět karet?" zeptal se Gonsowski.
"Co to je za ptákovinu?" řekl Flannery.
"Mohla by to bejt hra se sedmi kartama, jak mám vědět, co to vlastně je? V životě jsem nic takovýho nehrál. Do dneška jsem o ničem takovým neslyšel."
"Je to hovadina," řekl Flannery.
"Dva listy navíc reverzem nahoru," řekl Parker"
"Říká se jim Vdovy. Jedna, dvě, tři," řekl a rozdával, "to je první vdova... a jedna, dvě, tři, čtyři, pět," rozdával dál, "to je druhá vdova."
"Proč se jim říká Vdovy?"
"Nevím, proč. Prostě se jim tak říká a tý hře taky. Vdovy."
"Já to pořád nechápu," řekl Gonsowski"
"Jak se to vlastně hraje?"
"Pětikartovka," řekl Parker a rozdával všem dokola"
"Jedna karta lícem dolů, čtyři normálně obrácený. Sází se na každou kartu."
"A co pak?" zeptal se Meyer.
"Po třetí kartě, když se ti tvůj list nelíbí, můžeš licitovat o tříkartovou vdovu. Kdo nabídne nejvíc, dá prachy do banku, odloží tři karty a veme si ty tři karty od vdovy."
"Je to čím dál tím praštěnější," řekl Palladino"
"Je to bezva hra," řekl Parker, "počkej a uvidíš."
"A co ty druhý karty?" zeptal se Goldstein"
"Jak je těch pět?"
"Tak," řekl Parker a zářil jako kouzelník, který se chystá vytáhnout z cylindru králíka"
"Když se rozdá po pětí kartách a tvůj list se ti pořád nelíbí, můžeš licitovat o druhou vdovu. A ten, kdo nabídne nejvíc, dostane úplně nový karty, novejch pět karet."
"Je tu něco k pití," zeptal se Flannery, "nebo jste tu obnovili prohibici?"
"Obslož se, je to v kuchyni," řekl Parker"
"Rudy, máš nejvyšší kartu."
Gonsowski se rozhlédl kolem stolu celý pryč, že jeho kárová osmička je nejvyšší.
"Já budu potřebovat oboje ty dvě karty," řekl Meyer"
"Vdovy," řekl Palladino nevraživě.
"Další pitomá hra," řekl Flannery.
"Klídek," řekl Goldstein"
"Jak ti to přišlo, tak tě to přejde."
"Jako všechno ostatní," řekl Palladino nevraživě.
"Vsadím se o padesát cenťáků," řekl Gonsowski.
****

Ed McBain Vdovy
Z anglického originálu Widows, vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 1992.